O ecranizare de excepție
Roman publicat în 26 de țări!

virtual-project.eu

LA CINCI PAȘI DE TINE

RACHAEL LIPPINCOTT
cu MIKKI DAUGHTRY
și TOBIAS IACONIS

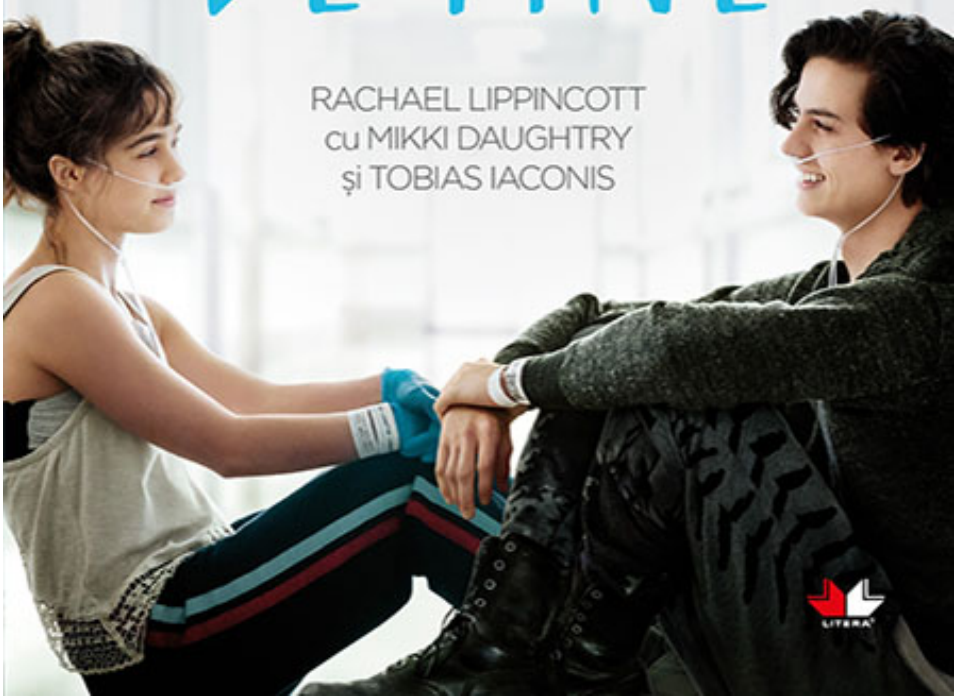

LITERA

RACHAEL LIPPINCOTT

s-a născut în Philadelphia şi şi-a petrecut copilăria în Bucks County, Pennsylvania. A urmat cursurile Universităţii din Pittsburgh. Locuieşte în Pittsburgh şi, atunci când nu scrie, se ocupă de o rulotă cu mâncare împreună cu partenerul ei.

MIKKI DAUGHTRY

este din Atlanta, Georgia. A absolvit cursurile Universităţii Brenau, unde a studiat arta teatrală, în prezent trăieşte în Los Angeles şi este scenarist.

TOBIAS IACONIS

s-a născut în Germania, dar are origini americane. A studiat literatura engleză la Haverford College, în apropiere de Philadelphia. Trăieşte în Los Angeles împreună cu soţia şi fiul său şi este, de asemenea, scenarist.

RACHAEL LIPPINCOTT,

MIKKI DAUGHTRY, TOBIAS IACONIS

LA CINCI PAŞI DE TINE

Original: *Five Feet Apart* (2018)

Traducere din limba engleză:
ADRIANA BĂDESCU

virtual-project.eu

— 2019 —

Pentru Alyson
R.L.

Dedicăm această carte şi filmul cu acelaşi titlu tuturor pacienţilor, familiilor acestora, personalului medical şi celor dragi care duc zi de zi, cu dârzenie, lupta împotriva fibrozei chistice. Sperăm că povestea celor doi eroi, Stella şi Will, va contribui la conştientizarea pericolelor pe care le implică această boală şi la elaborarea unui tratament.

M.D şi T.I.

CAPITOLUL 1
— STELLA —

Trasez cu degetul contururile desenului surorii mele – plămâni modelaţi dintr-o mare de flori. Petale erup pretutindeni pe marginile celor două ovale, în nuanţe de roz catifelat, alb intens şi albastru floare de in, însă fiecare are ceva unic, o energie care îţi dă impresia că va înflori la nesfârşit. Unele flori nu s-au deschis încă, şi simt promisiunea vieţii aşteptând să se reverse din muguri sub greutatea degetului meu. Acestea sunt preferatele mele.

Mă întreb deseori cum ar fi să am plămâni atât de sănătoşi. Atât de *vii.* Trag adânc aer în piept şi-l simt forţându-se să intre şi să-mi iasă din corp.

Părăsind ultima petală a ultimei flori, mâna îmi cade încet, şi degetele mi se preling pe fundalul de stele, fiecare un punct de lumină pe care Abby l-a desenat ca pe o încercare distinctă de a surprinde infinitul. Îmi dreg glasul, iau mâna de pe desen şi mă întind să iau de pe pat fotografia cu noi două. Zâmbete identice se ivesc de sub fularele de lână groasă, iar luminiţele de sărbătoare din parc sclipesc deasupra noastră la fel ca stelele din desen.

Peisajul avea ceva magic. Aura difuză a stâlpilor de iluminat din parc, zăpada albă de pe ramurile copacilor, calmul tăcut al atmosferei. Aproape că am îngheţat anul trecut, făcând fotografia aceea, dar aşa era tradiţia noastră. Eu şi Abby, înfruntând frigul ca să mergem împreună să vedem luminiţele de sărbătoare.

Întotdeauna fotografia îmi readuce în amintire senzaţiile acelea: sentimentul că plec cu sora mea într-o aventură – doar noi două –, că lumea se întinde în faţa noastră ca o carte deschisă.

Iau o piuneză şi prind fotografia lângă desen, după care mă aşez pe pat şi-mi iau agenda şi creionul de pe noptieră. Privirea îmi rătăceşte spre lista cu lucruri de făcut pe care am

scris-o dimineaţă, începând cu „1: Creează lista cu lucruri de făcut”, pe care am tăiat-o deja cu satisfacţie, şi până la: „22: Cugetă la viaţa de dincolo”. Numărul 22 e, probabil, cam prea ambiţios pentru o după-amiază de vineri, dar cel puţin deocamdată pot să tai şi numărul 17, „Decorează-ţi pereţii”. Mă uit prin camera mai înainte anostă, pentru personalizarea căreia am muncit aproape toată dimineaţa şi ai cărei pereţi sunt acum împodobiţi cu operele de artă pe care mi le-a dat Abby în decursul anilor, frânturi de culoare şi de viaţă ţâşnind de pe pereţii de un alb clinic – fiecare, produs al unei alte vizite la spital.

Eu cu o perfuzie în braţ, cu punga ei doldora de fluturi de culori, forme şi mărimi diferite. Eu cu o sondă nazală, al cărei fir răsucit schiţează semnul infinitului. Eu cu nebulizatorul, din care ies vapori sub forma unui halo înceţoşat. Apoi, cea mai delicată, o tornadă de stele palide, pe care a desenat-o ea la prima mea internare aici.

Nu e la fel de bine realizată ca lucrările ei de mai târziu, dar, într-un fel, asta mă face s-o îndrăgesc şi mai mult.

Şi imediat sub această energie vibrantă se află… grămada mea de echipamente medicale, chiar lângă un scaun de spital hidos, din piele sintetică – dotare standard a fiecărei rezerve de aici, de la Saint Grace. Mă uit neliniştită la suportul gol pentru perfuzie, ştiind că până la prima dintre numeroasele mele reprize de antibiotic ale lunii care urmează mai sunt doar o oră şi nouă minute. Ce noroc pe mine!

— *Aici e!* se aude o voce în faţa camerei mele.

Mă uit la uşa care se întredeschide încet şi la cele două chipuri familiare care apar în cadrul ei. Camila şi Mya m-au vizitat aici de o mie de ori în ultimii zece ani, şi tot nu sunt în stare să ajungă din hol în rezerva mea fără să ceară îndrumări tuturor persoanelor din clădire.

— Aţi greşit camera, spun şi zâmbesc văzând pe feţele lor o expresie de uşurare evidentă.

Mya râde şi deschide uşa larg.

— Ar fi fost perfect posibil. Spitalul ăsta e un labirint!

— Fetelor, cred că abia aşteptaţi, nu? le întreb şi mă reped

să le îmbrăţişez pe amândouă.

Camila face un pas în spate ca să se uite la mine bosumflată. Părul ei castaniu-închis pare să i se pleoştească odată cu ea.

— A doua excursie la rând fără tine.

Adevărat. Nu e prima dată când fibroza chistică mă împiedică să merg într-o excursie cu şcoala, într-o vacanţă însorită sau la vreun alt eveniment şcolar. În cam şaptezeci la sută din timp, viaţa mea decurge în mare parte normal. Mă duc la şcoală, mă distrez cu Mya şi Camila, lucrez la aplicaţia mea… Atâta că fac toate astea cu doi plămâni slab funcţionali. Dar în restul timpului, FC îmi controlează viaţa. Altfel spus, când sunt nevoită să vin la spital pentru o recalibrare, ratez chestii de genul unei excursii cu şcoala la muzeul de artă sau – ca acum – tabăra din ultimul an de liceu, la Cabo.

De data asta recalibrarea e legată de faptul că am nevoie să fiu îndopată cu antibiotice ca să scap în sfârşit de o febră şi de o durere în gât care nu se dau duse. Plus că funcţia plămânilor mi se deteriorează rapid.

Mya se aşază pe patul meu, oftând dramatic şi lăsându-se pe spate.

— Durează numai două săptămâni. Eşti sigură că nu poţi să vii? E *ultima tabără din liceu,* Stella!

— Sunt sigură, replic ferm, iar ele ştiu că vorbesc serios.

Suntem prietene încă din gimnaziu, şi amândouă s-au convins că, atunci când se pune problema planurilor, ultimul cuvânt îl are boala mea.

Nu că n-aş vrea să mă duc. Numai că, pur şi simplu, e o chestiune de viaţă şi de moarte – literal. Nu pot să merg la Cabo – sau oriunde altundeva – şi să risc să nu mă mai întorc. Nu le pot face asta părinţilor mei. Nu acum.

— Dar anul ăsta ai fost şefa comitetului de planificare! Nu-i poţi convinge să-ţi amâne tratamentele? Nu vrem să rămâi singură aici, spune Camila dând din mână spre camera pe care mi-am decorat-o cu atâta meticulozitate.

Clatin din cap.

— Dar vom fi împreună în vacanţa de primăvară! Şi n-am

ratat niciun „weekend cu prietenele” din clasa a opta, când am avut răceala aia! le spun şi zâmbesc plină de speranţă, privind când la una, când la cealaltă.

Niciuna nu-mi întoarce însă zâmbetul. Preferă să mă privească de parcă tocmai le-aş fi asasinat căţeluşul preferat.

Observ că amândouă au adus pungi cu costume de baie, aşa cum le rugasem, şi i-o iau din mână Camilei, într-o încercare disperată de a schimba subiectul.

— Oho, mai multe costume de baie! Trebuie să le alegem pe cele mai potrivite!

Cum eu n-o să mă bronzez sub soarele cald de la Cabo într-un costum care să-mi placă, mi-am zis că aş putea cel puţin s-o fac prin intermediul prietenelor mele, ajutându-le să le aleagă pe ale lor.

Asta le atrage atenţia. Răsturnăm nerăbdătoare pungile pe pat, creând o harababură de flori, buline şi dungi fluorescente.

Cercetez grămada de costume a Camilei şi iau unul roşu, care e ceva între un chiloţel şi o sforicică şi despre care ştiu fără nicio îndoială că i l-a dat sora ei mai mare, Megan.

Îl arunc spre ea.

— Ăsta. Ţi se potriveşte perfect.

Ea face ochii mari şi şi-l pune în dreptul taliei, ridicându-şi pe nas, surprinsă, ochelarii cu ramă subţire.

— Păi, părţile nebronzate o să fie senzaţionale…

— Camila, o întrerup luând din grămadă un bikini cu dungi albe şi albastre despre care îmi dau seama că-i va veni ca o mănuşă. Glumeam! Ăsta e numai bun.

Mă priveşte uşurată, luându-mi-l din mână. Îmi îndrept atenţia spre teancul Myei, numai că ea e ocupată să scrie un SMS, aşezată în scaunul verde din colţ, cu un zâmbet larg pe faţă.

Aleg un costum întreg pe care-l are de la cursurile de înot din clasa a şasea şi i-l arăt cu o strâmbătură.

— Cum ţi se pare ăsta, Mya?

— Grozav. Îmi place la nebunie, răspunde ea tastând în viteză.

Camila pufneşte; îşi îndeasă costumele înapoi în pungă şi-

mi oferă un zâmbet şiret.

— Mason şi Brooke se despart, zice ea în chip de explicaţie.

— Ah, Doamne! Nu mai spune!

Asta da veste! O veste *super*.

Mă rog, nu pentru Brooke. Dar Mya e topită după Mason încă de la cursul de engleză al doamnei Wilson, din clasa a zecea, aşa că tabăra asta îi oferă şansa să iasă în sfârşit la înaintare.

Mă necăjeşte faptul că nu voi fi şi eu acolo s-o ajut să pună la punct un plan în zece paşi pentru o idilă spumoasă à la Cabo cu Mason.

Mya îşi lasă telefonul din mână şi ridică din umeri nonşalantă, ridicându-se şi prefăcându-se că admiră câteva dintre exponatele de pe pereţi.

— Nu-i mare chestie. Ne întâlnim cu el şi cu Taylor la aeroport mâine-dimineaţă.

Îi arunc o privire exasperată, iar ea zâmbeşte deodată cu gura până la urechi.

— Da, bine, e mare chestie!

Ne extaziem toate, iar eu ridic în aer un adorabil costum de baie întreg, cu buline, super-vintage, croit exact pentru ea. Mya înclină din cap, îl înşfacă şi apoi şi-l pune în faţă.

— Speram *din tot sufletul* să-l alegi pe ăsta.

Mă uit şi o văd pe Camila privindu-şi nerăbdătoare ceasul, fapt care nu mă miră. E o adevărată campioană la trasul de timp şi probabil că nici n-a început să-şi facă bagajele pentru Cabo.

Mă rog, exceptând costumul de baie.

Îşi dă seama că am văzut-o şi zâmbeşte stânjenită.

— Trebuie să mă duc să-mi cumpăr prosop de plajă pentru mâine.

Tipic pentru ea!

Mă ridic, şi inima mi se strânge în piept la gândul că vor pleca, dar nu vreau să le mai reţin.

— Deci înţeleg că trebuie s-o ştergeţi acum. La urma urmei, aveţi avion mâine cu noaptea-n cap.

Mya priveşte în jur cu o expresie tristă, iar Camila răsuceşte

amărâtă punga cu costume de baie. Purtarea lor face ca despărţirea să fie şi mai dificilă decât credeam. Îmi înghit sentimentul de vinovăţie şi iritarea care mă cuprind. Doar nu ele ratează ultima tabără din liceu, de la Cabo! Cel puţin, ele vor fi acolo împreună.

Le dăruiesc câte un zâmbet larg şi le trag spre uşă după mine. Mă dor obrajii de atâta veselie forţată, dar nu vreau să le stric ziua.

— O să-ţi trimitem o grămadă de fotografii, bine? zice Camila în timp ce mă îmbrăţişează.

— Aşa să faceţi! Photoshopaţi-mă şi pe mine în câteva, îi spun Myei, care e maestră în Adobe. Nici n-o să mai ştiţi că n-am fost şi eu acolo!

Toate zăbovesc puţin în pragul uşii, aşa că dau ochii peste cap cu un aer exasperat şi le împing afară din rezervă.

— Ştergeţi-o de aici! Şi să vă distraţi!

— Te iubim, Stella! mai strigă în vreme ce se îndepărtează.

Mă uit după ele şi le fac cu mâna până când buclele săltăreţe ale Myei îmi dispar din vedere. Dintr-odată, tot ce-mi doresc e să pot să plec cu ele, să mă duc să-mi fac şi eu bagajele, în loc să stau să despachetez.

Zâmbetul mi se şterge când închid uşa şi văd, prinsă cu grijă pe spatele ei, vechea fotografie de familie.

A fost făcută cu câteva veri în urmă pe veranda casei noastre, la un grătar de 4 iulie. Eu, Abby, mama şi tata, toţi îndreptând zâmbete aiurite spre aparatul foto. Mă inundă dorul de casă şi aud parcă trosnetul lemnului şubred al treptelor care scârţâie sub noi, în vreme ce râdem şi ne strângem unii în alţii pentru poză. Mi-e dor de senzaţia aceea. Toţi împreună, fericiţi şi sănătoşi. În cea mai mare parte.

Chestia asta nu mi-e de niciun ajutor. Oftez şi trag de mine să mă întorc spre căruciorul cu medicamente.

Sinceră să fiu, îmi place aici – e casa mea departe de casă încă de la şase ani –, aşa că nu mă deranjează când trebuie să vin. Îmi fac tratamentele, îmi iau medicamentele, îmi controlez greutatea cu milkshake-uri, le văd pe Barb şi Julie şi pe urmă plec până la următorul acces. Simplu ca bună ziua.

Numai că de data asta sunt neliniştită, agitată chiar. Fiindcă, în loc să vreau doar să mă însănătoşesc, acum *am nevoie* să mă însănătoşesc. De dragul părinţilor mei.

Fiindcă au stricat totul divorţând. Şi, după ce s-au pierdut unul pe altul, n-o să poată suporta să mă piardă şi pe mine. Ştiu asta.

Dar, dacă reuşesc să mă însănătoşesc, poate că…

Dar să luăm lucrurile pe rând. Mă duc la rezervorul de oxigen din perete, verific încă o dată că debitul e reglat cum trebuie şi ascult fâşâitul constant al oxigenului emanat, după care îmi trag tubul pe după urechi şi-mi fixez în nas duzele sondei. Oftez, mă aşez pe bine cunoscută saltea inconfortabilă a patului de spital şi trag adânc aer în piept.

Iau agenda şi citesc următorul articol din listă, ca să-mi fac de lucru: „18: Înregistrează un clip video."

Îmi iau creionul şi-i rod capătul în timp ce mă gândesc, uitându-mă la cuvintele pe care le-am scris ceva mai devreme. În mod bizar, a cugeta la viaţa de dincolo pare acum ceva mai uşor de făcut.

Dar lista e listă, aşa că răsuflu adânc, mă întorc spre noptieră să-mi iau laptopul şi mă aşez cu picioarele încrucişate pe pledul nou, cu model floral, pe care l-am luat ieri de la Target în vreme ce Mya şi Camila îşi cumpărau haine pentru Cabo. Nici măcar n-aveam nevoie de el, însă, văzând cât de entuziaste erau în dorinţa de a mă ajuta să-mi aleg ceva pentru şederea în spital, nu m-a lăsat inima să nu-l cumpăr. Bine cel puţin că se asortează oarecum cu pereţii, aşa viu colorat cum e.

Răpăi cu degetele pe tastatură şi mă uit la reflexia mea în ecranul laptopului, care prinde viaţă. Mă încrunt văzând ciufuleala de păr lung, castaniu, şi încerc să-l domolesc puţin trecându-mi degetele prin el iar şi iar. Frustrată, îmi smulg elasticul de pe încheietura mâinii şi-mi încropesc un coc dezordonat, în încercarea de a arăta cât de cât prezentabilă pentru clipul video. Iau de pe noptieră exemplarul din *Programare în Java pentru telefoane Android* şi-l pun sub laptop, ca să nu mi se vadă chiar toată partea de sub bărbie şi să par

măcar vag atrăgătoare în filmuleţ.

Intru în nou-creatul meu cont YouTube live, ajustez camera web şi mă asigur că intră în cadru şi desenul cu plămâni al lui Abby, chiar în spatele meu.

E fundalul perfect.

Închid ochii şi trag adânc aer în piept, auzind şuierul familiar al plămânilor mei, care încearcă disperaţi să se umple cu aer prin oceanul de mucus. Răsuflu apoi lent, îmi pun pe faţă un zâmbet larg, de felicitare de Crăciun, deschid ochii şi apăs tasta Enter, ca să încep filmarea.

— Bună, dragilor! Profitaţi toţi de Black Friday? Eu am tot aşteptat zăpada care n-a venit!

Privesc în colţul ecranului şi întorc camera web spre fereastră, spre cerul cenuşiu şi copacii de afară, goi şi desfrunziţi. Surâd în timp ce contorul Livestream trece frumuşel de o mie – o frântură din cei 23.940 de abonaţi YouTube care intră pe canalul meu ca să vadă cum mai merge lupta mea cu fibroza chistică.

— Deci aş putea să mă pregătesc să urc în avionul de Cabo pentru ultima tabără din liceu, dar, în loc de asta, o să-mi petrec vacanţa în casa mea departe de casă, graţie unei uşoare dureri în gât.

Plus o febră turbulentă. Gândul îmi zboară la momentele în care mi-a fost luată temperatura când m-am internat, de dimineaţă, la cifrele pâlpâinde de pe termometru, care arătau un alarmant 39,5. Dar nu vreau să pomenesc despre asta în clipul video, fiindcă mai târziu sigur o să-l vadă şi părinţii mei.

Şi, din câte ştiu ei, am doar o răceală rebelă.

— Cine are nevoie de două săptămâni întregi de soare, cer senin şi plajă, când te poţi bucura de o lună de lux chiar la tine acasă? Enumăr facilităţile, socotindu-le pe degetele de la mână: Să vedem… Am portar douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, budincă de ciocolată la discreţie şi serviciu de spălătorie. A, şi Barb a convins-o pe doamna doctor Hamid să-mi dea voie ca de data asta să-mi ţin în rezervă toate medicamentele şi dispozitivele! Ia uitaţi-vă!

Rotesc camera web spre grămada de echipamente medicale şi apoi spre căruciorul cu medicamente de alături, pe care le-am aranjat deja într-o perfectă ordine alfabetică şi cronologică după dozajul indicat – asta după ce am introdus dozajul în aplicaţia pe care am creat-o. Şi care e în sfârşit gata de testare!

Ăsta era numărul 14 pe lista cu lucruri de făcut pentru azi, şi sunt destul de mândră de felul în care mi-a reuşit.

Computerul îmi piuie când încep să curgă comentariile. Văd unul în care e menţionat numele lui Barb însoţit de câteva inimioare. E preferata publicului, aşa cum e şi a mea. Ea se ocupă de terapia mea respiratorie încă de când am venit aici prima dată, acum mai bine de zece ani, şi ne strecoară bomboane mie şi celorlalţi pacienţi cu fibroză chistică, de pildă, partenerului meu de boacăne, Poe. Ne ţine de mână chiar şi în cele mai teribile crize de durere, de parcă accesele ar fi o nimica toată.

De vreo cinci ani tot fac clipuri video pe YouTube pentru ca lumea să afle mai multe despre fibroza chistică. În decursul timpului, operaţiile mele, tratamentele şi internările la Saint Grace au început să fie urmărite de mai mulţi oameni decât mi-aş fi imaginat că e posibil, oameni care mi-au fost alături în stânjenitoarea fază a aparatului dentar şi în celelalte similare.

— Funcţia pulmonară mi-a scăzut la treizeci şi cinci de procente, spun întorcând camera web înapoi spre mine. Doamna doctor Hamid zice că urc constant spre primele locuri ale listei pentru transplant, aşa că o să stau aici o lună, luându-mi antibioticele, respectându-mi regimul de viaţă…

Privirea îmi zboară către desenul de pe peretele din spate – plămânii sănătoşi aflaţi acolo sus, unde încă nu pot să ajung.

Clatin din cap şi zâmbesc, aplecându-mă să iau un flacon de pe căruciorul cu medicamente.

— Asta înseamnă să-mi iau doctoriile la timp, să port vesta Afflo care ajută la desprinderea mucusului şi – ridic flaconul în aer – să mă delectez în fiecare seară cu cantităţi mari din acest lichid hrănitor, prin tubul gastric. Dacă vreuna dintre voi, doamnelor, îşi doreşte să poată mânca cinci mii de calorii

pe zi şi să aibă totuşi un corp demn de plajele din Cabo, sunt gata să fac schimb de locuri cu ea.

Computerul continuă să piuie, mesajele sosesc unul după altul. Citesc câteva şi las buna dispoziţie să alunge toată energia negativă pe care am simţit-o până acum.

„Rezistă, Stella! Noi te iubim!”

„Mărită-te cu mine!”

— O pereche de plămâni noi poate apărea în orice moment, aşa că trebuie să fiu pregătită!

Rostesc cuvintele ca şi când le-aş crede din toată inima. Deşi în toţi anii ăştia am învăţat să nu mă las prea mult purtată de speranţă.

Bing! Un alt mesaj.

„Am şi eu FC, iar tu îmi aminteşti mereu să gândesc pozitiv. Te pup.”

Îmi simt inima caldă şi zâmbesc încă o dată larg spre cameră, pentru cel sau cea care duce aceeaşi luptă ca mine. De data asta, e un zâmbet autentic.

— Bine, dragilor, vă mulţumesc că m-aţi urmărit! Acum trebuie să-mi verific din nou medicamentele pentru după-amiază şi seară. Doar ştiţi cât de tipicară sunt. Vă urez tuturor o săptămână grozavă. Pa!

Întrerup transmisia şi răsuflu adânc, închizând motorul de căutare, astfel că pe ecran rămân feţele surâzătoare de la banchetul de iarnă{1}: eu, Camila şi Mya braţ la braţ, toate cu acelaşi ruj roşu aprins pe care îl alesesem împreună de la Sephora. Camila ar fi preferat un roz aprins, dar Mya ne convinsese că roşu era culoarea de care chiar aveam NEVOIE în viaţă. Eu tot nu sunt sigură că aşa stau lucrurile.

Mă las pe spate, iau micul panda jerpelit de pe pernă şi îl strâng tare la piept. Peticei, aşa l-a botezat sora mea, Abby. Şi ce bine i s-a potrivit numele!

Anii de internări în spital împreună cu mine şi-au pus în mod evident amprenta asupra lui. O sumedenie de petice multicolore acoperă locurile în care pluşul s-a rupt şi umplutura a ieşit din el când îl strângeam prea tare, în timpul celor mai dureroase tratamente.

Se aude un ciocănit şi în aceeaşi secundă uşa se deschide, iar Barb năvăleşte în rezervă aducând o tavă întreagă de boluri cu budincă, cu care să-mi iau medicamentele.

— M-am întors! Şi livrez!

Când vine vorba despre Barb, mai nimic nu s-a schimbat în ultimele şase luni şi, de fapt, nici în cei zece ani care au trecut; încă e cea mai bună. Acelaşi păr scurt, cârlionţat. Aceeaşi salopetă de spital colorată. Acelaşi zâmbet care luminează toată încăperea.

Dar în urma ei apare o Julie evident însărcinată, care aduce o perfuzie.

Ei, da, *asta* e o schimbare majoră faţă de acum şase luni!

Îmi stăpânesc surprinderea şi-i arăt lui Barb un zâmbet larg când ea aşază budincile pe căruciorul cu medicamente şi scoate o listă ca să verifice că mi-a fost adus tot ce-mi trebuie.

— Ce m-aş face fără tine?! exclam eu, iar ea îmi face cu ochiul:

— Ai da ortu' popii.

Julie agaţă punga cu antibiotic lângă mine, şi burta ei îmi atinge braţul. De ce nu mi-a zis că e însărcinată? Mă îmbăţoşez şi zâmbesc anemic când îi văd pântecul umflat şi încerc delicat să mă îndepărtez de el.

— Multe s-au schimbat în ultimele şase luni!?

Ea îşi mângâie abdomenul, şi ochii îi strălucesc când surâde spre mine.

— Vrei s-o simţi cum dă din picioruşe?

— Nu, răspund, poate puţin prea grăbită.

Mă simt prost când o văd surprinsă de grosolănia mea; sprâncenele blonde i se înalţă ca două arce pe frunte. Dar nu vreau ca beleaua mea să se apropie nici măcar un pic de bebeluşul ei frumos şi sănătos.

Din fericire, Julie observă fotografia de pe ecranul computerului.

— Astea-s pozele voastre de la banchetul de iarnă? Le-am văzut pe Insta! exclamă ea încântată. Cum a fost?

— Super! replic cu o tonă de entuziasm în glas, şi orice stinghereală îmi dispare când deschid un dosar cu fotografii

de pe desktop. Am rămas pe ringul de dans trei melodii întregi. Am mers cu o limuzină. Mâncarea n-a fost oribilă. În plus, am rezistat până la zece şi jumătate fără să obosesc, ceea ce a fost mult mai bine decât mă aşteptam! Cine are nevoie de o oră-limită de întors acasă, când corpul are grijă de asta în locul tău?

Le arăt ei şi Barbrei câteva fotografii pe care le-am făcut acasă la Mya înainte de banchet, în timp ce Julie îmi conectează perfuzia şi îmi verifică tensiunea şi nivelul de oxigen. Îmi amintesc ce frică mi-era de injecţii, dar, cu atâtea analize de sânge şi perfuzii, treptat am scăpat de ea. Acum nici măcar nu mai tresar. Mă ajută să mă simt mai puternică de fiecare dată când sunt înţepată sau palpată. Ca şi când aş putea să trec peste orice.

— În regulă, declară Barb după ce termină amândouă de verificat toate semnele vitale şi se extaziază în faţa rochiei mele argintii şi a buchetului de trandafiri albi.

Hotărâsem, împreună cu Mya şi Camila, să schimbăm buchetele între noi când ne-am dus la banchet singure. Eu nu voisem să mă duc cu un partener – nu că s-ar fi oferit cineva. Era foarte posibil să nu pot merge sau să mi se facă rău în toiul unui dans, şi n-ar fi fost cinstit să-i fac aşa ceva celui care m-ar fi însoţit. Camila şi Maya nu voiseră să mă simt lăsată pe dinafară, aşa că hotărâseră să renunţe la parteneri şi să mergem toate trei împreună. Dar aranjamentul ăsta nu pare la fel de previzibil pentru balul de absolvire, ţinând cont de situaţia cu Mason.

Barb face un semn spre căruciorul cu medicamente şi îşi pune o mână în şold.

— O să te monitorizez în continuare, dar deocamdată eşti în regulă. Nu uita, adaugă ea arătându-mi un flacon cu pastile, pe astea *trebuie* să le iei cu mâncare. Şi ai grijă să nu…

— Am priceput, Barb, o întrerup eu.

E grijulie şi mămoasă ca întotdeauna, dar în cele din urmă ridică braţele în semn de capitulare. În adâncul sufletului ei, ştie că n-o să am nicio problemă.

Flutur mâna spre ele când se îndreaptă spre uşă şi, cu

telecomanda, îmi ridic patul puţin mai mult.

— Apropo, spune Barb când Julie iese din rezervă şi ochii i se îngustează, privindu-mă cu un aer de avertizare. Vreau să stai să ţi se termine întâi perfuzia, dar voiam să-ţi spun că Poe tocmai s-a internat şi el, în rezerva 310.

— Ce? Serios?

Fac ochii mari şi dau să sar din pat ca să mă duc la el. Nici nu-mi vine să cred că nu mi-a zis că vine!

Barb face un pas spre mine, mă ia de umeri şi mă împinge uşurel la loc în pat, înainte să apuc să mă ridic în picioare.

— Ce anume n-ai priceput din partea cu „vreau să stai să ţi se termine întâi perfuzia”?

Zâmbesc spăsită, dar cum m-ar putea învinovăţi? Poe a fost primul prieten pe care mi l-am făcut când am venit în spital, la început. Şi e singurul care înţelege cu adevărat prin ce trec. De zece ani ne luptăm amândoi cu FC. Mă rog, amândoi, dar de la o distanţă sigură.

Nu ne putem apropia prea mult unul de celălalt. Pentru pacienţii cu fibroză chistică, infectarea încrucişată cu anumite tulpini bacteriene constituie un risc uriaş. Chiar şi o simplă atingere între doi bolnavi cu FC poate duce la moartea amândurora.

Încruntarea ei se topeşte într-un zâmbet cald.

— Stai cuminte! Linişteşte-te! Ia o pastilă de calm şi relaxare! zice ea şi priveşte în glumă spre căruciorul cu medicamente, apoi adaugă: Ei, metaforic vorbind.

Înclin din cap a încuviinţare şi râd sincer. Un val de uşurare mă inundă la gândul că Poe e şi el aici.

— Trec mai târziu să te ajut cu vesta Afflo, mai spune Barb peste umăr şi iese din rezervă.

Îmi iau telefonul şi mă limitez la un SMS în loc s-o iau la fuga pe hol spre rezerva 310.

„Eşti aici? Şi eu. Ajustare de tratament.”

Nu trece nicio secundă, şi ecranul se luminează cu răspunsul lui:

„Bronşită. Asta e. O să supravieţuiesc. Treci pe la mine mai târziu! Acum trebuie să închid.”

Mă las pe spate în pat şi răsuflu încet, prelung.

Adevărul e că am emoţii.

Funcţia pulmonară mi-a scăzut la treizeci şi cinci la sută într-un timp foarte scurt. Şi acum, ceea ce mă sperie mai tare decât febra şi durerea în gât e faptul că va trebui să stau aici în spital o lună întreagă, făcând tratamente după tratamente ca să oprim scăderea aceea. Mă sperie serios. Treizeci şi cinci la sută – o cifră din cauza căreia mama nu doarme noaptea. Ea nu-mi spune asta, dar computerul ei, da. Mereu alte şi alte căutări despre transplanturi de plămâni, funcţii pulmonare şi procentaje – noi combinaţii de cuvinte, dar întotdeauna aceeaşi idee. Cum să-mi asigure mie mai mult timp. Iar asta mă sperie mai rău decât orice. Şi totuşi nu pentru mine mă tem. Când ai FC, te cam obişnuieşti cu ideea de a muri tânăr. Nu, pentru părinţii mei mi-e groază. Pentru ce va fi cu ei dacă se va întâmpla ce e mai rău – acum, când nu se mai au unul pe altul.

Dar cu Poe aici, cu cineva care chiar înţelege, pot să merg mai departe. Odată ce mi se va da voie să-l văd.

Restul după-amiezii se scurge lent.

Lucrez la aplicaţia mea şi mă asigur că am corectat eroarea de programare care tot apărea când încercam s-o rulez pe telefon. Îmi dau cu puţin Fiducin pe zona iritată din jurul tubului gastric, în încercarea de a potoli roşeaţa ca de maşină de pompieri şi a o aduce la un fel de roz apus de vară. Îmi verific şi-mi răzverific grămada de fiole şi pastile pentru „la culcare”. Răspund la SMS-urile pe care mi le trimit părinţii mei oră de oră, fără greş. Mă uit pe fereastră la lăsarea serii şi văd doi tineri cam de vârsta mea care râd şi se sărută când intră în clădire. Nu se întâmplă des să vezi un cuplu fericit venind la spital. Mă uit la ei cum se ţin de mână şi se privesc cu dragoste şi mă întreb cum ar fi să mă privească şi pe mine cineva aşa. În cazul meu, oamenii se uită la sonda respiratorie, la cicatricile mele şi la tubul gastric, nu *la mine*.

Şi toate astea nu-i fac pe băieţi să stea la rând pentru mine.

Am avut „întâlniri” cu Tyler Paul în primul an de liceu, dar totul a durat doar o lună, până când am făcut o infecţie şi a trebuit să mă internez în spital timp de câteva săptămâni. După numai câteva zile de la internare, SMS-urile lui au început să devină tot mai rare, aşa că am hotărât să mă despart de el. Plus că relaţia nu era câtuşi de puţin ca a celor doi pe care i-am văzut în curtea spitalului. Tyler avea mereu palmele umede când ne ţineam de mână şi îşi dădea cu atâta deodorant Axe, încât mă apuca tusea de fiecare dată când ne îmbrăţişam.

Rememorările astea nu mă ajută deloc să-mi abat gândurile, aşa că trec la numărul 22 de pe lista cu lucruri de făcut, „Cugetă la viaţa de dincolo”, şi încerc să citesc ceva din *Viaţă, moarte şi nemurire: Călătoria sufletului.*

În scurt timp însă, prefer să stau pur şi simplu în pat, uitându-mă în tavan şi ascultându-mi respiraţia şuierată. Aud aerul cum trece cu greu de mucusul din plămâni. Mă întorc pe o parte şi deschid o fiolă de flovent ca să-i dau o mână de ajutor. Torn lichidul în nebulizatorul de lângă pat şi aparatul prinde viaţă, suflând vapori prin duza bucală.

Mă aşez în capul oaselor şi mă uit la desenul cu plămâni în timp ce respir regulat.

Inspir, expir.

Inspir… expir.

Sper ca, atunci când vor veni părinţii mei în vizită, în zilele următoare, să respir cu mai multă uşurinţă. I-am spus fiecăruia dintre ei că mă duce celălalt la spital în dimineaţa asta, însă de fapt am luat un Uber de la colţul străzii, de la noul apartament al mamei. Nu vreau să fie nevoiţi să mă vadă iar aici – cel puţin nu înainte să încep să arăt mai bine.

Mama deja îmi aruncase priviri tulburi când constatase că fusese nevoie să-mi pun respiratorul portabil doar ca să-mi fac bagajele.

Se aude o bătaie în uşă, şi îmi desprind privirea de peretele la care mă uitam în gol, sperând că e Poe, care trece să mă salute. Îmi scot duza din gură, uşa se întredeschide şi în cadrul ei apare capul lui Barb. După ce pune pe masa alăturată o

mască chirurgicală şi o pereche de mănuşi din latex, îmi spune:

— Client nou la etaj. Ne întâlnim acolo într-un sfert de oră?

Îmi sare inima din piept.

Înclin din cap în semn că da, iar ea etalează un zâmbet larg şi iese. Iau iarăşi duza şi trag în piept o nouă doză rapidă de Flovent, lăsând vaporii să-mi umple plămânii înainte să mă ridic din pat. Închid nebulizatorul şi scot de la încărcat concentratorul de oxigen portabil, apăs butonul circular din centru ca să-l pornesc şi-i trec cureaua pe după umăr. După ce-mi fixez sonda, mă duc la uşă, îmi pun mănuşile din latex şi-mi leg băierile măştii la ceafă.

Mă încalţ cu Converşii albi, deschid uşa şi mă strecor pe culoarul văruit, după care decid s-o iau pe drumul mai lung, care duce prin faţa camerei lui Poe.

Trec de zona asistentelor, în partea de mijloc a etajului, şi-i fac semn cu mâna unei tinere infirmiere pe nume Sarah, care-mi zâmbeşte peste marginea de metal a noului oficiu.

Au schimbat oficiul înaintea ultimei mele internări aici, cu şase luni în urmă. Cel de acum are aceeaşi înălţime, dar cel vechi era din lemnul acela tocit din care văd multe în jur şi care datează probabil de la înfiinţarea spitalului, cu şaizeci şi ceva de ani în urmă. Îmi amintesc când eram atât de scundă încât mă furişam pe lângă el ca să ajung în rezerva lui Poe, fără să-i ating marginea cu creştetul.

Acum îmi vine până în dreptul cotului.

Merg mai departe pe culoar şi zâmbesc când văd un mic drapel columbian lipit pe o uşă întredeschisă, proptită cu un skateboard cu roţile în sus.

Înăuntru, Poe doarme adânc, ghemuit în pat, surprinzător de mic sub pledul în carouri şi vegheat de un poster drăguţ cu Gordon Ramsay{2}, prins în perete deasupra lui.

Desenez o inimioară pe tabla lipită pe exteriorul uşii, ca să ştie că am trecut pe acolo, şi merg mai departe spre uşile duble de lemn care duc în partea principală a spitalului, în sus cu liftul, în jos în aripa C, pe podul către Clădirea 2 şi direct în Secţia de Terapie Intensivă pentru nou-născuţi.

Unul dintre avantajele faptului că vin aici de peste un deceniu e faptul că ştiu spitalul ca pe propria mea casă; la urma urmei, i-am explorat deja de nu ştiu câte ori fiecare coridor, scurtătură secretă sau scară ascunsă.

Dar, înainte să apuc să împing uşile duble, uşa unei rezerve se deschide alături de mine şi, când întorc capul, zăresc cu surprindere profilul unui băiat înalt şi slab pe care nu l-am mai văzut până acum. Stă în pragul camerei 315, ţinând într-o mână un carnet şi un creion în cealaltă; la încheietură are prinsă o brăţară albă de spital, la fel ca a mea.

Mă opresc brusc.

Părul castaniu întunecat, ca de ciocolată, îi stă într-o perfectă neorânduială, de parcă abia ar fi sărit din paginile *Teen Vogue* şi ar fi aterizat în mijlocul spitalului Saint Grace. Ochii îi sunt de un albastru adânc şi se încreţesc la colţuri când vorbeşte.

Dar zâmbetul lui, mai presus de orice, este ceea ce-mi captează atenţia. E uşor pieziş şi fermecător, de o căldură atrăgătoare.

E atât de drăguţ, încât am impresia că funcţia respiratorie tocmai mi-a scăzut cu încă zece procente.

Mă bucur că masca îmi acoperă jumătate de faţă, fiindcă în planurile mele pentru şederea asta în spital nu intră şi băieţii drăguţi.

— Le-am verificat programul, spune el în timp ce-şi pune creionul după ureche cu un gest dezinvolt.

Fac un pas spre stânga şi văd că zâmbeşte spre cuplul pe care îl zărisem mai devreme intrând în clădire.

— Aşa că, dacă aveţi grijă să nu vă puneţi fundurile pe butonul de apel, nimeni n-o să vă deranjeze timp de *cel puţin* o oră, continuă el. Şi nu uitaţi că eu dorm în patul ăla!

— Am fost prevăzători, replică fata, care deschide fermoarul sacului pe care-l ţine pe umăr şi-i arată păturile.

Stai puţin! Ce-i asta?

Tipul cel drăguţ fluieră admirativ.

— Ia te uită! O adevărată cercetaşă!

— Nu suntem animale, amice, intervine iubitul fetei, cu un

zâmbet care se întinde de la o ureche la alta.

„Ah, Doamne!” Ce scârbos! Îşi lasă prietenii s-o facă în camera lui, de parcă ar fi un motel ieftin.

Cu o strâmbătură, îmi continui drumul pe culoar spre uşile duble, punând o distanţă cât mai mare între mine şi tărăşenia care se pune la cale acolo.

Şi când te gândeşti că mi se păruse drăguţ!

CAPITOLUL 2
— WILL —

— În regulă. Ne vedem mai târziu, spun făcându-i cu ochiul lui Jason şi închizând uşa în urma mea, ca să le ofer puţină intimitate.

Imediat dau cu ochii de orbitele goale ale craniului desenat pe uşă, cu o mască de oxigen în dreptul gurii şi, sub ea, cu inscripţia: „Renunţaţi la orice speranţă voi ce intraţi aici!”

Ar trebui să fie sloganul spitalului ăstuia. Sau al oricăruia dintre cele peste cincizeci prin care am trecut în ultimele opt luni din viaţă.

Mă uit în lungul culoarului şi observ uşile închizându-se în urma fetei pe care am văzut-o ceva mai devreme cazată într-o altă rezervă. A venit singură, cărând un rucsac mare de pânză cât pentru trei oameni în toată firea, şi arăta oarecum sexy.

Hai să fim sinceri: n-ai ocazia în fiecare zi să dai cu ochii de o fată atrăgătoare care-şi face veacul în spital, la cinci uşi distantă.

Mă uit la carnetul din mână şi ridic din umeri, rulându-l şi îndesându-l în buzunarul de la spate, după care pornesc pe urmele ei. Altceva mai bun de făcut oricum nu am, şi în niciun caz n-o să stau aici, în faţa rezervei, o oră de acum înainte.

Trec şi eu de uşi şi o văd traversând pardoseala cenuşie, făcându-le cu mâna aproape tuturor celor care-i ies în cale şi vorbind cu ei, de parcă şi-ar fi organizat propria paradă de Ziua Recunoştinţei. Urcă în liftul de sticlă din holul dinspre est, după ce trece de un brad de Crăciun înalt şi decorat, pe care l-au montat probabil azi-dimineaţă devreme, cu mult înainte ca ultimele resturi de la masa de Ziua Recunoştinţei să fi fost mâncate.

Cum să lase afişul ăla uriaş cu curcanul rotat chiar şi un minut în plus?!

Mă uit cum ridică mâinile şi îşi aşază mai bine masca pe faţă, întinzându-se apoi să apese un buton; uşile liftului se

închid încet.

O iau şi eu pe scara de alături, străduindu-mă să nu dau peste nimeni şi urmărindu-l cum urcă lent până la etajul cinci. Normal, o iau la fugă pe scări atât cât mă ţin plămânii, reuşind să ajung la etajul cinci suficient de devreme ca să am timp pentru un acces serios de tuse *şi* să-mi şi revin din el înainte ca ea să coboare din lift şi să dispară după un colţ. Mă frec pe piept, îmi dreg glasul şi mă iau după ea pe un culoar, apoi pe altul şi pe podul larg, cu pereţi de sticlă, care duce spre clădirea alăturată.

Deşi s-a internat abia în dimineaţa asta, e clar că ştie bine unde merge. Judecând după viteza ei şi după faptul că-i cunoaşte aparent pe toţi cei din spital, nu m-ar mira să fie şefa de aici. Eu am venit de două săptămâni şi abia ieri mi-am dat seama cum să mă furişez în siguranţă din rezerva mea până la bufetul din Clădirea 2, deşi în niciun caz nu am probleme cu orientarea. Am fost în atâtea spitale în decursul anilor, încât să-mi găsesc drumul prin ele a devenit acum un fel de hobby.

Se opreşte în dreptul unor uşi pe care scrie INTRAREA DE EST: SECŢIA DE TERAPIE INTENSIVĂ NEONATALĂ şi se uită înăuntru, după care le deschide.

STIN-ul.

Bizar.

Să faci copii când eşti fibrochistic e o chestie extrem de dificilă. Am auzit de fete cu FC dându-se de ceasul morţii pentru asta, dar să te duci să te uiţi la copii ştiind că tu nu vei putea avea vreodată mi se pare cu totul altceva.

E deprimant la culme.

Sunt multe lucruri care mă scot din sărite când vine vorba despre FC, dar ăsta nu-i unul dintre ele. Cam toţi tipii cu boala asta sunt infertili, ceea ce înseamnă că nu trebuie să-mi fac griji că las vreo fată însărcinată şi că o să am la rândul meu o familie jalnică.

Pun pariu că şi Jason şi-ar dori aşa ceva acum.

Mă uit în stânga şi-n dreapta şi mă apropii de uşi; mă uit înăuntru, pe geamul îngust, şi o văd stând în faţa ferestrei de observaţie, cu privirea îndreptată spre un bebeluş mic într-un

incubator. Braţele şi picioarele fragile îi sunt conectate la maşinării de zece ori mai mari decât el.

Împing uşa, mă strecor pe coridorul slab luminat şi zâmbesc o clipă văzând-o pe fata cu Converşi albi. Nu pot să nu mă uit la reflexia ei, şi tot ce se află dincolo de sticlă devine neclar în timp ce o privesc. E şi mai frumoasă văzută de aproape, cu gene lungi şi sprâncene pline. Reuşeşte să facă până şi o mască chirurgicală să arate bine. O văd cum îşi dă la o parte din ochi părul ondulat, castaniu-nisipiu, uitându-se prin fereastră la bebeluşul acela profund concentrată.

Îmi dreg glasul ca să-i atrag atenţia.

— Şi eu care credeam că va fi un alt spital de doi bani plin cu bolnavi de doi bani! Dar pe urmă ai apărut tu. Ce noroc pe mine!

Privirea ei o întâlneşte pe a mea reflectată în sticlă şi surprinderea de la început lasă repede loc unei expresii care aduce a dezgust. Îşi întoarce ochii din nou spre copil, fără să spună nimic.

Ei bine, ăsta-i întotdeauna un semn promiţător. Ce poate fi mai nimerit decât repulsia ca să începi o relaţie cu dreptul?!

— Te-am văzut când te-ai cazat. O să rămâi aici o vreme?

Tot nu spune nimic. Dacă n-ar fi fost grimasa aceea, aş fi crezut că nici nu m-a auzit.

— Ah, pricep. Sunt atât de arătos, încât nu poţi nici măcar să legi o frază.

Asta o enervează suficient cât să răspundă:

— N-ar trebui să te duci să mai procuri camere pentru „oaspeţii” tăi? se răsteşte şi se întoarce spre mine, smulgându-şi furioasă masca de pe faţă.

Mă ia pe nepregătite şi izbucnesc în râs, mirat de cât de directă e. Iar asta *chiar* o scoate din sărite.

— Închiriezi cu ora sau cum? întreabă mijind ochii întunecaţi.

— Ha! Deci *tu* pândeai pe culoar!

— Eu *nu pândesc! Tu* m-ai urmărit *pe mine* până aici!

Are dreptate. Dar în mod cert ea a pândit prima. Mă prefac siderat şi ridic mâinile, ca şi când m-aş recunoaşte înfrânt.

— Cu intenţia de a mă prezenta, însă, dată fiind atitudinea ta…

— Dă-mi voie să ghicesc! mă întrerupe ea. Te consideri un rebel. Ignori regulile fiindcă asta te face într-un fel să simţi că deţii controlul. Am dreptate?

— Nu greşeşti, replic şi mă reazem de perete, nonşalant.

— Îţi închipui cumva că impresionezi?

Rânjesc.

— Păi, probabil ţie ţi se pare fermecător. Ai stat acolo pe hol o grămadă de timp, uitându-te.

Îşi dă ochii peste cap şi e clar că nu e deloc amuzată.

— Faptul că-ţi laşi prietenii să-ţi folosească camera de spital pentru sex nu e deloc impresionant.

Aşa deci, e o mironosiţă.

— Sex? O, Doamne, nu! Mi-au zis că o să ţină o întrunire puţin mai turbulentă a unui club de lectură.

Se încruntă la mine, în mod evident câtuşi de puţin încântată de sarcasmul meu.

— Ah! Deci despre asta era vorba, spun şi-mi încrucişez braţele la piept. Ai ceva împotriva sexului.

— Ba sigur că nu! Am făcut sex, ripostează ea şi face ochii mari, în vreme ce cuvintele i se revarsă de pe buze. E în regulă…

Asta-i cea mai mare minciună pe care am auzit-o anul ăsta, şi ţineţi cont că în jurul meu sunt numai oameni care încearcă să-mi ascundă faptul că-s pe moarte. Râd.

— „În regulă nu e chiar o apreciere din toată inima, dar mă bucur de similitudinea de opinii.

Sprâncenele ei groase se încruntă.

— Nu există *nimic* similar între noi.

Îi fac cu ochiul şi mă distrez la nebunie s-o scot din pepeni.

— Rece. Îmi place asta.

Uşile se deschid brusc, şi Barb dă buzna pe ele, iar zgomotul neaşteptat ne ia pe amândoi prin surprindere.

— Will Newman! Ce cauţi aici? N-ai voie să ieşi de la etajul al treilea după năzbâtia de săptămâna trecută!

Mă uit la fata cu Converşi albi.

— Poftim! Acum ai şi un nume pe care să-l ataşezi la profilul psihologic. Iar tu eşti…?

Mă ţintuieşte cu o privire urâtă şi îşi ridică repede masca peste gură, înainte ca Barb să observe.

— Total neinteresată.

Asta a fost bună. Domnişoara Mironosiţă are ceva sânge în vene.

— Şi în mod clar animăluţul preferat al doamnei învăţătoare, o iau eu în râs.

— Şase paşi distanţă întotdeauna! Amândoi ştiţi regulile!

Îmi dau seama că sunt prea aproape şi fac un pas în spate când Barb ajunge în dreptul nostru, intervenind în spaţiul şi în tensiunea dintre noi. Se întoarce şi se uită la mine printre pleoapele mijite.

— Tu ce cauţi la etajul ăsta?

— Ăăă, replic şi arăt cu degetul spre fereastra de observaţie. Mă uit la bebeluşi.

E limpede că replica mea nu i se pare amuzantă.

— Întoarce-te în camera ta! Unde ţi-e masca? Şi, în timp ce îmi duc mâna la obrazul neacoperit, ea se întoarce spre fată: Stella, îţi mulţumesc că porţi masca.

— Acum cinci minute n-o purta, mormăi eu.

Stella mă priveşte furibundă peste capul lui Barb, iar eu răspund cu un zâmbet strălucitor.

Stella.

O cheamă Stella.

Îmi dau seama că Barb e pe cale să mă ia la goană, aşa că decid să ies din scenă. Deocamdată mi-a ajuns atâta dădăceală.

— Capul sus, Stella! mai spun în vreme ce mă îndrept spre uşă cu pas săltăreţ. Aşa e viaţa. Şi o să se termine înainte să apucăm să ne dăm seama.

Trec de uşi, traversez podul şi intru în aripa C. În loc să mă întorc pe drumul cel lung, urc într-un lift mult mai şubrezit, cu pereţi netransparenţi, pe care l-am descoperit cu două zile în urmă şi care mă lasă chiar lângă oficiul asistentelor de la etajul meu. Julie citeşte nişte hârţoage.

— Salut, Julie! o salut aplecându-mă peste tejghea şi luând un creion.

Ea ridică ochii spre mine şi mă priveşte scurt, după care se întoarce la hârtiile ei.

— Acu' ce-ai mai pus la cale?

— Ei, mă plimbam prin spital. Ca s-o zgândăr pe Barb, răspund ridicând din umeri şi răsucind creionul pe vârfurile degetelor. E *tare* afurisită.

— Will, nu e afurisită, e doar… ştii tu…

Mă uit la ea fix.

— Afurisită.

Se reazemă de perete şi-şi pune o palmă pe burta superînsărcinată.

— Intransigentă, îşi continuă ea fraza. Regulile sunt importante. Mai ales pentru Barb. Nu vrea să rişte.

Mă uit şi văd uşile de la capătul culoarului deschizându-se. În cadrul lor apar Barb şi mironosiţa în carne şi oase. Barb se încruntă la mine şi ridic din umeri cu inocenţă.

— Ce-i? Vorbeam şi eu cu Julie.

Pufneşte şi-şi continuă drumul împreună cu Stella, spre camera ei. Fata îşi aşază masca mai bine la gură şi se uită la mine peste umăr, astfel că ochii ni se întâlnesc pentru o fracţiune de secundă.

Oftez şi o privesc cum se îndepărtează.

— Mă urăşte.

— Care din ele? întreabă Julie urmărindu-mi privirea în lungul culoarului.

Uşa rezervei Stellei se închide în urma lor, iar eu mă întorc spre Julie, care se uită la mine într-un fel pe care l-am văzut de mii de ori de când am ajuns aici. Ochii ei albaştri strălucesc cu un amestec de „Ai înnebunit?" şi ceva ce seamănă bine a compasiune.

Dar în primul rând „Ai înnebunit?"

— Să nici nu-ţi treacă prin minte, Will!

Mă uit la dosarul pe care-l are în faţă, şi numele scris în colţul din stânga sus îmi sare în ochi.

„Stella Grant".

— În regulă, spun ca şi cum n-ar fi mare lucru. Noapte bună!

Mă duc spre camera 315 şi tuşesc când ajung, de la mucusul gros din plămânii şi din gâtul meu, şi mă doare pieptul după efortul excursiei. Dac-aş fi ştiut că o să fac un semimaraton prin tot spitalul, poate că m-aş fi sinchisit să-mi iau respiratorul portabil.

Ei, dar pe cine păcălesc aici?

Mă uit la ceas ca să mă asigur că a trecut o oră, şi abia apoi deschid uşa. Aprind lumina şi găsesc un bilet de la Hope şi Jason, pe aşternuturile înălbite standard, de spital.

Ce romantic din partea lor!

Încerc să nu mă simt dezamăgit că au plecat deja. Acum opt luni, când am fost diagnosticat cu *B. cepacia*[3], mama m-a retras de la şcoală şi m-a trecut pe educaţie la domiciliu, cu garnitură de turism prin spitale internaţionale. Ca şi cum speranţa mea de viaţă n-ar fi fost oricum ridicol de scurtă, *B. cepacia* îmi va mai reteza o halcă din ea, scăzându-mi funcţia pulmonară şi aşa jalnică într-un ritm mai accelerat decât până acum. Iar transplantul de plămâni e imposibil când ai o bacterie rezistentă la antibiotice care-şi face de cap în corpul tău.

Dar pentru mama termenul „incurabil” reprezintă doar o vagă posibilitate, aşa că e ferm hotărâtă să găsească acul în carul cu fân, adică un tratament. Chiar dacă asta înseamnă să mă izoleze de toată lumea.

Cel puţin spitalul ăsta e la numai o jumătate de oră distanţă de Hope şi Jason, aşa că pot veni să mă viziteze cu regularitate şi să mă ţină la curent cu ce se mai întâmplă la şcoală. De când m-am căptuşit cu *B. cepacia,* am impresia că ei sunt singurii oameni din viaţa mea care nu mă tratează ca pe un cobai. Aşa au fost întotdeauna; poate de asta se potrivesc atât de bine unul cu celălalt.

Desfac biletul şi văd o inimioară şi, cu scrisul cursiv al lui Hope, mesajul: „Ne vedem curând! Două săptămâni până la majoratul tău! Hope şi Jason”. Nu pot să nu zâmbesc.

Majoratul meu… Încă două săptămâni până când voi fi

propriul meu stăpân. O să mă retrag din ultima testare clinică şi o să ies din spitalul ăsta, ca să fac ceva cu viaţa mea, în loc să-i permit mamei să mi-o irosească.

Gata cu spitalele! Nu mai vreau să fiu închis în clădiri cu pereţii albi, peste tot în lume, pentru ca doctorii să încerce medicament după medicament, tratament după tratament, fără ca vreunul dintre ele să funcţioneze.

Dacă e să mor, vreau ca mai întâi să *trăiesc*.

Şi *pe urmă* pot să mor.

Mă uit la inimioară şi mă gândesc la ziua de pe urmă. Un loc poetic. O plajă, poate. Sau o barcă, eventual cu vâsle, undeva pe Mississippi. Doar să nu fie ziduri şi pereţi. O să desenez peisajul, o să fac o ultimă caricatură cu mine însumi arătând universului degetul mijlociu, după care o să-mi iau tălpăşiţa.

Arunc biletul la loc pe pat şi mă uit o clipă la aşternuturi, după care le adulmec scurt, doar aşa, de siguranţă. Apret şi înălbitor: obişnuita apă de colonie spitalicească. Bun!

Mă aşez în şezlongul de lângă fereastră, împing într-o parte teancul de caiete de desen şi creioane colorate şi-mi scot laptopul de sub o grămadă de fotocopii ale unor caricaturi politice din anii ’40, la care m-am uitat mai devreme ca material informativ. Deschid pagina de căutare şi tastez „Stella Grant” în fereastra Google, fără să mă aştept la prea multe. Pare genul care are o pagină Facebook doar pentru prietenii foarte apropiaţi. Sau un amărât de cont pe Twitter pe care repostează clişee despre importanţa spălatului pe mâini.

Primul rezultat e însă o pagină pe YouTube cu titlul *Jurnalul FC nu tocmai secret al Stellei Grant,* pe care sunt cel puţin o sută de clipuri video, cele mai vechi datând de acum vreo şase ani. Mă încrunt uşor, fiindcă numele paginii îmi pare ciudat de familiar. Ah, Doamne, ăsta e canalul ăla jalnic al cărui link mi l-a trimis mama cu câteva luni în urmă, într-o tentativă de a mă convinge să-mi iau tratamentele în serios.

Dacă aş fi ştiut că fata arată aşa…

Derulez până la cea mai veche postare şi accesez un clip video pe a cărui etichetă văd o Stella mai tânără, cu aparat

dentar şi o coadă de cal în vârful capului. Încerc să nu râd. Şi mă întreb cum arată dinţii ei acum, dat fiind că încă n-am văzut-o zâmbind.

Probabil că n-arată rău. Pare genul care îşi poartă retainerul dentar noaptea, în loc să-l lase să se prăfuiască pe etajera din baie. Pe al meu cred că nici nu l-am luat de la cabinetul ortodontistului.

Apăs butonul de volum, şi glasul ei se revarsă din boxe.

„Ca toţi fibrochisticii, sunt în fază terminală de când m-am născut. Corpul fabrică prea mult mucus, iar mucusului îi place să intre în plămâni şi să provoace infecţii respiratorii, ceea ce face ca funcţia pulmonară să se dete-riore-ze.” Se bâlbâie la ultimul cuvânt şi apoi etalează un zâmbet larg. „În momentul de faţă, funcţia mea pulmonară e de cincizeci la sută.”

După asta, clipul e tăiat grosolan, iar ea coteşte pe o scară pe care o recunosc: e intrarea principală în spital. Nu-i de mirare că ştie să se orienteze atât de bine. Vine aici de când lumea şi pământul.

Îi zâmbesc, cu toate că tăietura aia a fost cea mai jalnică pe care am văzut-o vreodată. Se aşază pe trepte şi trage adânc aer în piept. „Doamna doctor Hamid zice că, în ritmul ăsta, o să am nevoie de transplant înainte să intru la liceu. Transplantul nu înseamnă şi vindecare, dar o să-mi dea mai mult timp! Mi-ar plăcea tare mult să mai trăiesc câţiva ani, dacă o să am norocul să primesc un transplant!”

Mie-mi spui, Stella?

Cel puţin, ea are o şansă.

CAPITOLUL 3
— STELLA —

Îmi pun vesta albastră Afflo şi mi-o fixez în jurul trunchiului, ajutată de Barb. Seamănă bine cu o vestă de salvare, cu excepţia telecomenzii ataşate. Pentru o clipă scurtă, îmi spun că e o vestă de salvare şi privesc pe fereastră, închipuindu-mă la Cabo, pe un vas împreună cu Mya şi Camila, în vreme ce soarele străluceşte la orizont.

Pescăruşii strigă, plaja se zăreşte în depărtare, băieţi cu pieptul gol fac surfing… şi apoi gândul îmi zboară fără voia mea la Will. Clipesc, Cabo dispare şi în locul lui rămân copacii desfrunziţi de afară.

— Deci, Will… Şi el are fibroză chistică? întreb, cu toate că răspunsul este evident.

Barb mă ajută să închei şi ultima curea de fixare a vestei. Trag de gulerul ei, ca să nu-mi frece clavicula proeminentă.

— Fibroză chistică şi ceva pe deasupra. *B. cepacia.* E inclus în noua testare clinică pentru medicamentul cevaflomalină.

Întinde mâna, porneşte dispozitivul şi se uită la mine cercetător.

Fac ochii mari şi privirea îmi fuge spre tubul voluminos cu dezinfectant de mâini. Are *B. cepacia* şi am stat atât de aproape de el?! Bacteria aia e un soi de condamnare la moarte pentru bolnavii cu FC. Tipul are noroc dacă o mai duce câţiva ani.

Cu condiţia să-şi respecte regimul de viaţă cu tot atâta meticulozitate ca mine.

Vesta începe să vibreze. Tare. Simt cum mucusul din plămâni începe să se desprindă încet.

— Dacă te molipseşti, poţi să-ţi iei adio de la posibilitatea unor plămâni noi, mai spune Barb fără a-şi lua ochii de la mine. Stai departe de el!

Încuviinţez. Da, chiar asta am de gând să fac. Fiindcă am nevoie de timp în plus. Pe lângă asta, e prea plin de el ca să

fie genul meu.

— Testarea aia… încep, dar ridic o mână ca să semnalez o pauză în conversaţie, pentru că tuşesc şi expectorez un gogoloi de mucus.

Ea înclină din cap aprobator şi-mi întinde plosca roz pal din dotarea standard a spitalului. Scuip în ea şi mă şterg la gură, după care continui:

— Ce şanse sunt?

Barb oftează şi clatină din cap înainte de a ridica privirea spre mine.

— Nimeni nu ştie. Medicamentul e mult prea nou.

Expresia ei spune însă totul. Lăsăm tăcerea să se aştearnă între noi, întreruptă doar de zumzetul aparatului. Vesta continuă să vibreze.

— Te-am aranjat. Mai ai nevoie de ceva înainte să plec?

Zâmbesc şi mă uit la ea cu o privire rugătoare.

— Un milkshake?

Ea îşi dă ochii peste cap şi-şi înfige mâinile în şolduri.

— Dar ce, acum sunt şi cameristă?

— Păi, trebuie să profit şi eu de avantajele locului, replic, iar ea începe să râdă.

Pe urmă pleacă, iar eu mă las pe spate în pat, şi tot corpul mi se scutură în ritm cu vesta. Mintea îmi rătăceşte şi îmi amintesc de reflexia lui Will în geamul STIN, stând în spatele meu şi zâmbind provocator.

B. cepacia. Nasol!

Dar să se plimbe aşa prin spital fără mască? Nici nu e de mirare că s-a căptuşit cu ea, dacă face asemenea chestii. Am văzut eu în spital genul ăsta de oameni – o sumedenie. Genul nepăsător, à la *Braveheart*[4], care se răzvrăteşte într-o încercare disperată de a-şi sfida diagnosticul înainte ca totul să se termine. Nici măcar nu e original!

— În regulă, spune Barb, care-mi aduce nu un milkshake, ci *două,* ca o adevărată doamnă. Astea ar trebui să-ţi ajungă o vreme.

Le pune pe masa de lângă mine, şi eu zâmbesc privindu-i ochii căprui atât de cunoscuţi.

— Mulţumesc, Barb.

Înclină din cap şi mă mângâie uşor pe creştet înainte să iasă pe uşă.

— Noapte bună, puiule! Ne vedem mâine.

Stau şi mă uit pe fereastră, tuşesc şi elimin tot mai mult mucus. Vesta îşi face în mod evident treaba şi-mi curăţă căile aeriene. Întorc privirea spre desenul cu cei doi plămâni şi spre fotografia de alături. Simt deodată în piept o durere care nu are nicio legătură cu tratamentul: mă gândesc la patul meu de acasă. La părinţii mei. La Abby. Iau telefonul şi văd că am primit un mesaj de la tata. O fotografie cu bătrâna lui chitară acustică rezemată de o noptieră ponosită, în noul lui apartament. A stat toată ziua să-l aranjeze, după ce am insistat eu să facă asta în loc să mă ducă pe mine la spital. S-a prefăcut că nu se simte uşurat, aşa cum şi eu m-am prefăcut că mă duce mama, ca să nu se simtă el vinovat.

Cam multă prefăcătorie a fost între noi după cel mai ridicol divorţ din toate timpurile.

Au trecut şase luni, iar ei tot nu se pot uita unul la altul.

Nu ştiu bine de ce, dar îmi doresc foarte tare să-i aud glasul. Îi caut numărul şi aproape că apăs iconiţa verde de apel de pe telefon, dar în ultima clipă renunţ. Niciodată nu sun în prima zi de spital, şi pe de altă parte, accesele de tuse pe care mi le provoacă vesta Afflo l-ar pune pe jar. Încă îmi trimite câte un SMS la fiecare oră, ca să se asigure că sunt bine.

Nu vreau să-mi îngrijorez părinţii. Nu am voie.

Mai bine aştept dimineaţa.

A doua zi în zori deschid ochii şi mă uit să văd ce anume m-a trezit; constat că telefonul îmi vibrează zgomotos pe podea, căzut probabil de pe masă. Mă încrunt la paharele de milkshake şi la movila de ceşti de budincă goale, care ocupă practic tot spaţiul. Nu e de mirare că telefonul a căzut.

Dacă e adevărat că organismul nostru e în proporţie de şaizeci la sută apă, la mine celelalte patruzeci de procente

sunt cam toate budincă.

Oftez şi mă aplec să recuperez telefonul, iar tubul gastric, întinzându-se, mă zgârie. Îmi ridic uşor bluza ca să-l desprind şi observ surprinsă că pielea din jurul lui e chiar mai roşie şi mai inflamată decât era înainte.

Asta nu e bine. Iritaţiile îmi trec de obicei după ce dau cu puţin Fucidin, dar doza pe care mi-am aplicat-o ieri nu pare să fi atenuat problema.

Îmi pun pe locul respectiv o cantitate mai mare de unguent, cu speranţa că îşi va face efectul, şi adaug un memento pe lista mea cu lucruri de făcut – să ţin iritaţia sub observaţie –, apoi mă uit prin notificările primite. Am două Snap-uri de la Camila şi Mya, de când au urcat în avion dimineaţă, cu înfăţişări somnoroase, dar vesele. Am SMS-uri şi de la ai mei, care vor amândoi să ştie cum am dormit, dacă m-am aranjat bine, şi mă roagă să-i sun când mă trezesc.

Mă pregătesc să le răspund, când telefonul începe să-mi vibreze, şi, trăgând cu degetul în dreapta pe ecran, văd un mesaj de la Poe: „Te-ai trezit?”

Îi scriu repede şi-l întreb dacă vrea să ne întâlnim ca de obicei la micul dejun în douăzeci de minute. Las apoi telefonul şi mă răsucesc spre partea cealaltă a patului, să-mi iau laptopul.

Nu trece nicio secundă şi aud că soseşte răspunsul lui Poe: „Daaa!”

Zâmbesc larg şi apăs butonul de apel al asistentelor, de lângă pat. Vocea prietenoasă a lui Julie răsună în difuzor:

— ’Neaţa, Stella! Toate bune?

— Da. Pot să-mi primesc acum micul dejun? o întreb şi deschid laptopul.

— S-a făcut!

Ceasul laptopului arată 9.00, aşa că trag mai aproape căruciorul cu medicamente şi mă uit la grămăjoarele pe culori pe care le-am aranjat ieri. Zâmbesc când îmi dau scama că mâine pe vremea asta, după ce versiunea beta a aplicaţiei mele va fi pe deplin funcţională, voi primi o notificare pe telefon care îmi va aminti să-mi iau pastilele de dimineaţă,

plus dozele exacte din fiecare.

Aproape un an întreg de muncă îndârjită îşi arată acum roadele. O aplicaţie pentru toate bolile cronice, cu tot cu istoric medical, schemă de tratament şi informaţii privind dozele.

Îmi iau pastilele, deschid Skype-ul şi parcurg lista de contacte ca să văd dacă mama sau tata sunt conectaţi. Lângă numele tatei e o bulină verde, aşa că apăs butonul de apel şi aştept în timp ce sună.

Pe ecran apare faţa lui obosită şi îl văd cum îşi pune ochelarii cu rame groase. Observ că e încă în pijama, cu părul cărunt răzvrătit în toate direcţiile şi cu o pernă proptită la spate. Tata se trezea întotdeauna devreme, ridicându-se din pat înainte de şapte şi jumătate în fiecare dimineaţă, inclusiv în weekend.

Îngrijorarea începe încet să-mi strângă inima.

— Ar trebui să te razi urgent, îi spun văzând neobişnuita umbră întunecată de pe bărbia lui.

Întotdeauna s-a bărbierit cu grijă – cu excepţia unei faze „bărboase” prin care a trecut într-o iarnă, când eram eu în şcoala elementară.

Râde uşor şi-şi freacă bărbia ţepoasă.

— Iar ţie ţi-ar trebui urgent plămâni noi. Ţi-am zis-o!

Îmi dau ochii peste cap, iar el hohoteşte amuzat de propria glumă.

— Cum a fost concertul? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Ei, ştii tu…

— Mă bucur că ai început din nou să cânţi, îi spun pe un ton vesel, dându-mi toată silinţa să am o atitudine pozitivă, de dragul lui.

— Gâtul tău e mai bine? mă priveşte el îngrijorat.

Înclin din cap în semn că da şi înghit ca să-i confirm că durerea din gât m-a mai lăsat.

— Deja e de o mie de ori mai bine!

O expresie de uşurare i se aşterne pe faţă, şi schimb repede subiectul, ca să nu-mi mai poată pune el alte întrebări despre

tratamente.

— Cum e noul apartament?

Mă gratulează cu un zâmbet clasa-ntâi.

— Grozav! Are un dormitor *şi* o baie! exclamă el, după care ridică din umeri, şi zâmbetul îi păleşte când adaugă: Şi mai nimic altceva. Sunt sigur că al mamei e mai frumos. Ea s-a priceput întotdeauna să facă orice loc să pară primitor.

— Poate, dacă i-ai da un telefon…

Clatină din cap şi mă întrerupe:

— Hai să trecem mai departe! Serios, scumpa mea, e în regulă. Apartamentul e grozav, şi, pe urmă, te am pe tine şi am chitara! Ce altceva mi-aş mai putea dori?

Mi se strânge stomacul, dar se aude o bătaie în uşă şi intră Julie, aducând o tavă verde-închis plină cu mâncare.

Tata o vede şi se luminează la faţă.

— Julie! Ce mai faci?

Ea pune tava pe masă şi-i arată pântecele. Pentru cineva care timp de cinci ani a tot insistat că n-o să aibă niciodată copii, pare ridicol de dornică să-i aibă imediat.

— Ai fost ocupată, înţeleg, replică tata cu un zâmbet larg.

— Vorbim mai târziu, îi spun eu şi mă pregătesc să închei apelul. Te iubesc!

Mă salută, şi convorbirea se încheie. Aroma ouălor cu şuncă se ridică din farfurie; alături, pe tavă, e un milkshake cu ciocolată uriaş.

— Mai ai nevoie de ceva, Stell? Să-ţi ţin companie?

Mă uit la abdomenul ei bombat şi clatin din cap, în vreme ce mă inundă un surprinzător val de dispreţ. Ţin la Julie, dar n-am acum chef să-mi vorbească despre noua ei familie în vreme ce a mea se destramă.

— Urmează să mă sune Poe, îi răspund.

Exact la timp, laptopul piuie, şi fotografia lui apare pe ecran, împreună cu simbolul verde al unui telefon. Julie îşi mângâie pântecul şi-mi aruncă o privire ciudată, după care schiţează un zâmbet derutat, cu buzele strânse.

— În regulă. Să vă distraţi!

Apăs pe accept, şi figura lui Poe prinde încet contur pe

ecran – sprâncene desenate, negre, umbrind familiarii ochi căprui. S-a tuns de când l-am văzut ultima dată. Mai scurt. Mai drept. Zâmbeşte cu gura până la urechi şi încerc să-l imit, dar ceea ce reuşesc e mai degrabă o grimasă.

Nu-mi pot alunga din minte chipul tatei. Atât de trist şi de singur, încă în pat, dar cu riduri adânci şi cu o expresie de istovire.

Şi nici măcar nu pot să mă duc să văd ce face.

— Hei, *mamina!* Arăţi SECĂTUITĂ! exclamă Poe punând pe masă paharul cu milkshake şi privindu-mă atent. Ai dat iarăşi iama prin budinci?

Ştiu că ăsta e momentul în care ar trebui să râd, dar se pare că mi-am epuizat cota de prefăcătorie pe ziua de azi – şi nu e nici măcar nouă şi jumătate.

Poe se încruntă.

— O-o! Care-i buba? Excursia la Cabo? Doar ştii că arsurile solare nu-s de joacă!

Dau din mână a lehamite şi ridic tava ca să-i arăt ce mic dejun de tăietor de lemne mănânc. Ouă ochiuri, cartofi, şuncă şi un milkshake. Tipic pentru întâlnirile noastre la masa de dimineaţă.

Poe ripostează cu o expresie provocatoare, parcă spunându-mi că nu scap aşa uşor, dacă schimb subiectul, dar nu poate rezista şi ridică la rândul lui tava ca să-mi arate conţinutul ei identic, numai că ouăle lui sunt artistic decorate cu pătrunjel, ceapă şi… Stai puţin!

Ce naiba… trufe?!

— Poe! De unde ai trufe?

El ridică din sprâncene şi schiţează o grimasă.

— Tre’ să le aduci cu tine, *mija!* zice el şi îşi roteşte camera web ca să-mi arate căruciorul cu medicamente pe care l-a transformat într-un raft cu mirodenii perfect organizat. E plin nu cu flacoane de medicamente, ci cu borcănaşe şi delicatese, şi stă sub altarul pe care l-a închinat lui Paul Rodriguez, skateboarderul lui preferat, şi întregii echipe de fotbal a Columbiei. Mâncarea, skateboardingul şi *fútbol* sunt DE DEPARTE favoritele lui.

Pe pereţi are agăţate tricouri cât să-i îmbrace pe toţi fibrochisticii de la etajul ăsta şi să încropească o întreagă echipă de liga a paişpea cu antitalente slabe de inimă.

Camera se roteşte înapoi spre el, şi în spatele lui văd pieptul lui Gordon Ramsay.

— Dar mai întâi, reia el, aperitivele!

Şi îmi arată o mână de tablete de creon, care o să ne ajute să digerăm ceea ce avem în farfurie.

— Deliciul fiecărei mese, replic eu sarcastic în timp ce iau şi eu tabletele alb cu roşu din ceşcuţa albă de lângă tavă.

— Deci, continuă Poe după ce a înghiţit şi ultima pastilă. Cum tu nu vrei să deşerţi sacul, hai să vorbim despre mine! Sunt singur. Şi gata să…

— Te-ai despărţit de Michael? exclam exasperată. Poe!

Ia o înghiţitură de milkshake.

— Poate că el s-a despărţit de mine.

— Serios?

— Da. Ei, a fost ceva de comun acord, explică el, dar pe urmă oftează şi clatină din cap. Mă rog! Am rupt-o cu el.

Mă încrunt. Erau perfecţi unul pentru celălalt. Lui Michael îi place skateboardingul şi are un blog de fotbal superpopular, pe care Poe l-a urmărit cu religiozitate timp de trei ani înainte să-l cunoască în realitate. Michael era altfel decât toţi cei cu care se întâlnise Poe până atunci. Puţin mai mare ca ani, deşi abia împlinise optsprezece. Şi, mai important, Poe însuşi era altfel când erau împreună.

— Dar l-ai plăcut, Poe. Credeam că el ar putea fi alesul tău.

Ar fi trebuit să-mi dau seama însă. Poe ar putea scrie un tratat pe tema angajamentelor, dar asta nu l-a oprit niciodată să caute următoarea mare dragoste. Înainte de Michael fusese Tim, iar săptămâna viitoare putea fi David. Şi, sinceră să fiu, îl cam invidiez pe el cu iubirile lui aventuroase.

Eu n-am fost niciodată îndrăgostită. Sigur, Tyler Paul nu se pune. Chiar dacă aş fi avut însă vreo şansă, întâlnirile romantice sunt un risc pe care nu mi-l permit acum. Trebuie să-mi păstrez concentrarea. Să rămân în viaţă. Să fac transplantul. Să reduc suferinţele părinţilor. Iar treaba asta îmi

ocupă tot timpul. Şi nu e câtuşi de puţin sexy.

— Ei bine, nu e, replică Poe, ca şi când toată chestia n-ar fi mare lucru. Şi, oricum, naiba să-l ia, nu-i aşa?

— Hei, tu, cel puţin, ai apucat s-o faci, spun eu şi ridic din umeri, învârtindu-mi ochiurile în farfurie.

Parcă văd şi acum grimasa atotştiutoare pe care a etalat-o Will ieri, când i-am zis că am făcut deja sex. Măgarul!

Poe izbucneşte în râs în timp ce bea din milkshake, dar tuşeşte şi se îneacă. Monitoarele la care e conectat încep să piuie în timp ce el se sufocă.

Dumnezeule! Nu, nu, nu! Sar din pat.

— Poe!

Împing laptopul într-o parte şi dau fuga în hol, pe fondul alarmei care sună la oficiul asistentelor. Undeva o voce strigă: „Rezerva 310! Nivelul de oxigen în scădere drastică. Sub nivelul de saturaţie!”

Sub nivelul de saturaţie. Nu poate să respire, nu poate să respire!

— Se sufocă! Poe se sufocă! ţip, şi lacrimile îmi umplu ochii în timp ce alerg pe hol în spatele lui Julie şi-mi pun o mască fără să mă opresc.

Ea împinge uşa, se repede în rezervă şi se duce să verifice monitorul. Mi-e frică să mă uit. Mi-e frică să-l văd pe Poe suferind. Mi-e frică să-l văd…

E bine.

E bine şi stă pe scaun ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Un val de uşurare mă străbate şi simt transpiraţii reci în timp ce el se uită când la mine, când la Julie, cu o expresie spăsită, ridicând în aer senzorul de deget.

— Scuze! S-a desprins. Nu l-am mai prins cu bandă adezivă după ce mi-am făcut duş.

Răsuflu încet, dându-mi seama abia acum că mi-am ţinut respiraţia tot timpul ăsta. Un lucru destul de greu de făcut atunci când plămânii abia dacă-ţi funcţionează.

Julie se reazemă de perete, cu o expresie la fel de şocată ca a mea.

— Poe… Doamne…! Când nivelul de oxigen îţi scade în

halul ăsta… Puneţi-l la loc! îi cere ea şi clatină din cap exasperată.

Poe o priveşte rugător.

— Jules, nu mai am nevoie de el. Lasă-mă să-l scot!

— În niciun caz. Ai o funcţie pulmonară jalnică. Trebuie să te urmărim permanent, aşa că e musai să ţii chestia aia pe tine. Te rog! insistă Julie şi-i întinde o bucată de bandă adezivă, ca să-şi prindă senzorul la loc.

El oftează demonstrativ, dar reconectează senzorul de deget la cel de la încheietura mâinii, care-i măsoară nivelul de oxigen.

Înclin şi eu din cap, odată ce mi-am recăpătat răsuflarea.

— Sunt de acord cu ea, Poe. Ţine-l în continuare!

El îmi aruncă o privire, după care îşi lipeşte senzorul de degetul mijlociu şi mi-l arată, rânjind.

Dau ochii peste cap a exasperare şi mă uit mai departe pe culoar. Spre rezerva măgarului: 315. În ciuda agitaţiei, uşa e închisă şi pe sub ea se zăreşte o dâră de lumină. N-are de gând nici măcar s-o întredeschidă şi să scoată capul ca să se asigure că toată lumea-i în regulă? În rest, ai fi zis că s-a strigat catalogul, fiindcă toţi ceilalţi au deschis uşile ca să verifice că nu s-a întâmplat nimic grav. Îmi mut greutatea de pe un picior pe celălalt şi-mi trec mâna prin păr, ca să-l netezesc, apoi mă uit la Poe şi-l văd ridicând din sprâncene către mine.

— Ce, încerci să te faci frumoasă pentru cineva?

— Nu fi caraghios! mă răstesc la el şi la Julie, fiindcă amândoi mă privesc ciudat; fac semn apoi spre mâncarea lui şi-i spun: O să strici bunătate de trufe pe nişte ouă sleite.

Şi pornesc înapoi pe hol, să continuăm convorbirea de dimineaţă. Cu cât pun mai mult spaţiu între mine şi rezerva 315, cu atât mai bine.

CAPITOLUL 4
— WILL —

Mă frec la ochi somnoros şi deschid un alt video. Tava cu ouă şi şuncă pe jumătate mâncate e pe masă, lângă mine. Am stat treaz toată noaptea uitându-mă la clipurile ei, unul după altul. A fost un maraton Stella Grant, cu tot conţinutul lui fibrochistic amărât.

Mă uit la bara de derulare şi trec la următorul.

Ăsta e de anul trecut, şi luminozitatea e ridicol de scăzută, cu excepţia punctului strălucitor al camerei de pe telefonul ei. Pare o strângere de fonduri organizată într-un bar întunecos. Deasupra unei scene atârnă un banner uriaş pe care scrie: SALVAŢI PLANETA: SUSŢINEŢI ZIUA PĂMÂNTULUI!

Camera focalizează pe un tip cu o chitară acustică, aşezat pe un taburet din lemn, în vreme ce o fată cu părul castaniu cârlionţat cântă alături. Îi recunosc pe amândoi din filmuleţele pe care le-am văzut până acum.

Tatăl Stellei şi sora ei, Abby.

Obiectivul se îndreaptă spre Stella şi spre zâmbetul ei larg, cu dinţi perfect albi, aşa cum mi-aş fi închipuit. E fardată şi mă apucă tusea de surprindere văzând cât de diferit arată. Mai fericită. Mai liniştită. Nicidecum aşa cum am văzut-o aici.

Chiar şi sonda nazală îi vine bine când zâmbeşte aşa.

— Tata şi Abby! Ocupă toată scena! Dacă e să mor înainte să împlinesc douăzeci şi unu de ani, măcar ştiu că am fost şi eu într-un bar. Roteşte camera spre o femeie mai în vârstă, cu acelaşi păr lung, castaniu, aşezată lângă ea într-un separeu vopsit în roşu aprins. Salută publicul, mami!

Femeia flutură din mână şi zâmbeşte spre cameră.

O chelneriţă trece pe lângă masa lor, şi Stella îi face semn.

— A, da! Un whisky, te rog. Super!

Pufnesc când mama ei strigă: „Ba nu, în niciun caz!”

— Ah, drăguţă încercare, Stella! spun eu râzând în timp ce apare o lumină intensă care le cuprinde feţele.

Melodia din fundal se încheie, şi Stella începe să aplaude furibund, după care roteşte camera ca s-o surprindă pe sora ei, Abby, surâzându-i de pe scenă.

— Sora mea mai mică, Stella, se află printre noi în seara asta, spune Abby arătând-o cu degetul. Şi, pentru că lupta pentru propria viaţă nu e suficientă, acum are de gând să salveze şi planeta! Hai, Stella, arată-le ce poţi!

În difuzoare se aude vocea Stellei, confuză şi surprinsă:

— A, voi aţi pus la cale chestia asta?

Camera se întoarce spre mama ei, care zâmbeşte. Exact!

— Du-te, scumpa mea! Filmez eu, îi spune mama, şi imaginea se defocalizează când Stella îi dă ei telefonul.

Toţi cei din bar ovaţionează în timp ce ea îşi împinge pe scenă concentratorul portabil de oxigen, iar Abby o ajută să urce treptele şi să intre în conul de lumină. Stella îşi potriveşte agitată sonda şi ia microfonul pe care i-l întinde tatăl ei, apoi se întoarce spre mulţime şi spune:

— E prima dată când fac asta. Mă rog, în faţa unui public. Nu râdeţi!

Şi, normal, toată lumea râde, inclusiv ea. Numai că hohotele ei sunt marcate de emoţie.

Aruncă spre sora ei o privire îngrijorată, iar Abby îi spune ceva, însă cuvintele abia dacă se disting la microfon:

— Pân' la Lună şi-napoi.

Ce mai înseamnă şi *asta?!*

Orice-ar însemna, are efect şi, ca prin magie, nervozitatea dispare de pe chipul Stellei.

Tatăl ei începe să-şi facă de lucru la chitară, iar eu îngân în acord cu el înainte chiar ca mintea mea să înregistreze ce anume cântă. Toată lumea din public se leagănă, capetele se mişcă în dreapta şi-n stânga, iar picioarele bat ritmul.

— „Am auzit c-ar fi o coardă neştiută…"

Ah! Deci amândouă ştiu să cânte!

Vocea surorii ei e puternică şi limpede, în vreme ce a ei e diafană, lină şi dulce acolo unde trebuie.

Apăs pe pauză când camera focalizează pe chipul Stellei, cu trăsăturile perfect conturate în lumina reflectorului. Senină,

zâmbitoare şi *fericită* acolo pe scenă, împreună cu sora şi cu tatăl ei. Mă întreb de ce-o fi fost totuşi atât de… crispată ieri.

Îmi trec degetele prin păr şi privesc buclele ei lungi, umbra claviculelor, felul în care îi strălucesc ochii când zâmbeşte. Adrenalina i-a colorat uşor obrajii într-o nuanţă luminoasă de roz.

N-am de ce să mint: e drăguţă.

Cu adevărat drăguţă.

Îmi iau ochii de la ea şi… Stai puţin! Nu se poate. Pun cursorul pe număr.

— O sută de mii de vizualizări? Serios?!

Da' cine e totuşi fata asta?

În mai puţin de o oră, prima mea aţipeală de după o noapte nedormită a fost întreruptă de o alarmă care ţiuie pe hol, iar ceva mai târziu, o a doua tentativă mi-a fost zădărnicită de mama, care a dat buzna în rezerva mea împreună cu doamna doctor Hamid, pentru vizita de seară. Plictisit, îmi înăbuş un căscat şi mă uit pe fereastră în curtea pustie; vântul îngheţat şi ninsorile prognozate i-au alungat pe toţi în case.

Zăpadă. Măcar am şi eu ceva de aşteptat.

Îmi reazem tâmpla de sticla rece, nerăbdător să văd lumea de afară acoperită cu o pătură albă. N-am mai pus mâna pe zăpadă de când m-a trimis mama prima dată la o clinică de elită, unde urma să fac pe cobaiul cu un medicament experimental pentru *B. cepacia.* Era în Suedia, iar echipa de acolo lucra de cinci ani la tratamentul cu pricina.

Şi evident că nu lucrase suficient, fiindcă în nici două săptămâni ieşisem de acolo şi mă întorsesem deja acasă.

Nu-mi mai amintesc prea multe din sejurul acela. Singurul lucru pe care îl ţin minte din majoritatea călătoriilor mele medicale este albul. Aşternuturi albe, pereţi albi, halate albe, toate amalgamându-se. Dar îmi amintesc munţii şi tonele de zăpadă căzută cât am stat acolo – acelaşi alb, numai că mult mai frumos şi mai puţin steril. Mai real. Visam să merg la schi în Alpi, şi ducă-se naibii funcţia pulmonară. Dar singura

zăpadă pe care am apucat s-o ating a fost cea de pe capota Mercedesului închiriat de mama.

— Will, spune ea acum, şi glasul ei sever îmi întrerupe brusc visul despre ninsoare. Mă asculţi?

Glumeşte oare?

Întorc capul, mă uit la ea şi la doamna doctor Hamid şi încuviinţez automat, cu toate că n-am auzit niciun cuvânt din tot ce-a zis. Ele revăd împreună rezultatele primelor mele analize de când am început testările cu o săptămână în urmă, şi, ca de obicei, nu s-a schimbat nimic.

— Trebuie să avem răbdare, spune doamna doctor. Prima fază a testelor clinice pe oameni a început cu numai optsprezece luni în urmă.

Mă uit la mama şi o văd înclinând din cap energic. Părul ei blond, tuns scurt, se leagănă în acord cu cuvintele medicului.

Mă întreb câte sfori a trebuit să tragă şi câţi bani a cheltuit ca să mă includă în testări.

— Noi îl monitorizăm, dar şi Will trebuie să ne ajute. Trebuie să reducă la minimum variabilele din viaţa lui, spune ea, şi privirea i se opreşte asupra mea, cu seriozitate. Will, riscurile de infecţii încrucişate sunt şi mai mari acum, că…

— Mda, să nu tuşesc spre alţi fibrochistici, o întrerup eu. Am priceput.

Sprâncenele ei se lasă în jos, încruntate.

— Să nu te apropii de ei cât să-i poţi atinge! Pentru siguranţa lor şi a ta.

Ridic mâna într-o imitaţie de profund angajament şi recit cuvintele care ar putea deveni un veritabil motto al fibrochisticilor:

— Şase paşi întotdeauna.

Ea încuviinţează.

— Ai priceput.

— Ce am priceput e că am *B. cepacia,* drept care toată această conversaţie devine nulă şi neavenită.

Iar situaţia asta n-o să se schimbe prea curând.

— Nimic nu e imposibil, intervine doctoriţa pe un ton entuziast, iar mama îi soarbe cuvintele.

— Sunt sigură de asta. Şi trebuie s-o crezi şi tu.

Etalez un zâmbet de milioane cuplat cu degetele ridicate în aer, după care le întorc în jos şi clatin din cap, iar zâmbetul mi se şterge de pe faţă. Ce mai abureală!

Doamna doctor îşi drege glasul şi se uită la mama.

— Bun. Acum vă las singuri.

— Vă mulţumesc, doamnă doctor, spune mama şi-i strânge mâna energic, de parcă tocmai a semnat un contract pentru cel mai dificil client al ei.

Medicul îmi adresează un ultim zâmbet subţire şi iese. Mama se răsuceşte spre mine. Ochii ei mă străpung, iar vocea îi e tăioasa când vorbeşte:

— Am făcut eforturi *mari* ca să te introduc în programul ăsta, Will.

Dacă prin „efort” înţelege un cec pentru o sumă care ar ţine un sat întreg în facultate, atunci, da, chiar a făcut eforturi consistente ca să ajung eu un fel de eprubetă umană.

— Şi ce vrei? Un „mulţumesc” fiindcă m-ai închis într-un alt spital şi-mi iroseşti şi mai mult din timpul care mi-a rămas? ripostez ridicându-mă şi apropiindu-mă s-o privesc în faţă. Peste două săptămâni împlinesc optsprezece ani. Conform legii, voi deveni adult. N-o să mai ţii tu frâiele atunci.

Timp de o clipă pare siderată, dar pe urmă mijeşte ochii, îşi smulge mantoul Prada de pe scaunul de lângă uşă şi-l îmbracă, uitându-se la mine peste umăr.

— Ne vedem de ziua ta.

Mă aplec peste prag şi o privesc cum se îndepărtează, ţăcănind cu tocurile pe culoar. Se opreşte la oficiul asistentelor, unde Barb răsfoieşte nişte hârtii.

— Barb, da? Vreau să-ţi las numărul meu de telefon, o aud spunând în timp ce-şi deschide geanta şi scoate portofelul. Dacă cevaflomalina nu dă rezultate, Will ar putea deveni… o pacoste. Văzând că asistenta nu răspunde, scoate din portofel o carte de vizită şi adaugă: A trecut deja prin multe dezamăgiri şi se aşteaptă la încă una. Dacă nu se poartă cum trebuie, te rog să mă suni!

Dă drumul cărţii de vizită pe birou şi trânteşte deasupra o bancnotă de o sută, de parcă ăsta ar fi un restaurant de fiţe, iar eu, o masă pe care o aşteaptă. Uau! Super!

Barb se uită fix la bani şi ridică din sprâncene spre mama.

— A fost un gest nepotrivit, nu-i aşa? Îmi pare rău. Am fost în atâtea…

Dar glasul i se poticneşte, iar Barb ia cartea de vizită şi banii de pe birou, după care priveşte drept spre mama cu aceeaşi expresie fermă cu care se uită la mine când mă obligă să iau un medicament.

— Nu vă faceţi griji! E pe mâini bune.

Îi îndeasă hârtia de o sută înapoi în mână, pune cartea din vizită în buzunar şi, pe lângă mama, se uită la mine. Mă retrag repede în cameră şi închid uşa în urma mea, trăgându-mă de marginea de la gât a tricoului. Mă apropii de fereastră, apoi mă întorc şi mă aşez pe pat, după care iar mă ridic, mă duc la geam şi ridic storurile, fiindcă am impresia că pereţii se strâng în jurul meu.

Trebuie să ies. Am nevoie de aer în care să nu colcăie antisepticele.

Deschid uşa dulapului, scot un hanorac şi-l trag pe mine, după care trag cu ochiul spre oficiul asistentelor ca să mă asigur că drumul e liber.

Nu se mai vede nici urmă de Barb sau de mama, dar Julie e la telefon, în spatele biroului, între mine şi ieşirea spre singura scară din clădirea asta care urcă pe acoperiş.

Închid încet uşa rezervei şi mă strecor pe hol. Încerc să mă aplec ca să trec pe sub nivelul biroului de la oficiul asistentelor, însă un tip de un metru nouăzeci care se străduieşte să se facă mic şi nevăzut e la fel de agil ca un elefant legat la ochi. Julie ridică privirea la mine, iar eu mă lipesc de perete prefăcându-mă că mă camuflez. Ea mijeşte ochii şi-şi îndepărtează telefonul de buze.

— Da’ unde-ţi închipui că te duci?

Îmi mişc degetele mimând mersul.

Ea clatină din cap, ştiind bine că am fost consemnat să nu ies de la etajul al treilea de când am adormit lângă automatele

de cafea din Clădirea 2, săptămâna trecută, şi am declanşat o adevărată vânătoare în tot spitalul. Îmi apropii palmele una de alta ca la rugăciune şi sper că disperarea care mi se revarsă din suflet s-o convingă.

La început, nu se întâmplă nimic. Faţa îi rămâne imobilă, expresia îi e împietrită. Pe urmă, îşi dă ochii peste cap şi-mi aruncă o mască, făcându-mi semn cu mâna să mă bucur de libertate.

Slavă Domnului! Singurul lucru de care am nevoie acum e să ies din iadul ăsta alb şi steril.

Îi fac cu ochiul rapid. Uite că totuşi e şi ea om.

Las în urmă aripa fibrochisticilor, deschid uşa grea care duce spre casa scării şi urc treptele câte două, cu toate că plămânii mă ustură după numai un etaj. Tuşesc şi mă ajut împingându-mă în balustrada de fier, trec de etajul al patrulea, de al cincilea şi de al şaselea, ajungând în cele din urmă la o uşă mare, roşie, pe care scrie cu litere uriaşe: IEŞIRE DE URGENŢĂ. LA DESCHIDEREA UŞII SE DECLANŞEAZĂ ALARMA.

Îmi iau portofelul din buzunarul de la spate şi scot din el bancnotă de un dolar strâns împăturită, pe care o păstrez pentru astfel de momente. O îndes în dispozitivul electronic ca să nu sune alarma, deschid uşa de o palmă şi mă strecor pe acoperiş, după care mă aplec şi-mi pun portofelul între uşă şi prag, ca să nu se poată închide. Sunt păţit, aşa că mi-am învăţat lecţia.

Mama ar face atac de cord dacă ar vedea că-mi folosesc pe post de opritor de uşă portofelul Louis Vuitton pe care mi l-a luat cu câteva luni în urmă, însă mi se pare un cadou idiot pentru cineva care nu se duce niciodată mai departe de bufetul spitalului.

Cel puţin aşa e şi el folosit la ceva.

Mă ridic şi trag adânc aer în piept, dar încep instantaneu să tuşesc când aerul rece îmi ajunge în plămâni ca un şoc electric. Şi totuşi cât de plăcut e să fii afară! Să nu stai închis între pereţi monocromi.

Mă întind şi mă uit la cerul de un cenuşiu palid. Prognozaţii

fulgi de zăpadă cad în sfârşit încet prin aer şi mi se opresc în păr şi pe obraji. Mă apropii fără grabă de marginea acoperişului şi mă aşez pe piatra îngheţată, cu picioarele atârnate în gol. Şi răsuflu, dând afară aerul pe care am impresia că l-am ţinut în piept încă de când am venit aici, cu două săptămâni în urmă.

Totul e superb, văzut de aici.

Indiferent în ce spital nimeresc, am de fiecare dată grijă să găsesc o cale de a ajunge pe acoperiş.

Am văzut paradele de pe un acoperiş din Brazilia, de unde oamenii păreau nişte furnici viu colorate ce dansau pe străzi, libere şi neîngrădite. Am văzut Franţa adormită, Turnul Eiffel strălucind în depărtare şi luminile stingându-se treptat în apartamentele de la etajul al treilea, luna deplasându-se agale pe cer. Am văzut plajele din California, apa care se întinde pe kilometri întregi şi oamenii care se bucură de valurile perfecte la prima oră a dimineţii.

Fiecare loc e altfel. Fiecare loc e unic. Doar spitalele din care le privesc eu sunt mereu aceleaşi.

Oraşul ăsta n-o fi el sufletul petrecerii, însă îmi pare că are un soi de confort nepretenţios şi primitor. Poate că asta ar trebui să mă facă să mă simt mai în largul meu, dar nu reuşeşte decât să-mi dea şi mai mult neastâmpăr. Poate fiindcă, pentru prima dată de opt luni încoace, sunt la un drum scurt cu maşina de casă. *Acasă.* Unde sunt Hope şi Jason. Unde foştii mei colegi de clasă se apropie încet de examenele finale, pregătindu-se pentru universităţile de elită pe care părinţii le-au ales pentru ei. Şi unde camera mea – şi viaţa mea întreagă, de fapt – stă goală, lipsită de cineva care să trăiască în ea.

Mă uit la farurile maşinilor care trec pe lângă spital, la luminiţele de sărbători care licăresc în depărtare, la copiii care râd lunecând pe lacul îngheţat din parcul alăturat.

E ceva simplu în toate astea. O libertate care îmi dă mâncărimi în palme.

Îmi amintesc când lunecam eu şi Jason pe lacul îngheţat din capul străzii lui, iar frigul ne pătrundea în oase în vreme

ce ne jucam. Stăteam afară cu orele, întrecându-ne să vedem cine alunecă mai departe fără să cadă, bătându-ne cu bulgări şi făcând oameni de zăpadă.

Exploatam la maximum fiecare clipă până când venea mama şi ne căra în casă aproape cu forţa.

Luminile se aprind în curtea spitalului şi, uitându-mă în jos, văd o fată în rezerva ei de la etajul al treilea, aşezată la un laptop, cu o pereche de căşti pe urechi, tastând de zor şi privind concentrată în ecran.

Stai puţin!

Mijesc ochii. E Stella.

Vântul rece îmi flutură părul, aşa că îmi trag gluga pe cap şi îi scrutez faţa în timp ce scrie.

La ce-o fi lucrând? Doar e sâmbătă seara!

Era cu totul altfel în clipurile video pe care le-am văzut. Mă întreb ce s-o fi schimbat. Oare toată situaţia asta să fie de vină? Toate chestiile astea de spital? Pastilele şi tratamentele, şi pereţii ăştia albi care te apasă şi te sufocă încetul cu încetul, zi după zi?

Mă ridic în picioare, fac echilibristică pe marginea acoperişului şi mă uit în curtea aflată şapte etaje mai jos, imaginându-mi doar pentru o clipă imponderabilitatea, absoluta renunţare a căderii. O văd pe Stella ridicând capul şi privirile ni se întâlnesc exact în clipa în care o pală de vânt puternică mă lasă fără aer. Încerc să inspir, să-l înlocuiesc, dar plămânii mei prăpădiţi abia dacă reuşesc să tragă puţin oxigen.

Aerul mi se opreşte în gât şi încep să tuşesc. *Rău.*

Coastele îmi urlă de durere, de fiecare dată când tuşesc, îmi iese şi mai mult aer din plămâni, iar ochii mi se umplu de lacrimi.

Într-un târziu izbutesc să recapăt o brumă de control, dar…

Totul se roteşte în jurul meu, marginile câmpului vizual mi se întunecă.

Mă împleticesc speriat, întorcând capul aiurea, când într-o parte, când în alta, şi încerc să mă concentrez asupra uşii roşii, a pardoselei, a *ceva,* a orice. Mă uit la mâinile mele şi

mă silesc să alung întunecimea, să văd din nou lumea din jur, căci ştiu că golul de dincolo de marginea acoperişului e la numai o palmă distanţă.

CAPITOLUL 5
— STELLA —

Împing uşa spre casa scării şi-mi închei nasturii gecii năpustindu-mă pe scările spre acoperiş. Inima îmi bubuie atât de tare în urechi, încât abia dacă-mi aud paşii în vreme ce urc treptele în goană.

Cred că e nebun.

Îl tot văd stând acolo, la marginea acoperişului, gata să cadă cale de şapte etaje, cu spaima înscrisă pe fiecare trăsătură a chipului. Şi nici urmă de grimasa de mai devreme, plină de încredere în sine.

Cu respiraţia şuierătoare, trec de etajul cinci şi mă opresc o clipă ca să-mi recapăt suflul, strângând în palmele umede balustrada metalică. Mă uit în sus pe casa scării, spre ultimul etaj, ameţită, simţind cum gâtul îmi arde. N-am avut timp nici măcar să-mi iau respiratorul portabil. Încă două etaje. Încă două. Mă forţez să urc mai departe, şi picioarele mi se mişcă la comandă: stângul, dreptul, stângul, dreptul.

În sfârşit, zăresc uşa care dă spre acoperiş, întredeschisă sub dispozitivul roşu de alarmă gata să se declanşeze.

Ezit, uitându-mă de la alarmă la uşă şi înapoi. De ce nu s-a declanşat când a deschis el uşa? Să fie defectă?

Şi atunci văd: o bancnotă de un dolar, împăturită, care blochează comutatorul, împiedicând alarma să sune şi să-i avertizeze pe toţi cei din spital că un smintit cu fibroză chistică şi tendinţe autodistructive îşi face veacul pe acoperiş.

Clatin din cap. O fi el smintit, dar e isteţ.

Uşa e proptită cu un portofel şi trec pragul cât pot de repede, asigurându-mă că hârtia de un dolar rămâne la locul ei, pe comutator. Mă opresc brusc şi respir cu adevărat pentru prima dată după ce am urcat patruzeci şi opt de trepte. Mă uit în capătul opus al acoperişului şi constat cu uşurare că Will s-a îndepărtat suficient de margine, că nu s-a prăbuşit şi n-a murit. Se întoarce şi mă priveşte cum respir şuierat; are o

expresie surprinsă. Îmi strâng mai bine fularul roşu împotriva aerului rece care îmi îngheaţă faţa şi gâtul, mă uit peste umăr să văd dacă portofelul e încă proptit în uşă şi mă reped la el.

— Ai chef să mori? îl întreb oprindu-mă la distanţa mai mult decât suficientă de opt paşi; o fi având el un asemenea chef, însă eu, n-am.

Nasul şi obrajii îi sunt roşii de frig, şi un strat fin de zăpadă i s-a aşternut în părul castaniu ondulat şi pe gluga hanoracului vişiniu. Când arată aşa, mai că îmi vine a crede că nu-i un idiot iremediabil.

Dar pe urmă începe iar să vorbească.

Ridică din umeri nepăsător şi face un semn peste marginea acoperişului, spre strada de dedesubt.

— Plămânii mei sunt paradiţi. Aşa că am de gând să admir priveliştea cât încă mai pot.

Ce poetic!

De ce m-aş fi aşteptat la altceva din partea lui?

Mă uit dincolo de el, spre silueta scânteietoare a oraşului departe în zare, la luminiţele de sărbători care împodobesc fiecare creangă a fiecărui copac, mai strălucitoare ca niciodată, readucând la viaţă parcul de dedesubt. Unele sunt întinse de la un copac la altul, formând o ghirlandă ca de poveste, pe sub care poţi să te plimbi, pierdut în admiraţie.

În toţi anii pe care i-am petrecut aici, eu n-am fost niciodată pe acoperiş. Tremurând, îmi strâng jacheta mai bine, mă cuprind singură cu braţele şi-mi întorc privirea spre el.

— Oricât ar fi de frumoasă priveliştea, de ce ai vrea să rişti să cazi în gol cale de şapte etaje? Replic, întrebându-mă sincer ce-o fi în mintea cuiva cu plămânii bolnavi ca să urce pe acoperiş în toiul iernii.

Ochii albaştri i se aprind cu o lumină care îmi face inima să palpite.

— Ai văzut vreodată Parisul de la înălţime, Stella? Sau Roma? Ori oraşul ăsta, măcar? Fiindcă e singurul lucru care face ca toată porcăria asta de tratament să pară insignifiantă.

— Porcăria asta de tratament?! exclam făcând doi paşi spre

el – până la şase paşi distanţă: limita. Porcăria asta de tratament e ceea ce ne ţine în viaţă!

El pufneşte şi îşi dă ochii peste cap.

— Porcăria asta de tratament e ceea ce ne împiedică să fim şi noi acolo, jos, şi să trăim cu adevărat.

Simt cum sângele începe să-mi clocotească.

— Ai habar cât de norocos eşti să fii inclus în testele clinice? Dar tu priveşti totul ca şi când ţi s-ar cuveni şi gata. Eşti un băiat de bani gata răzgâiat şi privilegiat.

— Stai puţin, de unde ştii tu de testele clinice? Ai pus întrebări despre mine?

Îi ignor întrebările şi turui mai departe:

— Dacă nu-ţi pasă, renunţă şi gata! Lasă altcuiva locul în teste! Cuiva care vrea să trăiască.

Mă uit la el şi la ninsoarea care cade între noi, dispărând când ajunge în praful de pe pardoseală. Ne privim tăcuţi o clipă, după care el ridică din umeri, cu o expresie impenetrabilă. Şi face un pas în spate, spre margine.

— Ai dreptate. Adică, oricum sunt pe moarte.

Mijesc ochii spre el. N-ar face una ca asta, nu-i aşa?

Un alt pas în spate. Şi încă unul. Zăpada proaspăt aşternută îi scrâşneşte sub picioare. Nu-şi desprinde privirea de pe faţa mea, sfidându-mă să spun ceva, să-l opresc, provocându-mă să strig la el.

Mai aproape. La câteva palme de margine.

Sughiţ de surpriză, şi frigul îmi irită plămânii.

El îşi trece un picior peste buza acoperişului, şi aerul rece îmi pune o gheară în gât. Nu se poate!

— Will! Nu! Opreşte-te! strig şi fac un pas spre el, auzindu-mi inima cum bubuie.

Încremeneşte, cu un picior în aer. Încă un pas şi ar fi căzut. Încă un pas şi ar fi…

Ne uităm unul la altul în tăcere, şi ochii lui albaştri au o privire curioasă, interesată. Pe urmă începe să râdă, tare, gutural şi dezlănţuit, într-un fel atât de familiar, încât se simte ca atunci când te apeşi pe o vânătaie.

— Ah, Doamne! Expresia de pe figura ta era nepreţuită.

„Will! Nu! Opreşte-te!”, mă maimuţăreşte apoi.

— Tu îţi baţi joc de mine? De ce-ai face una ca asta? Să cazi de aici şi să mori nu-i o glumă!

Tremur din tot corpul. Îmi înfig unghiile în palme, încercând să-mi opresc dârdâiala, şi mă întorc cu spatele la el.

— Ei, haide, Stella! strigă în urma mea. Mă prosteam şi eu.

Deschid uşa roşie şi păşesc peste portofel, nerăbdătoare să pun o distanţă cât mai mare între noi. De ce m-am mai obosit? De ce am urcat patru etaje ca să mă asigur că e bine? Cobor în fugă primele trepte şi atunci îmi dau seama: am uitat să-mi pun masca.

Iar eu nu uit asta niciodată.

Încetinesc şi mă opresc apoi, când îmi vine o idee. Urc înapoi până la uşă şi trag încetişor bancnota de pe comutatorul alarmei, o îndes în buzunar şi o zbughesc pe scări în jos, până la etajul trei.

Mă reazem o clipă de peretele din cărămidă ca să-mi recapăt răsuflarea, după care îmi scot geaca şi fularul, deschid uşa şi mă îndrept spre rezerva mea, ca şi când aş fi fost doar până la STIN. Undeva în depărtare, alarma de pe acoperiş începe să urle când Will deschide uşa ca să intre înapoi, răsunând asurzitor pe casa scării şi reverberând pe culoare.

Nu pot să nu zâmbesc.

Julie azvârle dosarul unui pacient pe biroul din oficiul asistentelor, clatină din cap şi murmură ca pentru sine:

— Pe acoperiş, Will? Serios?

Mă bucur să ştiu că nu sunt singura pe care o scoate din sărite.

Mă uit pe fereastră la ninsoarea care cade sub strălucirea fluorescentă a luminii din curte, în liniştea care s-a lăsat în sfârşit pe hol, după o oră de mustrări la adresa lui Will. Arunc o privire la ceas şi văd că e doar ora opt, ceea ce înseamnă că mai am destul timp înainte să mă culc, ca să lucrez la numărul 14 de pe lista mea cu lucruri de făcut, „Pregăteşte aplicaţia pentru testare beta”, şi deopotrivă la numărul 15,

„Completează tabelul de dozaje pentru diabet”.

Înainte să încep, intru scurt pe Facebook, unde îmi apare o notificare cu roşu – o invitaţie la petrecerea de pe plajă de vinerea asta, în Cabo. Deschid pagina şi constat că au folosit descrierea pe care o făcusem eu pe când organizam excursia, şi nu ştiu dacă asta mă ajută să mă simt mai bine sau dimpotrivă. Derulez lista celor care participă şi văd fotografia Camilei, a Myei şi a lui Mason (acum fără Brooke), urmate de pozele altor şase colegi de şcoală care au răspuns deja cu „da”.

Începe să-mi sune iPad-ul: un apel prin FaceTime de la Camila. Parcă ar fi ştiut că mă gândeam la ele. Zâmbesc şi accept, clipind aproape orbită când lumina vie a soarelui de pe plaja pe care sunt ele explodează pe ecranul tabletei.

— În regulă, declar oficial că sunt invidioasă! exclam când în imagine apare faţa bronzată a Camilei.

Mya se întinde şi îşi iţeşte capul cârlionţat peste umărul ei. Poartă costumul de baie cu buline, dintr-o piesă, pe care am ajutat-o eu să-l aleagă, însă e clar că n-are timp de politeţuri.

— E vreun tip drăguţ pe-acolo? Şi să nu-ndrăzneşti să spui…

— „Doar Poe”, rostim la unison.

Camila ridică din umeri şi îşi aşază mai bine ochelarii pe nas.

— Poe se pune. E DRĂGUŢ!

Mya pufneşte şi-i dă un ghiont:

— Şi e mie-n sută neinteresat de tine, Camila.

După ce o loveşte în joacă peste braţ, Camila încremeneşte, uitându-se fix la mine.

— Ah, Doamne! Chiar e? Stella, chiar e vreun tip drăguţ acolo? Dau ochii peste cap.

— Drăguţ *nu* e.

— Hi-hi! se hlizesc ele încântate, şi simt parcă salva de întrebări pe care se pregătesc s-o lanseze către mine.

— Tre’ să-nchid acum! Vorbim mâine!

Şi, în timp ce ele protestează, închei apelul. Cele petrecute pe acoperiş sunt încă prea proaspete şi prea bizare ca să vorbesc despre ele. Pagina cu petrecerea pe plajă de la Cabo

revine pe ecran. Zăbovesc cu cursorul pe „Nu merg”, dar încă nu pot să apăs, aşa că închid pagina şi accesez programul Visual Studio.

Deschid proiectul la care lucram şi încep să navighez printre şiruri şi linii de cod, simţind deja cum muşchii mi se relaxează. Găsesc o eroare pe linia 27, unde am pus un „c” în loc de „x” ca variabilă, şi un semn lipsă pe linia 182, dar, în afară de ele, aplicaţia pare în sfârşit gata pentru testarea beta. Aproape că nu-mi vine să cred. O să sărbătoresc mai târziu cu un bol de budincă.

Încerc să trec la cealaltă activitate, să completez tabelul de dozaje pentru diabet în fişa cu cele mai răspândite afecţiuni cronice, în funcţie de vârstă, greutate corporală şi medicaţie. Dar în scurt timp mă pomenesc privind în gol coloanele necompletate, răpăind cu degetele pe marginea computerului, cu mintea pierdută în visare.

„Concentrează-te!”

Iau carnetul, tai numărul 14 şi încerc să-mi recapăt senzaţia de calm care mă cuprinde în mod obişnuit după ce termin câte o activitate din listă, dar nu reuşesc. Rămân nemişcată cu creionul deasupra numărului 15, uitându-mă de la coloanele şi şirurile goale la titlul „Tabel de dozaje complete pentru diabet”.

Neterminat. Uf!

Arunc carnetul pe pat, în vreme ce agitaţia şi tulburarea pun stăpânire pe mine. Mă ridic, mă duc la fereastră şi dau la o parte storurile.

Privesc spre acoperiş, spre locul în care se aflase Will ceva mai devreme. Ştiu că s-a purtat aşa cum îi e felul atunci când a urcat acolo, dar nu-mi imaginasem accesele de tuse şi nesiguranţa. Sau frica.

Domnul „Moartea vine pentru toţi” n-a vrut, de fapt, să moară.

Fără astâmpăr, mă duc la căruciorul cu medicamente, sperând să mă mai liniştesc dacă trec la articolul „Doctorii înainte de culcare” de pe listă. Răpăi cu degetele pe metalul căruciorului şi privesc marea de flacoane, apoi ridic iar ochii

spre acoperiş, revenind în cele din urmă la flacoane.

Oare îşi urmează măcar tratamentele?

Probabil că Barb îl poate obliga să-şi ia majoritatea medicamentelor, însă nici ea nu poate fi lângă el la fiecare doză. Poate să-i pună vesta Afflo, dar n-are cum să se asigure că o ţine pe el o jumătate de oră.

Probabil că nu-şi urmează toate tratamentele.

Încerc să-mi recapitulez pastilele în ordinea în care le iau, rearanjându-le pe cărucior, şi numele lor încep să se confunde. În loc să mă simt mai liniştită, sunt tot mai frustrată, şi furia îmi strânge tâmplele.

Mă lupt cu capacul unui fluidizant de mucus, apăsându-l cu toată puterea şi încercând să-l răsucesc.

Nu vreau ca Will să moară.

Gândul ăsta urcă muntele frustrărilor şi înfige un steag în vârful lui, limpede şi pregnant, şi atât de surprinzător pentru mine, încât nici eu nu înţeleg. Îl văd mereu apropiindu-se de marginea acoperişului. Şi cu toate că e cel mai nesuferit…

„Nu vreau ca Will să moară.”

Răsucesc capacul cu forţă, el se desface brusc, şi pastilele se revarsă pe cărucior. Înfuriată, arunc sticluţa din mână, şi pastilele saltă iar.

— La naiba!

CAPITOLUL 6
— WILL —

Deschid uşa rezervei, mirat s-o văd pe Stella lipită cu spatele de peretele opus al culoarului. După cascadoria mea de ieri, credeam că va sta departe de mine CEL PUŢIN o săptămână. Poartă vreo patru măşti pe faţă şi două perechi de mănuşi, şi degetele ei strâng cu putere balustrada de pe perete. Când se mişcă, simt parfum de levănţică.

Miroase plăcut. Probabil că nasul meu jinduieşte la orice altceva decât la mirosul de dezinfectant.

Rânjesc.

— Ce, eşti cumva proctologul meu?

Îmi aruncă ceea ce, după cât pot vedea din faţa ei, bănuiesc că e o privire îngheţată, întinzându-se ca să tragă cu ochiul în camera mea. Mă uit în spate, ca să-mi dau seama ce vrea să vadă. Cărţile de artă, vesta Afflo atârnată pe marginea patului, unde am trântit-o după ce a plecat Barb, caietul de schiţe deschis pe masă – cam asta-i tot.

— Ştiam eu, zice ea într-un târziu, de parcă ar confirma rezolvarea cine ştie cărui mare mister à la Sherlock Holmes. Dă-mi să-ţi văd regimul terapeutic!

— Glumeşti, nu-i aşa?

Ne uităm unul la altul. Ochii ei căprui aruncă spre mine adevărate pumnale, iar eu mă străduiesc s-o ţintuiesc cu o privire la fel de intimidantă. Dar sunt groaznic de plictisit, şi curiozitatea are câştig de cauză. Ridic ochii a exasperare şi mă întorc să scormonesc prin cameră în căutarea foii de hârtie aflate probabil la gunoi pe undeva.

Împing într-o parte nişte reviste şi verific sub pat. Răsfoiesc caietul de schiţe şi aşa, de amorul artei, caut chiar şi sub pernă, însă nici urmă de ea.

Îmi îndrept spatele şi clatin din cap.

— Nu-l găsesc. Regrete. Salutare şi n-am cuvinte!

Ea nu se dă dusă. Îşi încrucişează sfidătoare braţele şi

refuză să plece.

Văd apoi carneţelul mic de schiţe pus pe comodă, iar în el, frumos împăturit şi abia vizibil dintre ultimele pagini, e regimul terapeutic.

Probabil că mama l-a ascuns acolo, ca să nu ajungă în coşul de gunoi.

Îl iau, mă duc spre uşă şi i-l întind:

— Nu c-ar fi totuşi treaba ta…

Ea îmi smulge hârtia şi se lipeşte iar cu spatele de perete. O văd uitându-se furioasă la şirurile şi coloanele pe care le-am transformat într-o caricatură cam idioată, imitând un nivel al jocului video Donkey Kong, în vreme ce mama discuta cu doamna doctor Hamid. Scări desenate deasupra informaţiilor privind dozele, butoaie care zburdă printre numele medicamentelor, domniţa în pericol strigând „AJUTOR!” în colţul din stânga, lângă numele meu. Isteţ, nu?

— Ce e…? Cum ai putut să…? De ce?

Evident că ei nu i se pare isteţ.

— Aşa arată un anevrism? S-o chem pe Julie?

Îmi aruncă hârtia înapoi, neagră de enervare.

— Hei! exclam şi ridic mâinile în aer. Am priceput că te roade rău un soi de complex al eroului hotărât să salveze lumea, dar nu mă amesteca şi pe mine în el.

Ea clatină din cap.

— Will, tratamentele astea nu sunt opţionale. *Medicamentele* nu sunt opţionale.

— Motiv pentru care, probabil, mi le îndeasă toţi pe gât.

Sincer să fiu, totul poate fi opţional, dacă te dovedeşti suficient de creativ.

Ea clatină iar din cap, după care ridică din umeri cu exasperare şi pleacă furtunos.

— Mă scoţi din minţi!

În minte îmi revin, spre surprinderea mea, cuvintele rostite mai devreme de doamna doctor: „Să nu te apropii de ei cât să-i poţi atinge! Pentru siguranţa lor şi a ta”. Smulg o mască dintr-o cutie nouă, pe care Julie mi-a lăsat-o la uşă, şi o iau la fugă după ea.

Din rezerva 310, un băiat scund, cu părul castaniu, nasul ascuţit şi pometii prea clar definiţi se uită curios la mine, pe sub sprâncenele arcuite, în timp ce alerg pe urmele Stellei spre lift. Ea ajunge acolo înaintea mea, păşeşte în cabină şi se întoarce spre mine, apăsând în aceeaşi clipă butonul de comandă. Dau să intru şi eu, dar ea ridică palma în aer.

— Şase paşi.

„La naiba!”

Uşile se închid, iar eu bat din picior nerăbdător, apăsând întruna butonul în timp ce mă uit cum liftul urcă până la etajul cinci şi apoi coboară lent. Arunc o privire neliniştită spre oficiul asistentelor, unde nu se vede nimeni, şi urc repede, apăsând butonul de închidere a uşilor. Mă uit la propria reflexie în pereţii de inox ai liftului şi-mi amintesc de masca din buzunar, pe care mi-o pun la gură şi nas în timp ce urc spre etajul cinci. Ce tâmpenie! De ce mă ţin totuşi după această Barb Junior?

Cu un ding, uşa se deschide fără grabă, şi pornesc cu pas întins pe hol şi apoi peste podul către intrarea de est spre STIN, ferindu-mă de câţiva medici întâlniţi în drum. Fiecare se duce în treaba lui însă, aşa că nu mă opreşte nimeni. Împing uşor uşa şi mă uit o clipă la Stella. Dau să întreb ce mama naibii a fost asta, dar observ că are o expresie sumbră. Serioasă. Mă opresc la o distanţă sigură şi-i urmăresc privirea îndreptată spre bebeluşul care e mai degrabă o mogâldeaţă de tuburi şi fire.

Văd pieptul mic cum urcă şi coboară cu greu, chinuindu-se să respire. Îmi simt şi eu bătăile inimii şi plămânii slabi care se străduiesc să se umple cu aer după goana nebună prin spital.

— Luptă pentru viaţa ei, spune Stella într-un târziu, întâlnindu-mi privirea reflectată în geam. Nu ştie nici ce-o aşteaptă, nici de ce luptă. E doar un… instinct, Will. Instinctul de a lupta. De a trăi.

Instinct…

Eu mi-am pierdut instinctul ăsta cu mult timp în urmă. Poate că în al cincizecilea spital, în Berlin. Poate cu opt luni în

urmă, când am contractat *B. cepacia* şi numele mi-a fost şters de pe lista pentru transplant. Sunt mai multe posibilităţi.

Îmi încleştez dinţii.

— Uite ce-i, nu sunt tipul potrivit pentru micul tău discurs însufleţitor…

— Te rog! mă întrerupe ea răsucindu-se spre mine cu o doză surprinzătoare de disperare în privire. Am nevoie să-ţi urmezi regimul terapeutic. Cu stricteţe şi complet.

— Nu cred c-am înţeles bine. Ai zis cumva… „te rog”? întreb, încercând să spulber seriozitatea dialogului.

Dar expresia ei nu se schimbă. Clatin din cap şi mă apropii de ea, însă nu prea mult. Ceva se întâmplă aici.

— Bun, care-i clenciul, de fapt? Promit că n-o să râd!

Trage adânc aer în piept şi face doi paşi înapoi, după singurul meu pas înainte.

— Am… probleme cu controlul. Trebuie să ştiu că toiul e în ordine.

— Şi? Ce-are asta de a face cu mine?

— Ştiu că nu-ţi urmezi tratamentul, replică ea şi se sprijină de sticlă, uitându-se la mine. Şi asta mă dă peste cap. Rău.

Îmi dreg glasul privind dincolo de ea, la bebeluşul mic şi neajutorat de dincolo de geam. Simt o împunsătură de vinovăţie, deşi e total lipsită de sens.

— Mda, ce să zic, m-aş bucura să te ajut. Dar ceea ce-mi ceri… continui eu clătinând din cap şi ridicând din umeri, după care adaug: Ăăă, nu ştiu cum s-o fac.

— Aiurea, Will! exclamă ea şi bate din picior. Toţi fibrochisticii ştiu cum să-şi administreze tratamentul. Devenim cu toţii, practic, doctori înainte să împlinim doisprezece ani.

— Chiar şi noi, băieţii de bani gata răzgâiaţi şi privilegiaţi? ripostez smulgându-mi masca de pe faţă.

Comentariul meu n-o amuză deloc, iar expresia frustrată şi necăjită nu i se schimbă. Nu ştiu care-i, de fapt, buba, dar e evident că o roade. E ceva mai mult decât o problemă de control. Inspir adânc şi las gluma la o parte.

— Chiar vorbeşti serios? Eu te dau peste cap?

Nu răspunde, şi stăm amândoi privindu-ne în tăcere. Ceva

care aduce a înţelegere reciprocă se aşterne între noi. Într-un târziu, mă trag cu un pas înapoi şi-mi pun masca la loc, în chip de ramură de măslin, rezemându-mă de perete.

— Bine, în regulă, adaug fără să-mi iau ochii de la ea. Şi, dacă sunt de acord, mie ce-mi iese?

Mijeşte ochii şi îşi strânge hanoracul cenuşiu mai aproape de corp. Mă uit la ea, la felul cum îi cade părul în jurul umerilor, la felul cum în privire i se reflectă tot ceea ce simte.

— Vreau să te desenez, continui fără să mă pot stăpâni.

— Ce? exclamă ea şi clatină din cap cu fermitate. Nu.

— De ce nu? Eşti frumoasă.

Drace! Asta mi-a scăpat. Se uită la mine surprinsă şi – dacă nu cumva-mi imaginez doar – puţintel mulţumită.

— Îţi mulţumesc, dar în niciun caz.

Ridic din umeri şi pornesc spre uşă.

— În cazul ăsta, spun, nu batem palma.

— Nu poţi să arăţi şi tu puţină disciplină? Să te ţii de regimul terapeutic? Nici măcar ca să-ţi salvezi viaţa?

Mă opresc locului şi întorc capul spre ea. Nu pricepe.

— *Nimic* n-o să-mi salveze mie viaţa, Stella. Şi nici pe a ta, îi spun şi-mi continui drumul pe culoar, adăugând peste umăr: Fiecare, în lumea asta, respiră aer de împrumut.

Deschid uşa şi mă pregătesc să ies, când glasul ei răsună în spate:

— Uf, bine!

Mă răsucesc şocat, şi uşa se închide.

— Dar fără nuduri, precizează ea.

Şi-a scos masca, şi-i văd buzele schiţând un zâmbet. Primul pe care mi-l dăruieşte. Cred că e o glumă.

Stella Grant glumeşte.

Râd şi clatin din cap.

— Ah, ar fi trebuit să-mi dau seama că ai să găseşti tu o cale să alungi toată plăcerea din chestia asta.

— Şi nu pozez ore întregi, adaugă întorcând privirea spre bebeluşul prematur, cu o expresie dintr-odată serioasă. Iar regimul tău terapeutic… Facem în felul meu.

— În regulă, accept ştiind că orice înţelege ea prin „felul ei”

va fi o pacoste uriaşă. Aş zice să batem palma, dar…

— Ce amuzant! replică ea uitându-se la mine şi făcându-mi apoi semn spre uşă. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-ţi iei în rezervă un cărucior de medicamente.

Salut milităreşte.

— S-a înţeles. Cărucior de medicamente în rezervă.

Deschid uşa şi etalez un zâmbet larg care rezistă tot drumul până la lift. Îmi scot telefonul şi-i trimit lui Jason un SMS: „Fii atent aici, amice: armistiţiu cu fata despre care ţi-am spus”.

L-a distrat teribil tot ce i-am povestit despre ea. A râs cu lacrimi când a auzit despre incidentul de ieri cu uşa de pe acoperiş.

Răspunsul lui vine când liftul se opreşte la etajul al treilea: „Arăţi bine, de-aia. În niciun caz datorită personalităţii tale şarmante”.

Pun telefonul la loc în buzunar şi scot capul din lift, să mă asigur că oficiul asistentelor e tot pustiu înainte să cobor. Tresar când un bufnet sonor răsună din spatele unei uşi deschise.

— Au! La dracu’! se aude o voce dinăuntru.

Mă uit şi-l văd pe tipul cu păr închis la culoare, de mai devreme, îmbrăcat cu pantaloni de pijama şi un tricou cu sigla Food Network. E întins pe podea, lângă un skateboard răsturnat, şi se freacă în cot.

— Salut! zice el ridicându-se şi luându-şi skateboardul de jos. Ai ratat spectacolul.

— Faci figuri aici, înăuntru?

El ridică din umeri.

— Nu-i loc mai bun să-ţi rupi un picior. Şi-n plus, Barb tocmai a ieşit din tură.

Bună observaţie!

— Nu pot să te contrazic. Râd şi flutur din mână. Eu sunt Will.

— Poe, se prezintă el zâmbind.

Luăm câte un scaun şi ne aşezăm, fiecare în faţa uşii de la rezerva lui. E plăcut să stau de vorbă cu cineva care nu e furios pe mine tot timpul.

— Deci ce te aduce la Saint Grace? Nu te-am mai văzut pe aici până acum. Eu şi Stell îi cam cunoaştem pe toţi cei care vin în spitalul ăsta.

„Stell”. Sunt apropiaţi, deci?

Îmi las scaunul pe spate, rezemat de tocul uşii, şi încerc să lansez bomba *B. cepacia* pe un ton cât mai nonşalant cu putinţă:

— Test experimental pentru *B. cepacia.*

De obicei evit să le spun asta altor fibrochistici, fiindcă pe urmă au grijă să se ferească de mine ca de ciumă.

El face ochii mari, dar nu se îndepărtează nici cu un centimetru. Se mărgineşte să ruleze skateboardul înainte şi-napoi, sub talpă.

— *B. cepacia?* Nasol. De cât timp o ai?

— Cam de opt luni.

Îmi amintesc cum mergeam într-o dimineaţă şi respiram mai greu ca de obicei, iar după aceea am început să tuşesc fără să mă pot opri. Obsedată de când mă ştiu de fiecare răsuflare a mea, mama m-a dus imediat la spital pentru nişte analize. Încă îi aud tocurile ţăcănind sonor în spatele tărgii mele, o aud dând comenzi în stânga şi-n dreapta, de parcă ea era şefa clinicii.

Mi se păruse obsesivă cu mult înainte să primim rezultatele analizelor. Întotdeauna reacţiona exagerat de fiecare dată când tuşeam sau când mi se tăia răsuflarea, oprindu-mă să mă duc la şcoală sau obligându-mă să-mi anulez planurile ca să mergem la consultaţiile programate la medic ori la spital fără niciun motiv.

Îmi amintesc când eram la o oră obligatorie de cor în clasa a treia şi am tuşit în toiul interpretării noastre jalnice a unui cântec. A oprit efectiv concertul acolo pe loc, în mijlocul melodiei, şi m-a târât de pe scenă ca să mergem la un consult.

Dar nu mi-aş fi închipuit că o dusesem bine până atunci. Acum situaţia e mult mai rea. Spital după spital, testare experimentală după testare experimentală. În fiecare săptămână, o nouă încercare de a remedia problema, de a vindeca incurabilul. Un minut fără un ac intravenos sau fără a

discuta despre următorul pas e un minut pierdut.

Dar nimic nu mă va aduce înapoi pe lista de aşteptare pentru transplant. Şi, cu fiecare săptămână pe care o irosim, funcţia mea pulmonară se duce şi ea.

— S-a răspândit teribil de repede, îi spun eu lui Poe, aplecându-mă astfel încât picioarele din faţă ale scaunului să revină la loc pe podea. Eram în capul listei pentru transplant, dar după un simplu exsudat faringian… Îmi dreg glasul şi încerc să nu-mi arăt dezamăgirea, aşa că adaug: Nu mai contează.

N-are rost să mă gândesc la ce-ar fi putut fi.

Poe pufneşte.

— Hm, sunt *sigur* că atitudinea asta – îmi imită ridicatul din umeri şi datul părului pe spate – e cea care o scoate din minţi pe Stella.

— Se pare că o cunoşti bine. Dar ce-i chestia asta, de fapt? zicea că e o maniacă a controlului, însă…

— Spune-i cum vrei. Dar Stella are toate ţiglele pe casă. În mod cert, continuă el, renunţând să-şi mai plimbe skateboardul sub talpă şi zâmbind larg, pe mine mă ţine pe linia de plutire.

— Îi place să facă pe şefa.

— Aiurea. Chiar e şefa, mă contrazice Poe şi, din expresia lui, îmi dau seama că vorbeşte serios. Frate, a fost alături de mine la bine şi la greu.

Acum m-a făcut curios. Mă uit la el printre pleoape şi-l întreb:

— Voi doi aţi… vreodată?

— Dacă am fost împreună? replică el şi, lăsându-şi capul pe spate, începe să râdă. Ah, la naiba! În niciun caz! Nu, nu, nu.

Mă uit la el ciudat. Fata e drăguţă. Şi e limpede că el ţine la ea. Mult. Mi-e greu să cred că nici măcar n-a încercat să se dea la ea.

— Întâi de toate, suntem amândoi fibrochistici. Atingerile ies din discuţie, îmi explică el, după care e rândul *lui* să mă privească precaut. În opinia mea, nu merită să mori pentru sex.

Pufnesc şi clatin din cap. E clar că toată lumea de aici a făcut doar sex „în regulă”. Dintr-un motiv sau altul, toţi au impresia că, dacă eşti bolnav sau ai o tulburare, ceva, devii automat un sfânt.

Ceea ce nu e decât un mare rahat.

Mie unul, FC chiar mi-a îmbunătăţit viaţa sexuală. În plus, unul dintre avantajele faptului că mă mut de colo colo atât de des e acela că nu rămân niciodată într-un loc suficient timp ca să mă ataşez emoţional. Jason pare rezonabil de fericit de când suspină alături de Hope, dar eu n-am nevoie de şi mai multe aiureli în viaţa mea.

— În al doilea rând, mi-a fost toată viaţa cea mai bună prietenă, adaugă el, readucându-mă în prezent, şi pot să jur că i s-au cam umezit ochii.

— Eu cred că o iubeşti, îl tachinez eu.

— Ah, la naiba, da. O ador de-a dreptul, zice Poe ca şi cum ar fi fost la mintea cocoşului. Aş trece prin foc pentru ea. I-aş da plămânii mei, dacă ar fi buni de ceva.

Fir-ar! Încerc să nu iau în seamă gelozia care mi se zbate în piept.

— Atunci nu pricep. De ce…?

— Fiindcă nu e un *el,* mă întrerupe Poe.

Durează puţin până când îmi cade fisa, dar pe urmă încep să râd şi clatin din cap.

— Ăsta da mod de-a bate şaua ca să priceapă iapa!

Nu ştiu bine de ce mă simt atât de uşurat. Mă uit la mica tablă de scris agăţată de uşă, chiar deasupra lui, şi văd o inimă mare desenată pe ea.

Dacă Stella încearcă să mă ţină şi pe mine în viaţă, înseamnă că nu mă urăşte *total,* nu?

CAPITOLUL 7
— STELLA —

— Daţi-mi doar zece minute! le spun şi închid uşa, lăsându-i pe Will şi pe Poe singuri pe hol.

Mă uit prin rezerva lui în timp ce aplicaţia mea se descarcă în telefonul lui, şi văd că biletul pe care i l-am strecurat dimineaţă pe sub uşă e pus pe pat.

„Dă-mi un SMS când primeşti căruciorul de medicamente! (718)5553295. Trec în după-amiaza asta şi aranjez totul."

Ştiam că o să fie dificil, mai cu seamă că Will şi Barb nu sunt chiar cei mai buni prieteni, aşa că ea nu l-ar fi susţinut, însă el a trecut peste ea şi a reuşit s-o farmece pe doamna doctor Hamid. Iau biletul de pe pat şi observ că a desenat pe margine o caricatură – pe Barb în obişnuita ei salopetă colorată, împingând un cărucior de medicamente şi urlând: „SĂ NU MĂ FACI SĂ REGRET PASUL ĂSTA!"

Clatin din cap şi zâmbesc uşor când pun biletul la loc şi mă apropii de căruciorul de medicamente. Rearanjez câteva flacoane, asigurându-mă încă o dată că toate sunt în ordinea cronologică în care le-am programat în aplicaţie, după ce i-am verificat de două ori regimul terapeutic transformat în Donkey Kong.

Mă uit încă o dată la computerul lui ca să văd cât mai durează descărcarea de pe linkul pe care i l-am trimis, făcând tot posibilul să nu respir mai mult decât e nevoie în rezerva lui doldora de *B. cepacia.*

Optzeci şi opt la sută descărcat deja.

Tresar când aud un zgomot afară şi iau repede mâna de pe tastatură, temându-mă că am fost prinsă. „Să nu fie Barb! Ah, să nu fie Barb!" Ar trebui să fi ieşit în pauza de masă, dar, dacă s-a întors deja ca să-şi înceapă mai devreme turele de luni după-amiază, m-am ars.

Aud paşii lui Will în sus şi-n jos, în sus şi-n jos pe culoar, aşa că mă apropii de uşă în vârful picioarelor şi aproape că-mi

lipesc urechea de tăblia ei. Dar răsuflu uşurată auzind doar glasurile lor.

— Ai dezinfectat totul, da? întreabă Poe.

— Sigur că da. De două ori, pentru mai multă siguranţă, replică Will. La urma urmei, n-a fost ideea mea, ştii?

Îmi aşez mai bine halatul de izolare peste salopeta de unică folosinţă şi deschid uşa, uitându-mă la ei de după ochelarii de protecţie.

Poe se răsuceşte pe skateboard şi se uită la mine.

— Mamă, Stella, ţi-am zis cumva ce trăsnet arăţi azi?

Şi pentru a treia oară îi apucă pe amândoi râsul din cauza costumului meu de protecţie improvizat. Mă încrunt la ei şi pe urmă privesc în lungul culoarului.

— Tot liber drumul?

El se împinge cu piciorul liber pe placă şi trece pe lângă oficiul asistentelor, uitându-se înăuntru, apoi ridică spre mine degetul mare.

— Grăbeşte-te, totuşi!

— Aproape am terminat, îi anunţ şi intru înapoi în rezervă, închizând uşa după mine.

Cu ochii la căruciorul de medicamente, răsuflu mulţumită de meticulozitatea cu care am organizat totul. Pe urmă însă, văd biroul pe care stă laptopul lui şi care e total… dezorganizat. Mă duc cu pas hotărât şi iau un mănunchi de creioane colorate pe care le pun în suportul lor. Aranjez pe urmă revistele şi caietele de desen, în ordinea mărimii, şi în clipa aceea o foaie de hârtie cade din ele.

E o schiţă cu un băiat care seamănă bine cu Will şi care strânge în mâini două baloane, pentru ca aerul din ele să intre în plămânii lui dezumflaţi. Faţa îi e roşie de efort şi, când văd legenda de dedesubt, nu pot să nu zâmbesc: „Respiră doar!”

E bună, într-adevăr.

Întind mâna şi trasez încet conturul plămânilor lui Will, aşa cum fac cu desenul lui Abby. Degetul în mănuşă mi se opreşte pe figura lui, cu maxilarul bine definit, cu părul ciufulit, ochii albaştri şi tricoul vişiniu pe care l-a purtat atunci, pe acoperiş.

Nu-i lipseşte decât zâmbetul.

Mă uit în sus, pe perete, şi văd că are un singur desen vechi, atârnat chiar deasupra patului. Iau o piuneză dintr-o cutie şi prind dedesubt desenul cu el.

Laptopul piuie, şi clipesc luată prin surprindere, trăgându-mi repede mâna de pe perete. Descărcarea e completă. Mă întorc, mă duc la birou şi-i deconectez telefonul. Iau totul, deschid uşa şi întind telefonul către Will cel în carne şi oase.

El se apleacă să-l ia, aşezându-şi mai bine masca pe faţă cu mâna cealaltă.

— Am inventat o aplicaţie pentru bolile cronice. Cu scheme de tratament, îi explic şi ridic din umeri. Te anunţă când trebuie să-ţi iei pastilele sau să faci un tratam…

— Ai *inventat* o aplicaţie? Adică chiar ai inventat-o tu? mă întrerupe el mirat, uitându-se când la mine, când la telefon, cu ochii albaştri măriţi de uimire.

— Ştire de ultimă oră: şi fetele fac programare.

Telefonul îi piuie, şi pe ecran apare un mic flacon animat.

— Ivacaftor. O sută cincizeci de miligrame, îi spun.

La naiba, deja mă simt mai bine!

Ridic din sprâncene spre Will, care de data asta mă priveşte cu o expresie deloc ironică. E impresionat. Perfect!

— Aplicaţia mea e atât de simplă, încât până şi băieţii se descurcă s-o utilizeze.

Şi mă îndepărtez legănându-mi cu aplomb şoldurile inexistente, îndreptându-mă spre toaleta publică din celălalt capăt al etajului, cea pe care n-o foloseşte nimeni.

Luminile se aprind când închid uşa în urma mea. Îmi scot mănuşile şi trag câteva şerveţele dezinfectante din coşul de lângă uşă, ştergându-mă pe mâini de trei ori. Răsuflu încet şi dau jos totul de pe mine: botoşii, masca, halatul şi salopeta. Le îndes în coş şi pun capacul, după care dau fuga la chiuvetă.

Mă furnică pielea de parcă simt cum *B. cepacia* caută un locşor prin care să se strecoare în mine şi să mă roadă din interior.

Rotesc robinetul, iar apa fierbinte curge cu zgomot. Îmi încleştez mâinile pe porţelanul neted şi mă uit la mine în oglindă, aşa cum sunt, doar în lenjeria de corp. Mă uit la

cicatricile rămase pe piept şi pe abdomen după atâtea operaţii, la coastele care mi se văd prin piele când respir, la claviculele care par şi mai proeminente în lumina scăzută a băii. Roşeaţa din jurul tubului gastric a devenit mai intensă, şi e limpede că se coace o infecţie.

Sunt prea slabă, prea speriată, prea… Îmi întâlnesc în oglindă ochii căprui.

De ce o vrea Will să mă deseneze?

Glasul lui îmi revine în memorie, când mi-a spus că sunt frumoasă. „Frumoasă.” Cuvântul îmi face inima să tresară aşa cum n-ar trebui.

Aburul începe să înceţoşeze oglinda, şi imaginea devine difuză. Îmi iau privirea de la ea şi îmi pompez în căuşul mâinii săpun lichid până când dă pe afară. Mă săpunesc bine pe mâini, pe braţe şi pe faţă, după care mă clătesc cu grijă, iar apoi, pentru mai multă siguranţă, îmi dau şi cu gel igienizant pentru mâini.

Mă şterg şi ridic capacul celui de-al doilea coş de gunoi, din care scot punga cu haine pe care am pus-o acolo în urmă cu o oră, înainte să mă duc în camera lui Will. Mă îmbrac şi mă uit încă o dată în oglindă, apoi ies din toaletă cu grijă, după ce mă asigur că nu mă vede nimeni. Perfect, sunt ca nouă!

Întinsă în pat, mă uit cu lehamite la lista cu lucruri de făcut pentru luni, însă continui să-mi verific site-urile de socializare pe telefon. Deschid pagina de Instagram a Camilei şi mă uit a mia oară cum face cu mâna veselă spre cameră dintr-un caiac, ţinând telefonul deasupra capului ca să se vadă cum Mya trage tare la vâsle în spatele ei.

După operaţiunea mea secretă în rezerva lui Will, mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului cufundată avid în lumea din Cabo, prin intermediul paginilor Instagram ale colegilor de clasă. Am făcut scufundări la mică adâncime în apele albastre şi limpezi cu Melissa. Am mers cu barca împreună cu Jude să văd arcul de piatră de la Cabo San Lucas. M-am bronzat pe plajă alături de Brooke care nu părea să aibă

inima deloc frântă.

Când sunt pe punctul de a lua totul de la capăt încă o dată, se aude un ciocănit, şi Barb îşi strecoară capul pe uşă. Privirea i se opreşte o clipă pe căruciorul cu medicamente, aşa că sunt cam sigură ce urmează.

— Ai fost în rezerva lui Will? Interiorul lui îmi pare… foarte familiar.

Clatin din cap în semn că nu, n-am fost. Unul dintre avantajele faptului că sunt o mironosiţă e acela că, probabil, Barb mă crede.

Sunt uşurată când laptopul îmi zbârnâie cu o notificare pe FaceTime, şi fotografia lui Poe apare pe ecran. Încremenesc o clipă înainte să răspund, rugându-mă să nu spună vreun cuvânt despre Will, şi răsucesc rapid computerul spre uşă.

— Uite cine s-a întors din pauza de prânz! îl anunţ.

Din fericire, o zăreşte imediat pe Barb stând în prag şi se abţine de la orice comentariu.

— A! Bună, Barb! zice şi îşi drege glasul.

Ea zâmbeşte când el începe să turuie despre pere flambate cu nu ştiu ce reducţie. Mă uit cum trage încet uşa după ea, şi inima îmi bubuie în urechi până când aud clanţa închizându-se.

Răsuflu adânc, sub privirile lui Poe.

— Uite ce e! Înţeleg ce faci. Şi e drăguţ, spune el, şi ochii lui îmi pătrund în suflet, ca întotdeauna. Dar chestia asta cu Will… Crezi că e într-adevăr cea mai bună idee? Adică, tu ştii foarte bine ce presupune asta.

Ridic din umeri fiindcă are dreptate. Ştiu foarte bine ce presupune asta, nu-i aşa? Dar ştiu la fel de bine şi cum să fiu precaută.

— Sunt doar două săptămâni, după care o şterg de-aici. Din partea mea, atunci n-are decât să renunţe la tratament.

El ridică din sprâncene, cu o strâmbătură.

— Driblezi adevărul exact ca un senator. Abilă mişcare!

Are impresia că m-am *aprins* după Will. După cel mai sarcastic şi mai enervant tip pe care l-am întâlnit vreodată, ca să nu zic şi cel mai infecţios.

E timpul să schimb subiectul.

— Nu driblez nimic, îi spun. Tu eşti expert la driblat.

— Asta ce vrea să-nsemne? ripostează mijind ochii, fiindcă ştie el foarte bine cum stau lucrurile.

— Întreabă-l pe Michael!

Îmi ignoră însă replica şi revine la subiectul anterior:

— *Te rog* să nu-mi spui că, în sfârşit, când te interesează şi pe tine un tip, ţi-ai găsit tocmai un fibrochistic!

— Poe, l-am ajutat doar cu căruciorul de medicamente! Dacă îţi doreşti ca o persoană să trăiască, nu înseamnă că îţi doreşti persoana respectivă, replic exasperată.

Chiar nu sunt *interesată* de Will. N-am chef să mor. Şi, dacă aş vrea să am ca iubit o secătură, aş găsi destule şi fără FC. Totul e ridicol!

Nu vi se pare?

— Te cunosc bine, Stella. Pentru tine, organizarea căruciorului de medicamente e totuna cu preludiul.

Îmi studiază faţa ca să vadă dacă mint cumva. Dar îmi ridic privirea în tavan şi închid laptopul înainte ca vreunul dintre noi să-şi poată da seama cum e cu minciuna.

— Există ceva ce se cheamă bune maniere! îl aud pe Poe strigând iritat la mine pe culoar, după care uşa camerei lui se închide cu un bufnet.

Telefonul îmi vibrează şi, când mă uit, e un mesaj de la Will.

„Ceartă între porumbei?”

Stomacul mi se strânge din nou, dar strâmb din nas, gata să şterg mesajul, când pe ecran îmi apare alarma de la ora patru pentru vesta Afflo – un mic flacon animat care dansează. Îmi muşc buzele, ştiind că Will tocmai a primit aceeaşi notificare. Dar o să-i dea atenţie oare?

CAPITOLUL 8
— WILL —

Colorez cu atenţie părul şi mă trag înapoi ca să mă uit la desenul pe care l-am făcut: cu o furcă în mână. Înclin din cap mulţumit, când telefonul începe să vibreze sonor pe masă, iar creioanele colorate zbârnâie ca într-un dans. E Stella. Pe FaceTime.

Mirat, pun pe pauză piesa Pink Floyd pe care o ascultam la computer şi răspund.

— Ştiam eu! exclamă când chipul ei cu ochi mari apare pe ecran. Unde ţi-e vesta Afflo? Trebuia s-o ţii pe tine încă un sfert de oră. Şi ţi-ai luat creonul? Pariez că nu.

Imit o voce robotizată şi-i spun:

— Ne pare rău, dar numărul pe care l-aţi apelat a fost deconectat. Dacă aţi accesat această înregistrare din greşeală…

— Nu pot să am încredere în tine, îmi taie ea macaroana. Aşa că uite cum vom face! Ne luăm tratamentele împreună, ca să ştiu că le urmezi cu adevărat.

Îmi pun creionul după ureche, mimând nonşalanţa.

— Ştiam eu, cauţi mereu prilejuri să stai mai mult pe lângă mine.

Închide imediat, dar pot să jur că, pentru o secundă, am văzut-o zâmbind. Interesant!

Stăm pe Skype mai tot timpul în următoarele două zile şi, în mod surprinzător, descopăr că nu se reduce totul la ordine lătrate. Îmi arată tehnica ei de a-şi înghiţi pastilele cu budincă de ciocolată. Care e de-a dreptul genială. Şi delicioasă. Respirăm fiecare în nebulizatorul lui, ne primim tratamentele intravenoase, bifăm împreună medicamentele luate, în aplicaţia ei. Dar a avut dreptate în urmă cu câteva zile: cine ştie de ce, faptul că eu îmi urmez regimul terapeutic o ajută să se relaxeze. Treptat, devine mai puţin încordată.

Şi n-o să vă mint – chiar şi după numai două zile îmi e mult mai uşor să mă ridic din pat dimineaţa. Şi sigur respir mai bine.

E după-amiaza celei de-a doua zile şi dau să-mi pun vesta Afflo, dar tresar surprins când Barb dă năvală pe uşă, gata pentru gâlceava obişnuită de la ora patru pe tema vestei. Ea are totdeauna câştig de cauză după ce ameninţă că mă trece la izolare, dar asta nu mă împiedică să-ncerc să mă fofilez.

Închid laptopul, întrerupând pe neaşteptate dialogul pe Skype cu Stella, şi timp de câteva momente ne privim în ochi în stilul consacrat al westernurilor clasice. Barb se uită de la vesta Afflo la mine, şi duritatea feţei i se topeşte, lăsând loc unei expresii şocate.

— Nu pot să-mi cred ochilor! Îţi îmbrăcai vesta Afflo!

Ridic din umeri ca şi când nu-i nicio mare chestie şi trag cu ochiul la compresor ca să mă asigur că totul e conectat cum trebuie. Mie îmi pare în regulă, dar a trecut ceva vreme de când nu m-am mai ocupat singur de vestă.

— E ora patru, nu-i aşa? replic dezinvolt.

Ea îşi dă ochii peste cap şi mă fixează cu o privire dură.

— S-o ţii pe tine atât cât trebuie! îmi spune şi iese din cameră.

Abia dacă a închis uşa, că deschid laptopul şi o apelez pe Stella pe Skype. Stau întins cu faţa în jos pe pat, cu plosca roz într-o mână, pentru expectoraţie.

— Hei, îmi pare rău pentru întrerupere. Barb… încep să-i povestesc când răspunde, însă mă opresc când văd expresia amărâtă cu care se uită în telefon. Ai păţit ceva?

— Nu, zice uitându-se la mine şi trăgând adânc aer în piept. Toţi colegii mei de clasă sunt la Cabo, în tabăra de sfârşit de liceu.

Şi întoarce telefonul spre mine, arătându-mi o fotografie de pe Instagram cu un grup de tineri în costume de baie, cu ochelari şi pălării de soare, care pozează veseli pe nisipul plajei.

Ridică apoi din umeri şi lasă telefonul jos. Îi aud vesta vibrând în ritm cu a mea.

— Sunt doar puţin necăjită fiindcă nu-s şi eu acolo.

— Înţeleg, spun cu gândul la Hope şi Jason şi la tot ce am ratat în lunile care au trecut, trăind şi eu la mâna a doua, prin mesajele şi postările lor pe reţelele sociale.

— Şi anul ăsta tot eu am organizat totul, zice ea.

Ceea ce nu mă miră deloc. Probabil şi-a planificat şi organizat fiecare pas pe care l-a făcut vreodată.

— Dar părinţii tăi? Te-ar fi lăsat să mergi? întreb curios.

Chiar şi înainte de *B. cepacia,* mama nici n-ar fi vrut să audă. Întotdeauna, pentru mine, vacanţele şcolare au fost dedicate acelor şi înţepăturilor.

Ea încuviinţează, mirată de întrebarea mea.

— Sigur că da. Dacă aş fi fost suficient de sănătoasă. Ai tăi nu ţi-ar fi dat voie?

— Nuu, normal. Poate doar dacă ar fi existat acolo un spital şi cine ştie ce tratament revoluţionar cu celule stem pentru *B. cepacia.* Mă ridic în şezut şi scuip un gogoloi de mucus în ploscă. Pe urmă, cu o strâmbătură, mă întind la loc. Îmi amintesc de ce-mi tot scoteam vesta înainte să-şi poată face efectul. Şi-n plus, continui, am fost deja acolo. E splendid.

— Ai fost? Şi cum e? întreabă ea avidă, trăgându-şi laptopul mai aproape.

Amintirile neclare încep să mi se limpezească, şi îl văd aievea pe tata stând lângă mine pe plajă, în timp ce apa ne clipoceşte la picioare şi degetele ne zac înfipte în nisip.

— Da, am fost cu tata când eram mic, înainte ca el să plece.

Sunt prea absorbit de rememorare ca să-mi mai dau seama ce spun, însă cuvântul „tată” are o textură ciudată pe buzele mele.

De ce i-am spus asta? N-am mai povestit nimănui, niciodată. Cred că nici măcar n-am pomenit despre tata de ani întregi.

Ea deschide gura să replice, dar schimb repede subiectul, întorcându-mă la peisajul de la Cabo. Nu despre tata e vorba acum.

— Plajele sunt frumoase. Apa e limpede ca de cristal. În plus, toată lumea e foarte, foarte prietenoasă şi de treabă. Văd

cum mâhnirea din privirea ei se adânceşte, aşa că adaug şi ceva ce am aflat pe Travel Channel: Dar, frate, curenţii sunt foarte puternici acolo! Nu poţi să înoţi aproape niciodată – exceptând, poate, o oră sau două pe zi. În cea mai mare parte a timpului te prăjeşti pe plajă, fiindcă în apă nu se poate intra.

— Serios? întreabă ea cu o mutră cam sceptică, dar recunoscătoare pentru încercarea mea de a o alina.

Înclin din cap energic şi văd cum tristeţea i se mai evaporă din ochi.

Continuăm să vibrăm la unison, şi o tăcere confortabilă se aşterne între noi. Întreruptă, normal, de câte un acces ocazional de tuse.

După ce terminăm cu vestele Afflo, Stella închide dialogul nostru ca s-o sune pe mama ei şi să vadă ce-i mai fac prietenii la Cabo înainte. Promite să mă sune la timp pentru pastilele de seară. Orele trec lent fără chipul ei zâmbitor pe ecranul computerului. Îmi mănânc cina şi mă uit la filmuleţe pe YouTube, aşa cum făceam ca să treacă timpul înainte de apariţia Stellei, numai că acum totul îmi pare extrem de plictisitor. Orice-aş face, mă surprind întorcând privirea spre laptop, aşteptând apelul pe Skype, în vreme ce secundele se scurg abia simţit.

Telefonul vibrează alături. Mă uit repede, însă e doar o notificare de la aplicaţia ei, care mă înştiinţează că e timpul să îmi iau medicamentele de seară şi să-mi pun tubul gastric. Arunc o privire spre noptieră, unde am pus budinca de ciocolată şi pastilele pe care trebuie să le înghit.

Ca la un semnal, ecranul computerului se luminează şi îndelung aşteptatul apel al Stellei soseşte.

Zăbovesc deasupra butonului de accept şi-mi înăbuş un zâmbet în timp ce aştept câteva clipe înainte să răspund, bătând uşor cu degetele în trackpad. Apăs în sfârşit pe accept, mimez un căscat plictisit când faţa ei apare pe ecran şi arunc o privire indiferentă spre telefon.

— A venit deja timpul pentru doctoriile de seară?

Ea îmi zâmbeşte larg.

— Nu mă lua pe mine aşa! Văd pastilele în spatele tău, pe

noptieră.

Stânjenit, deschid gura să răspund, dar până la urmă clatin din cap şi o las să marcheze un punct.

Ne luăm medicamentele împreună şi apoi ne pregătim pungile tuburilor gastrice pentru seară. După ce turnăm în ele hrana lichidă, le atârnăm pe stative, ataşăm tuburile şi ajustăm viteza de pompare pentru perioada de somn. Eu cam bâjbâi cu al meu şi arunc câte o privire la Stella ca să mă asigur că procedez cum trebuie. A trecut un minut de când am făcut-o de unul singur. După ce reglăm pompa ca să scoatem tot aerul dinăuntru, ne privim în timp ce hrana lichidă curge prin tub.

Încep să fluier melodia concursului *Jeopardy!* ceea ce pe ea o face să izbucnească în râs.

— Nu te uita! îmi spune când lichidul ajunge la capătul tubului.

Şi îşi ridică bluza doar atât cât să-şi ataşeze sonda gastrică.

Îmi întorc ochii ascunzându-mi un zâmbet, trag brusc aer în piept şi mă aplec ca să-mi ridic la rândul meu cămaşa şi să prind tubul de branula fixată în abdomen.

Mă îndrept şi-i surprind privirea în ecran.

— Fă o poză, că rezistă mai mult! îi spun trăgându-mi cămaşa în jos, iar ea îşi dă ochii peste cap.

Obrajii ei au o foarte vagă nuanţă de roz.

Mă aşez pe pat şi iau laptopul mai aproape. Stella cască şi-şi desface cocul, iar părul castaniu i se revarsă uşor pe umeri. Încerc să nu mă zgâiesc, însă chiar arată *bine*. Seamănă mai mult cu cea din clipurile ei video. Relaxată. Fericită.

— Ar trebui să dormi puţin, o sfătuiesc văzând cum se freacă la ochi, somnoroasă. Ai avut câteva zile pline dădăcindu-mă pe mine.

Ea râde şi încuviinţează din cap.

— Noapte bună, Will!

— Noapte bună, Stella!

Şi, după ce ezit un moment, apăs butonul de încheiere a conversaţiei şi închid laptopul.

Mă întind pe pat, cu mâinile sub cap, şi camera mi se pare

deranjant de tăcută doar cu mine înăuntru. Dar, când mă răsucesc şi aprind lumina, îmi dau seama, pentru prima dată de mult, mult timp, nu mă mai simt, de fapt, singur.

CAPITOLUL 9
— STELLA —

Doamna doctor Hamid se încruntă. Sprâncenele ei formează un unghi ascuţit când îmi ridic bluza şi vede pielea infectată din jurul tubului gastric. Mă crispez când îmi atinge delicat zona roşie şi inflamată, iar ea se scuză în faţa reacţiei mele.

Când m-am trezit în dimineaţa asta, am observat că problema s-a agravat şi că orificiul a început să supureze, aşa că am chemat-o imediat.

După un minut, se ridică în picioare şi răsuflă adânc.

— Hai să încercăm cu bactroban şi să vedem cum mai arată peste o zi sau două! Poate reuşim s-o anihilăm, nu?

Îmi las bluza în jos şi o privesc cu îndoială. Sunt deja de o săptămână în spital şi, cu toate că febra mi-a scăzut şi durerea din gât mi-a trecut, infecţia asta n-a făcut decât să se agraveze. Doamna doctor întinde mâna şi mă strânge de braţ, liniştitor. Sper totuşi că are dreptate. Fiindcă altfel mă aşteaptă operaţia. Iar asta se bate cap în cap cu intenţia mea de a *nu-i* îngrijora mai mult pe mama şi pe tata.

Telefonul începe să-mi piuie. Mă uit la el, aşteptându-mă să fie un apel de la Will, dar e un mesaj de la mama.

„Prânzul la bufet? Ne vedem în 15 min?”

„Cincisprezece minute” înseamnă că e deja pe drum. Am evitat-o toată săptămâna, spunându-i că nu e nimic nou, că s-ar plictisi, dar de data asta nu mai acceptă un refuz. Îi scriu repede un „da” şi oftez, după care mă ridic ca să mă schimb.

— Vă mulţumesc, doamnă doctor.

Ea îmi zâmbeşte şi pleacă.

— Să mă ţii la curent, Stella! Barb te are şi ea sub observaţie.

Îmbrac o pereche curată de colanţi şi un pulover, îmi notez să adaug bactrobanul în aplicaţie şi ies din cameră, ducându-mă spre lift şi pe urmă în Clădirea 2. Mama aşteaptă deja în

faţa bufetului când ajung eu acolo. Părul îi e prins neglijent într-o coadă de cal şi are cearcăne vinete sub ochi.

Pare mai slabă decât mine.

O îmbrăţişez strâns, încercând să nu tresar când îmi atinge tubul gastric.

— Totul e-n regulă? mă întreabă privindu-mă cercetător.

Înclin din cap.

— Absolut în regulă! Tratamentele sunt floare la ureche. Deja respir mai bine. La tine e totul bine? replic eu, studiindu-i faţa.

Ea încuviinţează cu un zâmbet larg, care nu i se reflectă însă şi în ochi.

— Da, totul e perfect.

Ne aşezăm la rând şi luăm, ca de obicei, salată Cesar pentru ea, un burger şi un milkshake pentru mine, plus un platou cu cartofi prăjiţi pe care să-i împărţim.

Găsim un loc în colţ lângă ferestrele mari, la o distanţă confortabilă de ceilalţi. Mă uit afară în timp ce mâncăm şi văd că ninge încă: un strat alb se aşterne pe pământ. Sper ca mama să plece înainte ca vremea să se strice de tot.

Eu am terminat burgerul şi trei sferturi din porţia de cartofi în timpul cât îi ia ei să înghită de trei ori din salată. Mă uit cum plimbă mâncarea în farfurie, cu o expresie obosită. Arată ca şi cum a stat iar pe Google până spre dimineaţă, citind pagină după pagină, articol după articol pe tema transplantului de plămâni.

Tata era singurul care putea s-o liniştească, s-o scoată din vârtejul temerilor cu o singură privire şi s-o aline aşa cum nimeni altcineva nu reuşeşte.

— Regimul divorţului nu-ţi prieşte, mamă.

Ea se uită la mine mirată.

— Ce vrei să spui?

— Tu eşti prea slabă. Tata ar cam trebui să facă o baie. Voi doi mă puneţi în umbră!

„Nu pricepeţi că aveţi nevoie unul de celălalt?” aş vrea să-i strig.

Ea râde şi pune mâna pe paharul meu de milkshake.

— Nu! exclam când ia o înghiţitură demonstrativă.

Mă întind peste masă încercând să-i iau paharul, dar capacul zboară de la locul lui şi lichidul ciocolatiu se revarsă pe amândouă. Pentru prima dată după mult timp, izbucnim într-un râs nestăpânit.

Mama ia un teanc de şerveţele şi mă şterge delicat pe faţă, şi ochii i se umplu dintr-odată de lacrimi. Îi prind mâna într-a mea şi mă încrunt.

— Mamă! Ce e?

— Mă uit la tine şi mă gândesc… Mi-au zis că n-o să… bâiguie, apoi clatină din cap şi îmi ia obrajii în palme, în timp ce lacrimile îi curg pe faţă. Dar iată-te! Ai crescut. Şi eşti minunată. Şi le arăţi tot timpul că s-au înşelat. Ia un şerveţel şi îşi şterge ochii, apoi adaugă: Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Simt cum îmi îngheaţă inima. „Nu ştiu ce m-aş face fără tine.”

Înghit nodul din gât şi-i strâng mâna încurajator, dar gândul îmi zboară imediat la tubul gastric. La tabele. La aplicaţie. Un uriaş „35 la sută”mă apasă practic pe piept. Numărul ăsta n-o să crească la loc dacă nu fac un transplant. Iar până atunci, numai eu mă pot ţine în viaţă, nimeni altcineva. Şi trebuie s-o fac. Trebuie să trăiesc.

Fiindcă sunt sigură că viaţa mea e singurul lucru care îi mai ţine pe mama şi pe tata pe linia de plutire.

După ce pleacă mama, mă duc direct la sala de sport împreună cu Will, fiindcă vreau să-mi fortific plămânii cât mai mult. Aproape că-i spun să nu vină şi el, fiindcă vreau să mă gândesc în linişte, dar ştiu că, cel mai probabil, n-a mai pus de-o veşnicie piciorul într-o sală de sport.

În plus, grija părinţilor mei combinată cu gândul la el ar fi prea apăsătoare ca să mă mai pot concentra asupra a orice altceva. Cel puţin mersul lui Will la sală e o problemă pe care o pot rezolva imediat.

Încep să pedalez pe bicicleta staţionară. Nu m-au mai deranjat deloc şedinţele acestea de după-amiază de când sala

a devenit unul dintre cele mai plăcute locuri din spital. Au renovat-o cu trei ani în urmă şi au făcut-o de patru ori mai mare, instalând terenuri de baschet, o piscină cu apă sărată, echipamente cardio noi şi rânduri-rânduri de greutăţi şi minihaltere. Există chiar şi o sală separată pentru yoga şi meditaţie, cu ferestre largi, care dau spre curte. Înainte de asta, sala fusese doar o cămăruţă amărâtă, cu câteva haltere desperecheate şi cu aparate şubrede, care păreau să fi fost fabricate cam la un an după inventarea roţii.

Mă uit şi-l văd pe Will chinuindu-se pe o bandă de alergare, gâfâind din greu în ritmul accelerat al mersului. Concentratorul de oxigen portabil îi stă atârnat lejer pe un umăr în stilul devenit un clasic la modă printre fibrochistici.

Practic l-am târât aici şi, trebuie să recunosc, mă amuză să-l văd concentrându-se prea intens ca să mai fie ţâfnos. N-a putut nici măcar să se prevaleze de scuza cu „mi-e interzis să părăsesc etajul al treilea”, fiindcă Barb e azi în tura de noapte, iar Julie s-a arătat mai mult decât bucuroasă să-l vadă făcând ceva ce-i va îmbunătăţi efectiv funcţia pulmonară şi starea generală.

— Deci când va deveni mica noastră înţelegere avantajoasă pentru ambele părţi? izbuteşte el să întrebe printre gâfâieli, privindu-mă din celălalt capăt al sălii cum pedalez şi reducând viteza benzii. Eu am făcut tot ce mi-ai cerut, şi investiţia mea încă nu mi-a adus vreun profit.

— Mi-e silă de mine. Sunt prea transpirată, replic în timp ce sudoarea mi se scurge pe faţă.

El apasă butonul de stop al benzii de alergare, oprind-o brusc, şi se răsuceşte spre mine. Îşi ajustează sonda respiratorie şi se chinuie să-şi recapete suflul.

— Iar părul meu e murdar şi sunt prea obosit, iar căruciorul meu de medicamente e…

— Vrei să mă desenezi transpirată? Bine! O să asud mai tare!

Încep să pedalez de parcă de asta ar depinde viaţa mea, şi numărul de rotaţii pe minut creşte de patru ori. Plămânii încep să mă usture şi mă ia un acces de tuse. Oxigenul îmi

şuieră prin sondă în vreme ce mă chinuiesc să respir. Reduc ritmul pedalării şi tuşesc din greu până când reuşesc să-mi revin.

El clatină din cap. Mă uit la cifrele luminoase de pe afişajul bicicletei şi încerc să ignor roşeaţa care mi se întinde încet pe faţă.

Când terminăm, ne ducem amândoi, extenuaţi, spre sala de yoga. Merg la şase paşi în faţa lui. Mă aşez lângă ferestrele largi în sala pustie şi mă reazem de sticla rece din cauza zăpezii care, afară, acoperă totul.

— Trebuie să-ţi pozez sau ce? întreb ridicând o mână ca să-mi aranjez părul şi adopt o postură dramatică – drept care el începe să râdă.

Îşi scoate caietul de schiţe şi un creion negru, apoi, spre surprinderea mea, îşi pune o pereche de mănuşi din latex albastru.

— Nuu, fii doar naturală!

A, sigur, în regulă. Nimic mai uşor, nu?

Îl privesc în timp ce se încruntă, concentrat, cu ochii albaştri aţintiţi asupra hârtiei. Ridică privirea şi o întâlneşte pe a mea, studiindu-mă iar. Mă uit repede în altă parte şi-mi scot carneţelul, pe care-l deschid la pagina de azi.

— Ce-i aia? mă întreabă arătând cu creionul spre carnet.

— Lista mea cu lucruri de făcut, îi explic în timp ce tai numărul 12, „Exerciţiu fizic”, şi cobor spre capătul listei, unde scriu: „Să mă deseneze Will”.

— Lista cu lucruri de făcut? Cam demodat, pentru cineva care construieşte aplicaţii.

— Mda, mă rog, aplicaţia nu-mi oferă satisfacţia de a face asta, îi spun, după care iau creionul şi tai cu o linie însemnarea „Să mă deseneze Will”.

Se preface dintr-odată trist.

— Ei, asta chiar că-mi răneşte sentimentele!

Aplec imediat capul, însă tot îmi vede zâmbetul pe care încerc să-l ascund.

— Şi ce altceva mai ai pe listă? mă întreabă uitându-se la desen, apoi la mine şi iar la desen, şi începând să haşureze

ceva.

— Pe care din ele? Pe cea generală sau pe lista zilnică?

Râde afectuos şi clatină din cap.

— Normal că ai două liste!

— Una urgentă şi alta pe termen lung. Logic! răspund eu, ceea ce-l face să zâmbească strâmb.

— Serveşte-mi lista generală! Acolo-s chestiile mari.

Dau paginile ca să ajung la lista generală. A trecut ceva timp de când nu m-am mai uitat pe ea. E completată cu culori diferite – roşu, albastru şi negru – şi cu vreo două nuanţe fluorescente, de la un set de pixuri cu gel pe care l-am primit în clasa a şasea.

— Ia să vedem…! spun şi urc cu degetul până în partea de sus a listei. „Fac voluntariat pentru o cauză politică importantă”. Bifat! Tai însemnarea cu o linie. „Citesc toate operele lui William Shakespeare”. Bifat! O tai şi pe asta. „Împărtăşesc altora tot ce ştiu despre FC”. Păi, am o… o pagină pe YouTube…

O tai cu o linie şi, ridicând privirea, constat că Will nu e deloc surprins; ia te uită cine s-a interesat de mine!

— Deci planul tău e să mori foarte, foarte cultivată, ca să te poţi alătura echipei de dezbateri de pe lumea cealaltă? ripostează el şi face semn cu creionul spre fereastră. Te-ai gândit vreodată… ştiu eu… să călătoreşti prin lume, sau aşa ceva?

Mă uit pe listă, la numărul 27: „Capela Sixtină împreună cu Abby”. Netăiată.

Îmi dreg glasul şi trec mai departe:

— „Să învăţ să cânt la pian.” Bifat! „Să vorbesc franceza fluent”…

— Serios vorbind, mă întrerupe Will, tu faci vreodată şi ceva ce nu ţi-ai notat pe listă? Nu vreau să te jignesc, dar niciuna din toate chestiile alea nu pare simpatică. Închid carnetul, dar el continuă: Vrei să auzi şi care e lista mea? Să fac un curs de pictură cu Bob Ross. O grămadă de copăcei şi de galben cadmiu despre care n-ai crede că se potriveşte, dar pe urmă…

— E mort, replic, iar el zâmbeşte în colţul gurii.

— Ah, atunci cred că va trebui să mă mulţumesc cu o partidă de sex la Vatican.

Ridic privirea în tavan, a exasperare.

— Păi, cred că ai mai multe şanse să-l întâlneşti pe Bob Ross.

Îmi face cu ochiul şoltic, dar pe urmă devine serios. Mai serios decât l-am văzut vreodată până acum.

— Bine, bine. Mi-aş dori să călătoresc prin lume şi s-o *văd* cu adevărat, înţelegi? Nu doar interiorul spitalelor, explică el şi-şi îndreaptă privirea spre desen, continuând să schiţeze în timp ce vorbeşte. Toate-s cam la fel. Aceleaşi saloane obişnuite. Aceleaşi pardoseli cu gresie. Acelaşi miros steril. Am fost peste tot până acum, fără să văd de fapt ceva.

Mă uit la el, mă uit la el cu adevărat, la felul în care îi cade părul în ochi când desenează, la expresia de concentrare de pe faţa lui, de pe care a dispărut zâmbetul ironic. Mă întreb cum o fi să mergi de colo colo prin lumea întreagă fără să poţi ieşi vreodată dintre zidurile spitalelor. Pe mine internările nu mă deranjează. Mă simt în siguranţă aici. Confortabil. Dar aproape toată viaţa am venit la acelaşi spital. Pentru mine, e ca acasă.

Dacă săptămâna asta aş fi fost la Cabo, silită să rămân însă într-un spital, n-aş fi doar uşor necăjită. M-aş simţi mizerabil.

— Îţi mulţumesc, îi spun.

El ridică privirea spre mine.

— Pentru ce?

— Fiindcă mi-ai destăinuit ceva real.

Mă priveşte o clipă şi îşi trece apoi mâna prin păr. De data asta, el e cel care se simte stânjenit.

— Ochii tăi sunt căprui-aurii, spune arătând spre lumina care pătrunde prin ferestrele din jur. N-am observat asta până acum, când îi văd în razele soarelui. Credeam că sunt căprui-închis.

Inima începe să-mi bată tare în piept la auzul cuvintelor lui şi văzând privirea caldă cu care mă învăluie.

— Sunt ochi frumoşi, adaugă o clipă mai târziu, şi o vagă

nuanţă rozalie îi apare în obraji. Adică, frumoşi ca să-i desenezi, continuă dregându-şi glasul, apoi îşi pleacă privirea şi desenează mai departe de zor.

Îmi muşc buza ca să-mi înăbuş zâmbetul.

Pentru prima dată simt întreaga povară a fiecărui centimetru, a fiecărui milimetru din cei şase paşi dintre noi. Îmi strâng puloverul mai aproape de corp şi întorc privirea spre teancul de saltele de yoga din colţ, încercând să nu dau atenţie faptului că distanţa aceasta va exista întotdeauna.

Seara, trec în revistă postările de pe Facebook pentru prima dată de ieri şi mă uit la fotografiile prietenilor mei de la Cabo. Pun o inimioară la noua poză de profil a Camilei. Stă pe o placă de surfing, în costumul ei de baie dungat, cu un zâmbet larg pe faţă, cu umerii arşi de soare, după ce mi-a ignorat, evident, avertismentele cu privire la cremele de protecţie. Mya mi-a trimis cu puţin timp în urmă un video filmat pe furiş, la numai câteva secunde după fotografia aceea, în care se vede limpede cum Camila habar n-are să facă surfing. Şi-a păstrat echilibrul vreo trei secunde şi jumătate, afişând de dragul pozei un zâmbet cu toţi dinţii, după care a căzut imediat de pe placă.

Mă lansez într-un mic dans victorios când ajung la o poză postată de Mason, în care stă cu braţul bronzat pe umerii Myei. Mai că mă prăbuşesc de pe scaun când văd ce scrie dedesubt: „Frumuseţe de Cabo”. Zâmbesc şi trimit repede un „Like”, apoi închid aplicaţia şi-i scriu ei un SMS.

„Bravo, Mya!!!”

La care adaug emoticoane cu inimioare şi feţe zâmbitoare să-i ajungă zile întregi.

Privirea îmi cade pe carnetul deschis încă la lista generală şi, fără să vreau, ochii mi se opresc asupra numărului 27, „Capela Sixtină împreună cu Abby”. Deschid laptopul şi zăbovesc cu mouse-ul pe un dosar albastru, numit „Abs”.

Ezit o secundă şi apoi, cu un clic pe el, o avalanşă de fotografii, clipuri video şi desene ale surorii mele se revarsă pe

ecran. Deschid un video GoPro pe care mi l-a trimis cu doi ani în urmă: ea în echilibru pe un pod înalt şi şubred. Pe tot ecranul se întinde distanţa ameţitoare dintre locul în care stă ea şi râul de dedesubt, în care apa curge atât de vijelios încât doboară totul în cale.

„Ce nebunie, Stella, nu-i aşa?" rosteşte ea ajustându-şi încă o dată hamul, când camera se întoarce spre silueta ei. „Mi-am zis că ţi-ar plăcea să vezi cum e!"

Îşi prinde casca pe cap, iar imaginea GoPro se mută spre marginea podului şi spre abisul de dedesubt. „Şi, uite, mi-am adus şi tovarăşul de sărituri!" zice ea apoi, strângând în braţe ursuleţul meu panda de pluş, cel aflat acum lângă mine, pe pat. „O să-l ţin bine, nu-ţi face griji!" Şi pe urmă, fără să stea pe gânduri, se aruncă în gol. Zbor şi eu prin aer cu ea, în timp ce chiotele ei încântate răsună prin difuzoarele laptopului.

Şi apoi urmează balansul în gol. Ne ridicăm iar în aer, capul ursuleţului revine în imagine, iar Abby, cu răsuflarea tăiată şi plină de entuziasm în timp ce strânge tare jucăria de pluş, strigă: „La mulţi ani, Stella!"

Înghit cu greu nodul din gât şi închid laptopul cu o mişcare bruscă, dărâmând o doză de răcoritoare de pe noptieră. Lichidul acidulat se revarsă şi curge pe podea. Grozav!

Mă aplec să iau doza, sărind peste băltoacă, şi, în drum spre hol, o arunc în coşul de gunoi. Când trec pe lângă oficiul asistentelor, o văd pe Barb moţăind în scaun, cu capul într-o parte şi gura întredeschisă. Încet, deschid dulapul omului de serviciu şi iau prosoapele de hârtie de pe raftul înţesat, străduindu-mă să n-o trezesc.

Ea mă aude însă şi se uită spre mine, cu priviri somnoroase.

— Munceşti prea mult, îi spun când mă vede, iar ea deschide braţele aşa cum făcea când eram mică şi aveam o zi grea la spital.

Mă aşez pe genunchii ei ca un copil şi-i cuprind gâtul cu braţele, adulmecând mirosul familiar şi reconfortant de vanilie al parfumului pe care-l poartă de obicei. Cu capul pe umărul ei, închid ochii şi mă prefac că sunt mică.

CAPITOLUL 10
— WILL —

— E timpul pentru cevaflomalină! spune Julie a doua zi dimineaţă când deschide uşa camerei mele, cu punga în mână.

Înclin din cap. Am primit deja notificarea din aplicaţia Stellei, m-am ridicat de la birou şi m-am aşezat în pat, unde e stativul pentru perfuzie, aşteptând sosirea ei.

O privesc în vreme ce agaţă punga, ia tubul şi se întoarce spre mine. Privirea i se opreşte pe schiţa pe care am făcut-o în sala de yoga, prinsă pe perete alături de desenul cu plămânul, pe care l-a pus Stella deasupra biroului. Colţurile buzelor i se arcuiesc în sus.

— Îmi place să te văd aşa, îmi spune întorcându-se spre mine.

— Aşa cum? o întreb, trăgându-mi în jos gulerul cămăşii.

Ea introduce tubul perfuziei în branula de pe pieptul meu.

— Optimist.

Mă gândesc la Stella şi ridic ochii spre punga cu cevaflomalină. O ating uşor, simţindu-i greutatea în palmă. Tratamentul experimental e abia la început. Prea la început ca să ne dăm seama cum va evolua.

E prima dată când mi am permis să mă gândesc la asta… ceea ce ar putea fi periculos. Sau chiar prostesc.

Nu ştiu. Nu mi se pare o idee bună să-mi fac speranţe, când e un spital la mijloc.

— Şi dacă n-o să funcţioneze? întreb.

Nu mă *simt* deloc altfel. Deocamdată, cel puţin.

Mă uit la punga cu medicament şi la fluxul constant de picături care-mi pătrunde în corp. Apoi mă întorc spre Julie şi, o clipă, niciunul dintre noi nu spune nimic.

— Dar dacă o să funcţioneze? replică ea, atingându-mă uşor pe umăr, după care iese din rezervă.

„Dar dacă o să funcţioneze?”

După ce se termină perfuzia, îmi pun cu grijă o pereche de mănuşi albastre, ca să-mi ţin germenii de *B. cepacia* cât mai departe de tot ce ar putea atinge Stella. Arunc o ultimă privire spre desenul din sala de yoga şi-l evaluez cu atenţie în vreme ce-l iau de pe perete.

E doar o schiţă, dar se vede clar că e Stella. Poartă un halat alb, de medic, şi un stetoscop atârnat la gât, iar mâinile ei mici sunt înfipte cu furie în şolduri. Uitându-mă mai bine la desen, îmi dau seama că-i lipseşte ceva.

Aha!

Iau creioanele roşu, galben şi portocaliu şi desenez flăcări care-i ţâşnesc din gură. *Mult* mai realist! Râd de unul singur, iau plicul pe care l-am şterpelit de la oficiul asistentelor, pun desenul înăuntru şi scriu pe exterior: „În el vei găsi inima şi sufletul meu. Fii blândă!"

Mă duc spre camera ei şi-mi imaginez cum va deschide plicul, aşteptându-se la ceva profund şi semnificativ. Mă uit în stânga şi-n dreapta, după care îi strecor plicul pe sub uşă şi mă sprijin de perete, ascultând.

Îi aud paşii în cameră, aud cum îşi pune mănuşile de latex şi se apleacă să ia plicul. Pe urmă, linişte. Tot linişte. Şi în sfârşit – un râs. Un râs sincer, cald şi autentic.

Victorie! Mă întorc spre camera mea fluierând, mă întind în pat şi-mi iau telefonul chiar în clipa în care piuie aplicaţia FaceTime cu un apel de la Stella, exact aşa cum sperasem.

Răspund, şi faţa îi apare pe ecran, cu colţurile buzelor ridicate.

— O balauriţă? Ce sexist!

— Hei, ai noroc că mi-ai zis de la început fără nuduri!

Râde iar, uitându-se la desen şi înapoi la mine.

— De ce caricaturi? mă întreabă.

— Păi, ştii, sunt subversive. Pot părea amuzante şi inofensive privite din exterior, dar au o poantă anume.

Aş putea vorbi toată ziua despre asta. Dacă e ceva ce mă pasionează, aceea e caricatura. Îi arăt o carte pe care o ţin pe noptieră, cu o serie dintre cele mai bune caricaturi apărute în rubrica de profil din *New York Times,* şi continui:

— Politică, religie, probleme sociale… Cred că o caricatură reuşită poate spune mai multe decât cuvintele, ştii? Poate schimba *modul de gândire a oamenilor!*

Ea mă priveşte mirată, fără să spună nimic, iar eu îmi dau seama că m-a cam luat valul şi ridic din umeri.

— De fapt, eu sunt doar un caricaturist în devenire, ce ştiu eu? Fac semn spre desenul din spatele ei, o imagine frumoasă a unor plămâni din care se revarsă flori, pe un fundal înstelat. Uite, *aia* e artă! îi spun şi apoi, când îmi dau seama ce reprezintă, trag laptopul spre mine şi adaug: Plămâni sănătoşi! Super idee! Cine l-a făcut?

Se uită la desen şi, după o pauză, răspunde:

— Sora mea mai mare, Abby.

— Are ceva talent. Mi-ar plăcea să-i văd şi celelalte lucrări.

O expresie stranie i se aşterne pe faţă şi, când vorbeşte, vocea îi e îngheţată.

— Uite ce e! Nu suntem prieteni. Nu ne împărtăşim reciproc poveşti. Ne facem doar tratamentele împreună, bine?

Convorbirea se încheie brusc, şi pe ecran nu mai rămâne decât figura mea nedumerită. Ce mama naibii a fost asta? Sar din pat furios, deschid uşa rezervei cu o smucitură şi pornesc furibund spre camera ei, gata să-i spun ce părere am despre ea. Că poate să mă pupe-n…

— Hei, Will! strigă un glas în spatele meu.

Mă răsucesc şi, cu surprindere, îi văd pe Jason şi pe Hope apropiindu-se. I-am trimis lui un SMS cu o oră în urmă şi totuşi am uitat complet că urmau să vină amândoi azi, ca în fiecare zi de vineri. Jason ridică în aer o pungă cu ceva de mâncate şi îmi zâmbeşte larg, în vreme ce mirosul cartofilor prăjiţi de la localul meu preferat, de lângă şcoală, pluteşte spre mine pe culoar, încercând să mă ademenească.

Încremenesc, privind când spre uşa Stellei, când spre oaspeţii mei.

Şi atunci îmi dau seama.

l-am văzut pe părinţii ei venind şi plecând de aici. I-am văzut prietenele vizitând-o în prima zi de internare.

Dar Abby? Nici măcar n-a *vorbit* vreodată despre Abby.

Unde a fost sora ei până acum?

Mă duc spre Hope şi Jason, înşfac punga şi le fac semn să mă urmeze în cameră.

— Veniţi cu mine!

Deschid laptopul, în timp ce ei, în picioare în spatele meu, mă privesc miraţi.

— Şi noi ne bucurăm să te vedem, amice, zice Jason uitându-se peste umărul meu.

— Aşa deci, am cunoscut o fată, le spun întorcându-mă spre ei.

Clatin din cap când Hope afişează unul din zâmbetele ei *ştiutoare,* cu o expresie surescitată. Jason ştie totul despre Stella, dar lui Hope nu i-am povestit încă nimic – în mare parte fiindcă ştiam că aşa avea să reacţioneze.

— Nu, nu în sensul ăsta! ripostez. Mă rog, bine, poate că în sensul ăsta. Dar nu se poate să fie în sensul ăsta. Oricum, n-are a face! Mă răsucesc iar spre computer, accesez pagina de YouTube a Stellei şi derulez până la un clip video de anul trecut, intitulat „Petrecere de polipectomie". Îl deschid şi apăs pe tasta de spaţiu ca să pun filmul pe pauză, apoi mă întorc spre ei să le povestesc. Are şi ea FC. Şi un soi de manie a controlului. M-a obligat să-ncep să-mi fac toate tratamentele, de la A la Z, şi aşa mai departe.

Văd o expresie de uşurare în privirea lui Hope. Jason zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Ai reînceput să-ţi faci tratamentele? Dar asta-i grozav, Will! se entuziasmează ea.

Flutur din mână respingându-i laudele, deşi sunt oarecum surprins de o reacţie atât de energică. Hope m-a bătut la cap o vreme să-mi fac tratamentele, dar, după ce le-am spus s-o lase mai moale, n-au mai făcut prea mult caz de ele. Şi am crezut că sunt de acord cu mine în privinţa lor.

Dar acum par amândoi foarte uşuraţi. N-aş vrea să le dau speranţe deşarte.

— Bine, bine, spun în cele din urmă. Dar ascultaţi aici! Fata asta are o soră pe care o cheamă Abby.

Derulez accelerat primele minute din clipul video şi pe

urmă las la viteza normală, ca să se poată uita amândoi.

Stella şi Abby sunt într-o rezervă de spital ai cărei pereţi sunt decoraţi cu desene, la fel ca al ei de acum. E şi doamna doctor Hamid acolo, cu stetoscopul lipit de pieptul Stellei, ascultându-i plămânii. Se vede cum picioarele Stellei tremură, în vreme ce ea priveşte printre medic şi camera video.

— Bine, deci voi face o poli… ce?

— O polipectomie nazală, răspunde doamna doctor, ridicându-se. O să-ţi îndepărtăm polipii de pe căile nazale.

Stella zâmbeşte spre cameră.

— Încerc s-o conving pe doamna doctor să-mi facă un nas mai frumos, dacă tot stă pe-aici.

Abby o îmbrăţişează, strângând-o tare lângă ea.

— Stella are emoţii. Dar eu voi fi aici să-i cânt până când adoarme, ca de obicei!

Şi începe să cânte încet, cu glas melodios:

— „Te iubesc pân' la Lună şi-napoi…"

— Termină! strigă Stella, astupând cu o mână gura surorii ei. O să atragi ghinionul!

Opresc derularea clipului şi mă întorc spre prietenii mei.

Amândoi par nedumeriţi, evident fără să-şi dea seama de ideea care tocmai mi-a venit mie. Se uită unul la celălalt, cu sprâncenele arcuite, apoi Hope îmi arată un zâmbet larg şi se apleacă să se uite la lista de clipuri video.

— Te-ai uitat la toate filmuleţele ei?

Ignorându-i întrebarea, explic mai departe:

— Ei bine, acum cinci minute, când am rugat-o să-mi arate şi alte lucrări ale surorii ei, a luat-o razna. Clipul ăsta pe care tocmai l-am văzut a fost făcut anul trecut.

— Bine, şi?

— Abby nu mai apare în niciunul dintre clipurile de după el.

Înclină amândoi din cap: încep să înţeleagă. Hope îşi scoate telefonul şi tastează ceva, încruntată.

— Am găsit pagina de Instagram a lui Abby Grant. Conţine aproape numai fotografii cu desene, cu ea şi cu Stella. Dar, adaugă ea ridicând privirea spre mine, ai dreptate. N-a mai

postat nimic de un an.

Mă uit de la Jason la Hope şi înapoi.

— Cred că s-a întâmplat ceva cu Abby.

În după-amiaza următoare telefonul îmi bâzâie, amintindu-mi de o şedinţă la sală pe care Stella a programat-o în regimul meu terapeutic. N-am mai văzut-o de când mi-a picat fisa că surorii ei i s-a întâmplat ceva, şi gândul că o să mă întâlnesc cu ea peste numai câteva minute îmi dă emoţii bizare. Nu m-am putut bucura cu adevărat de restul vizitei prietenilor mei, deşi am mâncat cartofi prăjiţi şi am vorbit despre recenta agitaţie de la şcoală stârnită de un nou episod din *Westworld*. Întotdeauna aşteptăm să vedem împreună noile episoade, chiar dacă eu sunt pe un alt continent, într-un alt fus orar, şi trebuie să intru pe Skype ca să fiu cu ei.

Trag adânc aer în piept şi plec spre sală ca să mă întâlnesc cu Stella. Deschid uşa, trec de şirurile de benzi de alergare, biciclete eliptice şi staţionare şi, aruncând o privire în sala de yoga, o văd aşezată pe o saltea verde, cu ochii închişi şi picioarele încrucişate, meditând.

Împing uşor uşa şi păşesc cât mai neauzit cu putinţă spre o saltea aflată pe cealaltă latură a sălii.

La şase paşi distanţă.

Mă aşez şi mă uit la ea – cât de liniştită pare, cu trăsăturile relaxate. Dar deschide încet ochii, mă vede, şi muşchii i se încordează.

— Nu te-a văzut cumva Barb, nu?

— Abby a murit, aşa-i? izbucnesc fără ocolişuri.

Ea se uită la mine şi nu spune nimic. Într-un târziu înghite cu greu şi clatină din cap.

— Foarte drăguţ, Will. Delicat ca un bizon.

— Cine are timp pentru delicateţuri, Stella? Noi evident că nu

— Opreşte-te! Nu-mi mai tot reaminti că sunt pe moarte! Ştiu asta. *Ştiu* că o să mor! mă întrerupe clătinând iar din cap, cu o expresie gravă. Dar nu pot, Will. Nu pot să mor acum.

Trebuie să rezist!

— Nu înţe…

— Toată viaţa mea am fost pe moarte. Mi-am serbat fiecare aniversare ca şi când ar fi fost ultima. Dar, adaugă ea, şi ochii i se umplu de lacrimi, *Abby* a fost cea care a murit. Eu ar fi trebuit să mă duc, Will! Toată lumea era pregătită pentru moartea mea. Trage adânc aer în piept, şi greutatea întregii lumi apasă pe umerii ei. Într-un târziu, adaugă: Dacă mor şi eu, părinţii mei nu mai au nicio şansă.

Adevărul mă loveşte ca un baros. Am înţeles totul greşit.

— Regimul terapeutic. În tot timpul ăsta am crezut că ţi-e frică de moarte, dar de fapt lucrurile stau cu totul altfel. Eşti o muribundă cu complexul de vinovăţie al supravieţuitorului. O sminteală totală. Cum poţi trăi cu…

— Să *trăiesc* e singura mea opţiune, Will! se răsteşte ea ridicându-se şi mă priveşte furibundă.

Mă ridic şi eu în picioare, fără să-mi iau ochii de la ea. Aş vrea să mă apropii şi să micşorez distanţa dintre noi. Aş vrea s-o iau de umeri şi s-o scutur, ca să priceapă.

— Dar, Stella… Asta nu e viaţă!

Se întoarce, îşi pune masca la gură şi se îndreaptă direct spre uşă.

— Stella, stai! Haide, Stella! strig şi fac câţiva paşi după ea, jinduind s-o pot lua de mână şi să repar totul. Nu pleca! Trebuia să ne facem exerciţiile împreună, nu? O să tac, Stella.

Uşa se trânteşte în urma ei. La naiba! Am dat cu bâta-n baltă, şi încă rău de tot.

Întorc capul, mă uit la salteaua pe care a şezut până adineaori şi mă încrunt la spaţiul gol rămas după ea. Şi îmi dau seama că fac exact ce mi-am spus tot timpul că n-o să fac. Îmi doresc un lucru pe care nu-l voi putea avea niciodată.

CAPITOLUL 11
— STELLA —

Dau de perete uşa rezervei mele şi desenele lui Abby încep să se amestece şi să mi se confunde în faţa ochilor, căci toată durerea şi vinovăţia pe care am încercat să le împing cât mai înăuntrul meu îşi iţesc testele hidoase. Picioarele nu mă mai ţin.

Mă prăbuşesc pe podea, şi degetele mi se chircesc pe linoleumul rece, în timp ce în minte îmi răsună ţipătul mamei, la fel ca în dimineaţa aceea.

Trebuia să petrec împreună cu ea weekendul acela, în Arizona, dar, cu o noapte înainte de plecare, mă chinuisem atât de tare să respir, încât am fost nevoită să rămân totuşi acasă. Mi-am cerut iertare iar şi iar. Excursia ar fi trebuit să fie cadoul ei de aniversare: prima noastră călătorie, doar noi două. Abby nici n-a vrut să-mi audă scuzele; m-a îmbrăţişat strâns şi mi-a spus că se va întoarce peste câteva zile cu atâtea fotografii şi lucruri de povestit, încât o să mi se pară că am fost şi eu acolo cu ea.

Dar nu s-a mai întors niciodată.

Îmi amintesc când am auzit telefonul sunând. Apoi hohotele mamei, tata care a bătut la uşa mea şi mi-a spus să stau jos. Se întâmplase ceva.

Nu i-am crezut.

Am clătinat din cap şi am râs. Asta era o farsă de-a lui Abby. Sigur era. Fiindcă nu se putea altfel. Era imposibil. Eu ar fi trebuit să mor, cu mult înaintea tuturor. Abby era, practic, însăşi definiţia vieţii.

Abia după trei zile am simţit cu adevărat durerea. Abia când a aterizat avionul cu care ar fi trebuit să ne întoarcem mi-am dat seama că Abby n-avea să mai vină niciodată acasă. Şi asta m-a năucit. Două săptămâni întregi am zăcut în pat fără să dau vreo atenţie vestei Afflo şi tratamentului, iar când m-am ridicat în sfârşit, nu doar plămânii îmi erau într-o stare

jalnică. Tata şi mama nu mai puteau vorbi unul cu celălalt. Nici măcar nu se mai puteau privi.

Eu prevăzusem ruptura dintre ei cu mult înainte să se întâmple în fapt. Şi o învăţasem pe Abby ce să facă pentru a-i ţine împreună după ce aveam să mor. Dar nu mă aşteptasem ca eu să fiu cea pe umerii căreia să cadă povara.

Şi m-am străduit din răsputeri. Am plănuit ieşiri în familie; le-am pregătit cina când ei nu mai puteau face altceva decât să stea şi să privească în gol. Dar degeaba. Dacă venea vorba despre Abby, întotdeauna se isca o ceartă. Dacă nu, prezenţa ei impregna tăcerea din casă. După trei luni, se separaseră deja. După şase, divorţaseră. Au pus între ei o distanţă cât mai mare şi m-au lăsat pe mine să fac punte peste golul dintre ei.

Dar nimic n-a avut efect. De atunci, am impresia că trăiesc într-un vis, prinsă în fiecare zi complet în strădania de a rămâne în viaţă ca să-i ţin pe ei pe linia de plutire. Scriu liste cu lucruri de făcut şi le bifez pe măsură ce le termin, încercând să-mi ţin mereu timpul ocupat, înăbuşindu-mi durerea, pentru ca părinţii mei să nu fie doborâţi de a lor.

Iar acum, după toate astea, Will – tocmai el! – vrea să-mi spună ce ar trebui să fac. De parcă ar avea habar măcar ce anume înseamnă să trăieşti. Şi cel mai rău e că singura persoană cu care aş putea să vorbesc despre asta e Abby.

Îmi şterg lacrimile înfuriată, cu dosul palmei, scot telefonul din buzunar şi-i scriu un SMS celeilalte persoane despre care ştiu că ar înţelege.

„Holul principal. Acum.”

Mă gândesc la desenele din rezerva mea. Fiecare reprezintă o altă vizită la spital, cu Abby alături, ţinându-mă de mână. Iar de atunci sunt alte trei vizite. Trei vizite fără niciun desen.

Îmi amintesc de prima zi când am venit la Saint Grace. Dacă înainte nu-mi fusese frică la doctor, dimensiunile spitalului ăstuia sunt suficiente ca să intimideze un copil de şase ani. Ferestrele mari, aparatele, zgomotele puternice. Am străbătut holul strângând din toate puterile mâna lui Abby şi

dându-mi toată silinţa să fiu curajoasă.

Părinţii noştri vorbiseră cu Barb şi cu doamna doctor Hamid. Chiar şi înainte să mă cunoască bine, amândouă au făcut tot posibilul ca la spitalul Saint Grace să mă simt ca acasă, încă din primele mele momente acolo.

Dintre toţi însă, Abby a reuşit cel mai mult. În ziua aceea mi-a dat trei daruri de nepreţuit.

Primul a fost ursuleţul panda de pluş, Peticel, ales cu mare grijă din magazinul de cadouri al spitalului.

Al doilea a fost cel dintâi desen, vârtejul de stele. Prima bucată de „tapet de perete" din multele pe care aveam să le primesc de la ea.

Şi, în timp ce mama şi tata vorbeau cu Barb despre dotările de ultimă oră, Abby a fugit şi mi-a luat ultimul meu dar pe ziua aceea.

Cel mai frumos din câte aveam să primesc în toţi anii mei la Saint Grace.

— E impresionant, fără îndoială, spunea mama în timp ce eu o priveam pe Abby îndepărtându-se pe culoarul viu colorat al aripii pediatrice şi dispărând după un colţ.

— Stella se va simţi exact ca acasă, a replicat Barb, zâmbindu-mi cald.

Îmi amintesc cum îl strângeam pe Peticel la piept, încercând să-mi găsesc curajul de a-i zâmbi şi eu.

Abby a reapărut de după colţ, aproape ciocnindu-se de o asistentă, şi a venit în fugă spre noi, urmată de un băieţel foarte scund şi foarte slab, cu părul castaniu, îmbrăcat într-un tricou al echipei naţionale de baschet a Columbiei prea mare pentru el.

— Uite! Sunt şi alţi copii aici!

I-am făcut cu mâna băieţelului, dar imediat Barb s-a pus în calea lui, şi salopeta ei colorată a ridicat un zid între noi.

— Poe, tu ştii care-i regula, l-a mustrat ea, în timp ce sora mea mă lua de mână.

Dar Abby pusese deja lucrurile în mişcare. Chiar şi de la şase paşi distanţă, Poe avea să devină cel mai bun prieten al meu. Şi de asta e singurul care mă poate ajuta acum.

Păşesc de colo colo, aproape fără să mai văd nimic în jurul meu. Încerc să mă concentrez asupra acvariului cu peşti, a televizorului sau a frigiderului care zumzăie în colţ, dar încă clocotesc de furie după cearta cu Will.

— Doar ştiai că-i vine greu să respecte limitele, spune Poe din spatele meu, de unde mă priveşte fix, aşezat pe marginea canapelei. Dacă mai are vreo importanţă, nu cred că a vrut să te rănească.

Mă răsucesc şi-l privesc, cu mâna încleştată pe blatul chicinetei.

— Când a zis „Abby" şi „a murit" – vocea îmi tremură, şi-mi înfig mai tare degetele în marmura rece a blatului –, ca şi când ar fi vorbit despre o banalitate, m-am…

Poe clatină din cap, cu o expresie tristă.

— Ar fi trebuit să fiu lângă ea, Poe, suspin ştergându-mi ochii cu dosul palmei.

Abby a fost întotdeauna lângă mine. Mi-a fost alături când am avut nevoie de ea. Iar eu nu i-am fost aproape atunci când ar fi avut cea mai mare nevoie.

— Termină! Nu începe iar! N-a fost vina ta. Şi ea ţi-ar spune că n-a fost vina ta.

— O fi suferit? Dacă i-a fost frică? icnesc, simţind că nu mai am aer.

Continui s-o văd pe Abby prăbuşindu-se în gol, ca în clipul acela GoPro şi ca de mii de alte ori înainte, când făcuse sărituri cu coarda elastică sau de pe stânci cu o pasiune nestăvilită.

Numai că de data asta nu se mai auzise niciun strigăt de încântare şi entuziasm. Lovise apa şi nu mai ieşise la suprafaţă.

Nu ea ar fi trebuit să moară.

Ar fi trebuit să fie cea care trăieşte.

— Hei! Încetează! Uită-te la mine!

Mă uit la el, şi lacrimile îmi şiroiesc pe obraji.

— Trebuie să încetezi, repetă Poe strângând atât de tare braţul canapelei, încât încheieturile degetelor i se albesc. Ajunge! O să înnebuneşti în felul ăsta!

Respir adânc şi clatin din cap. El se ridică şi face un pas spre mine, icnind de frustrare.

— Boala asta nenorocită e o adevărată închisoare! Vreau să pot să te îmbrăţişez!

Îmi trag nasul şi înclin din cap a încuviinţare.

— Să ne prefacem că te-am îmbrăţişat, bine? reia el şi-l văd cum clipeşte des ca să-şi înăbuşe lacrimile. Sper că ştii că ţin la tine. Mai mult ca la mâncare! Mai mult ca la echipa naţională a Columbiei!

Izbutesc să schiţez un zâmbet.

— Şi eu ţin la tine, Poe.

Mimează că-mi trimite un sărut, fără să sufle însă spre mine.

Mă trântesc pe canapeaua verde mentă de vizavi de el şi în aceeaşi clipă icnesc de durere, şi privirea mi se împăienjeneşte Sar în sus şi-mi duc mâna la abdomen, unde în jurul tubului gastric parcă arde un foc.

Poe se albeşte.

— Stella! S-a întâmplat ceva?

— Tubul meu gastric, exclam când durerea începe să pălească; mă ridic şi clatin din cap, cu răsuflarea tăiată, apoi adaug: Sunt bine. Sunt bine.

Trag adânc aer în piept şi-mi ridic bluza. Infecţia s-a agravat mult, pielea e roşie şi inflamată, iar tubul gastric şi zona din jurul lui supurează. Fac ochii mari, mirată. Sunt doar de opt zile aici. Cum de n-am observat cât de gravă a devenit?

La rândul lui, Poe clatină din cap surprins.

— Hai să ne întoarcem în camera ta! Imediat!

Un sfert de oră mai târziu, doamna doctor Hamid palpează delicat pielea infectată din jurul tubului gastric, iar eu fac o grimasă când durerea îmi radiază în stomac şi în piept. După ce termină examinarea, medicul îşi scoate mănuşile şi le pune într-un coş de gunoi de lângă uşă.

— Trebuie să ne ocupăm de problema asta. A luat deja proporţii prea mari. O să curăţăm pielea din jur şi o să

înlocuim tubul gastric, ca să scăpăm de infecţie.

Simt imediat că îngheţ şi mă ia ameţeala. Tocmai am auzit cuvintele de care m-am temut încă de când au apărut primele semne de infecţie. Îmi las bluza în jos, cu grijă ca materialul să nu se frece de zona sensibilă.

— Dar…

— Niciun dar! mă întrerupe doamna doctor. Trebuie s-o facem. Altfel riscăm o septicemie. Încă puţin dacă se mai agravează, infecţia îţi poate pătrunde în fluxul sangvin.

Rămânem tăcute, ştiind amândouă foarte bine ce ar presupune asta. Dacă fac septicemie, mor, fără nicio îndoială. Dar, dacă va trebui să fiu anesteziata pentru operaţie. E posibil ca plămânii mei să nu fie suficient de puternici ca să reziste.

Doamna doctor se aşază lângă mine şi-mi zâmbeşte, dându-mi un ghiont uşor în umăr.

— O să fie bine.

— N-aveţi de unde să ştiţi, replic înghiţind cu greu nodul din gât.

Ea încuviinţează, cu o expresie îngândurată.

— Ai dreptate. N-am de unde să ştiu, îmi spune şi, inspirând adânc, priveşte în ochii mei. E riscant, într-adevăr. Nu vreau să te mint. Totuşi, septicemia e un risc mult mai mare şi mult mai plauzibil.

Frica îmi dă fiori şi mi se prelinge în corp. Dar are dreptate.

Doamna doctor ia ursuleţul panda de pe pat, se uită la el şi zâmbeşte vag.

— Tu eşti o luptătoare, Stella. Aşa ai fost întotdeauna. Apoi, întinzându-mi jucăria, mă priveşte fix în ochi şi continuă: Atunci, mâine-dimineaţă?

Iau ursuleţul şi înclin din cap în semn că da.

— Mâine-dimineaţă.

— Îi sun pe părinţii tăi şi-i anunţ, mai spune ea, moment în care încremenesc, copleşită de teamă.

— Mă puteţi lăsa câteva minute ca să le dau eu vestea? O s-o primească mai uşor dacă vine de la mine.

Ea încuviinţează, mă strânge de umăr încurajator şi pleacă.

Mă întind în pat, strângându-l pe Peticel în mâini, şi îngrijorarea pune stăpânire pe mine când mă gândesc la telefoanele pe care va trebui să le dau. Glasul mamei la ultima noastră întâlnire îmi tot răsună în minte iar şi iar.

„Nu ştiu ce m-aş face fără tine.”

„Nu ştiu ce m-aş face fără tine.”

„Nu ştiu ce m-aş face fără tine.”

Aud un zgomot pe culoar, dincolo de uşă, şi, când întorc capul, văd un plic strecurat pe sub ea. În lumina care pătrunde de pe hol, două picioare zăbovesc o clipă, după care se întorc încet şi se îndepărtează.

Mă ridic cu grijă şi mă aplec să iau plicul. Înăuntru, când îl deschid, găsesc o caricatură în culori terne şi triste. E un Will încruntat, cu un buchet de flori ofilite în mână, iar dedesubt, într-un mic balon, scrie: „Îmi pare rău”.

Mă întind la loc pe pat, cu desenul la piept, şi închid ochii, strângând tare din pleoape.

Doamna doctor Hamid a zis că sunt o luptătoare.

În realitate, nu ştiu totuşi dacă mai sunt.

CAPITOLUL 12
— WILL —

Am făcut-o lată. Ştiu.

Mă strecor afară din aripa noastră, după ce i-am lăsat desenul, şi trec de holul de est al spitalului, cu telefonul strâns în mână, aşteptând… *ceva.* Un mesaj, un apel pe FaceTime, *orice.*

Sigur a văzut desenul până acum, nu? Lumina era aprinsă la ea în rezervă. Dar, de la cearta aceea, între noi n-a mai fost decât tăcere.

„Ce să fac? Nici nu mai vorbeşte cu mine", îi scriu lui Jason într-un SMS, furios pe mine însumi. Parcă-l văd deja amuzându-se copios la gândul că sunt atât de prins de o fată încât îi cer lui sfatul.

„Mai dă-i puţin timp, amice!" vine răspunsul.

Oftez audibil, frustrat. Timp! Toată aşteptarea asta e un chin. Mă aşez pe o bancă şi mă uit la oamenii care trec, intrând şi ieşind pe uşile culisante ale spitalului. Copii care se ţin temători de mâna părinţilor. Asistente care se freacă obosite la ochi, la final de tură. Vizitatori care-şi îmbracă grăbiţi paltoanele şi pleacă spre casă. Pentru prima dată în ultimele zile, mi-aş dori să fiu şi eu unul dintre ei.

Stomacul îmi chiorăie zgomotos, şi decid să mă duc la bufet ca să-mi distrag atenţia cu ceva de mâncare. În timp ce mă îndrept spre lift, încremenesc când aud o voce familiară turuind într-o încăpere apropiată.

„No envie dinero, no puede pagarlo", spune vocea pe un ton mohorât. *Dinero.* „Bani". Am făcut doi ani de spaniolă în liceu şi mai ştiu doar câteva expresii, dar cuvântul acesta mi-e cunoscut. Strecor capul pe uşă şi constat că e o capelă, cu ferestre mari, cu vitralii, şi clasicele strane din lemn. Spaţiul ăsta, cu aerul lui vechi, de biserică, e cum nu se poate mai deosebit de restul spitalului, cu aerul lui modern.

Îl zăresc înăuntru pe Poe, aşezat pe primul rând de scaune,

cu coatele sprijinite pe genunchi; vorbeşte cu cineva prin FaceTime.

— *Yo también te extraño. Lo sé. Te amo, Mamá.*

Pe urmă închide telefonul şi îşi sprijină fruntea în mâini. Deschid ceva mai mult uşa masivă, şi balamalele scârţâie sonor. El se răsuceşte spre mine, surprins.

— Capela? întreb apropiindu-mă de el, şi glasul îmi răsună prea tare în spaţiul cavernos.

Se uită în jur, zâmbind abia sesizabil.

— Mamei îi place să mă vadă aici. Sunt catolic, dar ea e mai ceva decât papa. Oftează apoi, rezemându-şi fruntea de strană. N-am mai văzut-o de doi ani. Vrea să mă duc s-o vizitez.

Fac ochii mari şi mă aşez într-o strană de pe partea cealaltă a culoarului central, la o distanţă sigură. Doi ani – un timp lung!

— Nu ţi-ai văzut mama de doi ani? Dar ce ţi-a făcut?

El clatină din cap, cu o privire încărcată de tristeţe.

— Nu mi-a făcut nimic. Părinţii mei au fost deportaţi înapoi, în Columbia. Eu însă m-am născut aici, iar ei n-au vrut să mă ia de lângă doctorii mei. Până când împlinesc optsprezece ani, sunt „în sarcina statului'".

Dumnezeule! Nici nu-mi pot închipui cum vine asta. Cum pot deporta părinţii unui copil cu FC?! Părinţii unei persoane cu o boală *letală?!*

— Ce tâmpenie! exclam.

Poe încuviinţează.

— Mi-e dor de ei. Mult de tot.

Mă încrunt şi-mi trec degetele prin păr.

— Poe, trebuie să te duci! Trebuie să-i vizitezi!

El oftează, cu ochii la crucifixul din lemn din spatele altarului, şi îmi amintesc ce-am auzit puţin mai devreme. *Dinero.*

— Costă mult. Mama vrea să-mi trimită bani, dar nu-şi poate permite. Şi în niciun caz nu vreau să-i iau pâinea de la gură…

— Uite ce-i, dacă e vorba de bani, pot să te ajut. Serios. Nu

vreau să par o hahaleră privilegiată, dar nu-i problemă de…

Înainte de a-mi sfârşi însă fraza, îmi dau seama că n-are rost să continui.

— Hai, termină! spune el şi se întoarce spre mine încruntat, dar pe urmă expresia i se îndulceşte. O să… O să mă descurc eu.

Tăcerea se aşterne între noi, şi spaţiul larg şi liniştit al capelei îmi face urechile să ţiuie. Nu e doar o problemă de bani. În plus, ştiu mai bine decât oricine altcineva că banii nu pot rezolva orice. Poate că într-o zi va înţelege asta şi mama.

— Îţi mulţumesc, totuşi, zâmbeşte Poe în cele din urmă. Serios.

Înclin din cap, şi niciunul dintre noi nu mai spune nimic. Unde-i dreptatea în faptul că pe mine mama nu mă scapă din ochi, în vreme ce el a fost despărţit aşa de ai lui? Eu, unul, număr zilele până la optsprezece ani, pe când Poe jinduieşte să încetinească trecerea timpului, sperând să obţină mai mult.

Mai mult timp.

Mie mi-a fost uşor să mă dau bătut. Mi-a fost uşor să-mi refuz tratamentele şi să mă concentrez asupra timpului pe care-l am. Să încetez să mai lupt atât de tare pentru numai câteva secunde în plus. Dar Stella şi Poe mă fac să-mi doresc fiece secundă în plus.

Iar asta mă îngrozeşte mai mult decât orice altceva.

E seară deja şi stau întins în pat, cu privirea în tavan, făcându-mi tratamentul cu nebulizatorul fără Stella.

„Vreo veste?” mă întreabă Jason într-un SMS, ceea ce nu mi-e de niciun ajutor, dat fiind că răspunsul e un „nu” răsunător.

Tot n-am nicio veste de la Stella. Nici măcar un bileţel. Dar nu mă pot împiedica să mă gândesc la ea. Şi, cu cât tăcerea ei se prelungeşte, cu atât mai greu îmi e. Nu pot să nu mă gândesc cum ar fi să fiu aproape de ea, să întind mâna şi s-o *ating,* să-i alin durerea după ce am stricat totul.

Simt ceva care îmi freamătă undeva în adâncul pieptului şi

în vârfurile degetelor. Jinduiesc să-i simt pielea moale a braţului şi cicatricile pe care sunt sigur că le are pe corp.

Dar n-o să pot face asta niciodată. Distanţa dintre noi nu va dispărea şi nu se va schimba niciodată.

Şase paşi, pentru totdeauna.

Telefonul îmi piuie, şi pun mâna pe el plin de speranţă, dar nu-i decât o notificare de la Twitter. Îl arunc înapoi pe pat, frustrat.

Ce mama naibii, Stella?! Doar n-o să rămâi supărată pentru totdeauna!

Sau da?

Trebuie să îndrept lucrurile.

Închid nebulizatorul, mă ridic din pat, îmi pun pantofii şi mă uit în lungul culoarului, ca să mă asigur că drumul e liber. O văd pe Julie intrând într-o rezervă cu o pungă de perfuzie în mână şi ies repede. Ştiu că am suficient timp. Păşesc fără zgomot, trec de oficiul pustiu al asistentelor şi încremenesc în faţa uşii ei când aud muzică răsunând încet dinăuntru.

Deci e în cameră.

Inspir adânc şi bat în lemnul uzat al uşii.

Aud muzica încetând şi apoi paşii ei care se apropie, se opresc în faţa pragului şi ezită. Într-un târziu, deschide uşa, şi inima îmi bubuie în piept la vederea ochilor ei căprui-aurii.

Ce plăcut e s-o văd!

— Eşti aici, şoptesc.

— Sunt aici, zice ea pe un ton rece, rezemându-se de tocul uşii şi purtându-se ca şi cum nu m-ar fi ignorat toată ziua. Am primit desenul tău. Te-am iertat. Dă-te-napoi!

Mă retrag repede până la peretele opus, punând între noi cei şase paşi agasanţi. Ne uităm unul la celălalt, iar ea clipeşte şi întoarce ochii, verificând să nu fie asistente pe culoar, după care îşi lasă privirea în jos.

— N-ai venit la tratamentul împreună, îi spun.

Pare impresionată de faptul că mi-am amintit, dar păstrează tăcerea. Observ că are ochii roşii, ca şi când ar fi plâns. Şi nu cred că motivul a fost ce-am spus eu.

— Ce se întâmplă?

Trage adânc aer în piept, iar când răspunde, îi simt nervozitatea din glas.

— Mi s-a infectat rău pielea în jurul tubului gastric, iar doamna doctor Hamid se teme de o septicemie. Mâine-dimineaţă îmi va curăţa locul şi-mi va înlocui tubul.

Când mă uit în ochii ei, îmi dau seama că e mult mai mult decât o simplă nervozitate. Îi e frică. Aş vrea să-i iau mâna într-a mea. Aş vrea să-i spun că totul o să fie bine şi că problema o să se rezolve.

— Vrea să-mi facă anestezie generală.

Ce?!! Anestezie generală?! Cu cei treizeci şi cinci la sută ai plămânilor ei? O fi înnebunit doamna doctor Hamid?

Mă prind de balustrada de lângă perete, ca să-mi păstrez echilibrul.

— La naiba! Plămânii tăi o să facă faţă?

Ne privim câteva clipe, iar spaţiul dintre noi pare nesfârşit. Ea întoarce capul, ignorându-mi întrebarea.

— Nu uita să-ţi iei medicamentele de seară şi să-ţi setezi pe urmă tubul gastric pentru noapte, bine?

Fără să-mi mai dea timp să răspund, închide uşa.

Mă apropii încet şi-mi lipesc palma de tăblia ei, ştiind că Stella e dincolo. Răsuflu adânc, îmi reazem fruntea de uşă şi şoptesc abia auzit:

— O să fie bine, Stella.

Degetele îmi ating plăcuţa prinsă pe uşă. Mă uit şi văd că scrie: NIMIC DE MÂNCAT ŞI DE BÀUT DUPĂ MIEZUL NOPŢII. OPERAŢIE LA ORA 6.

Iau mâna de pe uşă înainte să fiu prins de vreo asistentă şi mă duc spre camera mea, unde mă trântesc în pat. Stella e de obicei perfect stăpână pe ea. De ce de data asta e cu totul altfel? Din cauza părinţilor ei? Din cauza funcţiei scăzute a plămânilor?

Mă răsucesc pe o parte, şi privirea mi se opreşte asupra desenului cu plămânii, care îmi aduce aminte de cel din camera ei.

„Abby.”

Sigur că de asta e atât de speriată. E prima ei operaţie fără

Abby.

Încă nu mi-am reparat greşeala. Îmi vine o idee, şi mă ridic repede în capul oaselor. Scot telefonul din buzunar şi, pentru prima dată de un an întreg, cred, îi pun alarma să sune la ora 5.00. Pe urmă îmi iau cutia cu rechizite de pe raft şi încep să schiţez un plan.

CAPITOLUL 13
— STELLA —

Îl ţin pe Peticel strâns ta piept şi mă uit când la mama, când la tata. Stau amândoi lângă mine de-o parte şi de alta, cu câte un zâmbet anemic pe faţă şi cu ochi trişti, şi evită să se uite unul la altul. Mă uit apoi la fotografia cu noi toţi, prinsă pe spatele uşii, şi-mi doresc să am din nou părinţii de acolo, cei care-mi spuneau mereu că totul va fi bine.

Trag adânc aer în piept şi-mi înăbuş un acces de tuse. Tata se străduieşte să facă puţină conversaţie de complezenţă. Îmi arată calendarul roz care a fost trimis în toate saloanele şi care detaliază meniurile speciale zilnice de la bufet.

— Cred că în seara asta, la cină, o să fie supă-cremă de broccoli. Preferata ta, Stell!

— Probabil că după operaţie n-o să poată mânca, Tom! se răsteşte mama, iar el se posomorăşte auzind-o.

De aceea fac tot posibilul să par entuziastă când spun:

— Dacă o să pot mânca diseară, sigur iau o porţie!

Se aude o bătaie în uşă şi intră un infirmier care poartă mănuşi din latex şi o bonetă medicală. Ai mei se ridică în picioare, şi tata mă ia de mână. Am nevoie de toate forţele ca să nu mă pierd cu firea.

— Ne vedem în scurt timp, drăguţa mea, spune mama, şi mă îmbrăţişează amândoi, strâns şi poate puţin prea lung.

Mă crispez când tubul gastric mi se freacă de trupurile lor, dar rezist şi aş vrea să nu le mai dau drumul.

Infirmierul ridică protecţiile laterale ale tărgii pe care m-am aşezat şi le fixează. Mă uit la desenul lui Abby în timp ce ieşim din cameră, şi plămânii aceia sănătoşi par să mă cheme spre ei. Aş vrea mai mult decât orice să fie şi ea cu mine acum, să mă ţină de mână şi să-mi cânte.

În timp ce ne îndepărtăm pe culoar, chipurile părinţilor mei devin mai neclare, rămânând în urmă, până când intrăm în liftul din capăt. Uşile se închid, şi infirmierul îmi zâmbeşte.

Încerc să-i răspund la fel, dar buzele mele refuză să ia forma necesară. Strâng aşternutul în palmă, şi degetele mi se împletesc în ţesătura albă.

Uşa se deschide, holul familiar pare că trece pe lângă noi, şi totul e prea luminos, prea alb ca să mai pot distinge detaliile.

Trecem de uşile duble, grele, în zona de preoperatoriu şi apoi intrăm într-o încăpere aflată ceva mai departe. Infirmierul aşază targa la locul potrivit şi mă întreabă:

— Mai ai nevoie de ceva înainte să plec?

Clatin din cap şi încerc să respir adânc când el iese, iar sala se cufundă într-o tăcere deplină, întreruptă doar de piuitul monitoarelor.

Mă uit la plafon şi mă lupt să-mi alung sentimentul tot mai puternic de panică. Am făcut tot ce-a trebuit. Am avut grijă şi m-am uns cu eucidin. Mi-am luat medicamentele la orele exacte – şi totuşi iată-mă aici, aşteptând să intru în operaţie.

Atâta grijă obsesivă pentru tot regimul terapeutic, degeaba!

Acum cred că înţeleg de ce s-a dus Will pe acoperiş, atunci. Aş da orice să pot să mă ridic de pe targa asta şi să fug departe, cât mai departe. La Cabo. În Vatican, să văd Capela Sixtină. Către toate lucrurile pe care le-am evitat din teama de a nu mă îmbolnăvi mai rău – doar ca să mă văd acum zăcând aici, gata să intru într-o altă operaţie din care e posibil să nu mă mai trezesc.

Degetele mi se încleştează pe apărătorile fixate în stânga şi-n dreapta mea, şi încheieturile mi se albesc de strânsoare. Îmi impun să fiu o luptătoare, aşa cum mi-a zis ieri doamna doctor Hamid. Dacă vreau să fac toate lucrurile acelea, am nevoie de timp. Şi trebuie să lupt pentru el.

Uşa se deschide încet, şi o siluetă înaltă şi subţire se furişează înăuntru. Poartă salopetă verde medicală, mască şi mănuşi exact ca asistentele şi asistenţii din preoperatoriu, dar de sub boneta medicală îi ies buclele castanii ale părului.

Mă priveşte în ochi, şi, de surpriză, dau drumul apărătorii.

— Ce cauţi aici? şoptesc în vreme ce Will se aşază pe un scaun lângă mine, trăgându-l puţin înapoi ca să păstreze distanţa de siguranţă.

— E prima ta operaţie fără Abby, replică el în chip de explicaţie, şi o expresie pe care nu i-am mai văzut-o până acum îi apare în privire. Nu e nici sarcastică, nici glumeaţă, ci cât se poate de sinceră. De-a dreptul serioasă.

Înghit cu greu nodul din gât, încercând să-mi stăpânesc emoţiile care ameninţă să se reverse şi să-mi înăbuş lacrimile.

— De unde ştii?

— Ţi-am văzut toate filmele, spune el, şi ochii i se încreţesc la colţuri când zâmbeşte. Ai putea zice că sunt un fan.

Pe toate? Chiar şi pe acela jenant de când aveam doisprezece ani?

— Sper să nu stric totul, continuă el dregându-şi glasul în timp ce scoate din buzunar o foaie de hârtie. Şi începe să cânte, domol. „Te iubesc pân' la Lună şi-napoi."

— Du-te de-aici! Nu vezi că mă port prosteşte? bâigui şi-mi şterg lacrimile cu dosul mâinii.

— „Pân' la Lună şi-napoi şi-un sărut pe obrajii tăi."

Cântecul lui Abby. Îngână cântecul lui Abby. Lacrimile încep să-mi curgă pe obraz prea repede ca să le mai pot şterge în timp ce-i privesc ochii albaştri aţintiţi asupra fiecărui vers de pe bucata aceea de hârtie boţită.

Am senzaţia că inima stă să-mi sară din piept, copleşită de emoţie.

— Bunica obişnuia să ne cânte melodia asta. Mie nu mi-a plăcut niciodată, dar Abby era îndrăgostită de ea.

El râde şi clatină din cap.

— A trebuit s-o caut pe Google. Doamne, da' *veche* mai e!

Izbucnesc şi eu în râs şi încuviinţez.

— Ştiu. Şi cum adică…

— Pân' la Lună şi-napoi? rostim în acelaşi timp, râzând amândoi.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, şi inima îmi dănţuieşte în piept, iar monitorul cardiac de alături începe să piuie mai tare şi mai tare. El se apleacă în faţă, puţin de tot, atât cât să rămână în zona de siguranţă, dar suficient ca să mă facă să uit de durerea din jurul tubului gastric.

— N-o să păţeşti nimic, Stella.

Glasul îi e adânc. Catifelat. Şi în clipa asta ştiu, cu toate că ceva mai ridicol de atât nu se poate, că, dacă o fi să mor în operaţie, măcar n-o să-mi găsesc sfârşitul fără să mă fi îndrăgostit.

— Promiţi tu? îl întreb.

El înclină din cap în semn că da şi întinde braţul, cu degetul mic înmănuşat, spre mine. I-l prind cu degetul meu mic, pecetluind promisiunea. Un contact abia simţit, însă e prima dată când ne atingem.

Şi, în clipa asta, gândul nu mă sperie.

Întorc brusc capul spre uşă când aud paşi apropiindu-se. Doamna doctor Hamid intră în sală, însoţită de o asistentă de la chirurgie.

— Gata de drum? mă întreabă ea, ridicând spre mine degetele mari de la mâini.

Mă răsucesc spre scaunul pe care şezuse Will, cuprinsă de frică. E gol.

Şi apoi îl văd, dincolo de perdeaua cenuşie, cu spatele lipit de perete. Îşi duce un deget la buze şi-şi trage masca în jos, ca să-mi zâmbească.

Îi zâmbesc şi eu şi, privindu-l, încep să cred ce mi-a spus.

„N-o să păţesc nimic."

Câteva minute mai târziu sunt întinsă pe masa de operaţie, în sala cufundată în penumbră. Numai deasupra mea strălucesc luminile orbitoare.

— În regulă, Stella, ştii ce ai de făcut, îmi spune cineva, ţinând o mască de anestezie în mâna înmănuşată.

Inima începe să-mi bată cu putere, şi întorc capul spre cei din jur, privindu-le ochii, în timp ce ei îmi pun masca peste nas şi gură. Când o să mă trezesc, totul va fi gata.

— Zece, încep privind peste umărul anestezistului, spre peretele sălii de operaţie, unde zăresc o formă ciudat de familiară.

Desenul cu plămâni al lui Abby.

„Cum se poate?"

Dar ştiu, fireşte. Will. S-a furişat mai devreme în sală. În timp ce o lacrimă mi se scurge din ochi, număr mai departe.

— Nouă. Opt.

Florile de pe desen încep să danseze: nuanţele de albastru, alb şi roşu se împletesc şi se confundă, culorile sar de pe hârtie şi vin spre mine.

— Şapte. Şase. Cinci.

Cerul înserării prinde viaţă deodată şi se revarsă printre flori, şi o puzderie de stele umplu aerul din jurul meu. Scânteiază şi dansează deasupra mea, atât de aproape încât le-aş putea atinge.

Aud un glas îngânând undeva în depărtare. „Pân' la Lună şi-napoi.."

— Patru. Trei.

Marginea câmpului vizual mi se întunecă, lumea se cufundă în beznă. Mă concentrez asupra unei singure stele, un unic punct luminos, care devine mai strălucitor, mai cald, copleşitor.

Melodia se opreşte şi aud o voce departe şi înăbuşită. Abby. Ah, Doamne! E vocea lui Abby.

— …înapoi… nu.

— Doi, şoptesc şi nu ştiu dacă am rostit cuvântul doar în gând sau cu glas tare.

După care o văd. O văd pe Abby acolo, în faţa mea, înceţoşată la început şi apoi limpede ca lumina zilei. Părul ondulat ca al tatei şi zâmbetul ei mare cât o inimă, ochii căprui-aurii la fel ca ai mei.

— …mai mult… timp…

Mă împinge departe de lumină.

— Unu.

Întuneric.

CAPITOLUL 14
— WILL —

Deschid uşa fără zgomot şi mă uit în dreapta şi-n stânga înainte să mă strecor afară din zona de preoperatoriu, cât pe ce să mă izbesc de o asistentă. Îmi întorc rapid faţa şi-mi ridic masca peste nas şi gură, ca să-mi disimulez trăsăturile, iar ea trece mai departe.

Fac câţiva paşi grăbiţi şi mă ascund după zidul de lângă casa scării, când zăresc un bărbat şi o femeie care stau într-o parte şi într-alta a sălii de aşteptare pustii.

Mă uit când la unul, când la celălalt. Îi ştiu de undeva.

— Pot să te întreb ceva? îl aud pe bărbat, iar femeia ridică ochii spre el, încleştându-şi maxilarul.

Arată ca o Stella mai în vârstă. Aceleaşi buze pline, aceleaşi sprâncene groase, aceiaşi ochi expresivi.

Părinţii ei.

Femeia înclină din cap scurt, cu o privire precaută. Ai impresia că poţi tăia cu cuţitul tensiunea dintre ei. Ştiu că ar trebui să plec. Ştiu că ar trebui să deschid uşa spre scară şi să mă întorc în camera mea înainte să dau de vreun necaz, însă ceva mă face să rămân pe loc.

— Gresia de la mine din baie e… mov, cred. Ce culoare ar trebui să aibă covoraşul…?

— Negru, răspunde ea, plecându-şi din nou capul şi privindu-şi mâinile, în timp ce părul i se revarsă peste faţă.

Urmează un moment de tăcere, apoi văd cum uşa dinspre culoar se deschide şi peste pragul ei păşeşte Barb. Niciunul dintre ei doi n-a observat-o. Tatăl Stellei îşi drege glasul.

— Şi prosoapele?

Ea ridică palmele în aer, exasperată.

— Nu contează, Tom!

— A contat când ne-am zugrăvit biroul. Ai zis că acolo covorul…

— Fiica noastră e în operaţie, iar tu vrei să discutăm despre

prosoape?! Izbucneşte ea, albă la faţă de furie.

Niciodată n-am văzut-o pe Barb atât de nemulţumită de ceva. Şi-a încrucişat braţele la piept şi stă cu spatele drept, urmărindu-le schimbul de replici.

— Vreau doar să vorbesc, spune tatăl Stellei încet. Despre orice.

— Of, Doamne! Mă omori cu zile! Încetează cu…!

Dar se opreşte când o zăresc amândoi pe Barb, care se uită la ei din ce în ce mai furioasă, până ce capătă expresia aceea pe care o afişează când îi facem noi probleme.

Inspiră adânc, absorbind parcă tot aerul din încăpere, şi le spune pe un ton cât se poate de grav:

— Nici nu-mi pot închipui prin ce aţi trecut când aţi pierdut-o pe Abby. Dar Stella… continuă ea şi arată cu mâna spre uşile din zona preoperatorie, unde Stella e deja pe masa de operaţie. Stella luptă pentru viaţa ei acum. Şi o face pentru *voi.*

Părinţii ei îşi întorc privirile ruşinaţi.

— Dacă nu puteţi fi prieteni unul cu celălalt, măcar purtaţi-vă ca nişte adulţi! îi mustră Barb mai departe, cu frustrare în glas.

La naiba, Barb! Învaţă-i tu minte!

Mama Stellei clatină din cap.

— Nu-l suport lângă mine. Mă uit la faţa lui şi o văd pe Abby.

Tatăl ridică scurt privirea spre ea, apoi şi-o fereşte imediat.

— Eu o văd pe Stella când mă uit la tine.

— Sunteţi amândoi părinţii lor! exclamă Barb. Aţi uitat cumva ce rol vă revine? Ştiţi că, atunci când a aflat că va trebui operată, a insistat să vă spună ea, fiindcă se temea foarte tare de reacţia voastră?

Doamne, nu e de mirare că Stella e atât de obsedată de dorinţa de a trăi! Oamenii ăştia şi-au pierdut un copil, iar pe urmă s-au pierdut unul pe celălalt. Dacă ar muri şi ea, probabil că şi-ar ieşi din minţi.

Tatăl meu a plecat de acasă înainte să mă îmbolnăvesc eu tot mai grav, înainte ca FC să mă afecteze considerabil. N-a

putut face faţă unui copil bolnav. În mod cert n-ar face faţă unuia mort. Dar… *doi?!*

Într-un târziu, părinţii Stellei se privesc unul pe altul, se privesc cu adevărat, şi o tăcere înlăcrimată se aşterne între ei.

Stella a avut grijă de noi toţi. De mama ei, de tatăl ei, de *mine.* Eu tot număr zilele până când voi împlini optsprezece ani şi voi deveni adult, până când o să preiau controlul. Poate a venit vremea să mă şi port ca atare. Poate a venit vremea să am singur grijă de mine însumi.

Clipesc şi mă uit la Barb, iar ea face ochii mari în acelaşi timp cu mine.

Au! Sunt ca o căprioară prinsă în lumina farurilor, nesigur dacă ar trebui s-o şterg sau să aştept lovitura. Ezit prea mult, iar ea se repede spre mine, înşfăcându-mă de braţ şi trăgându-mă pe culoar, spre lift.

— Ei, fir-ar să fie!

Nu scot un cuvânt când uşile se deschid, iar ea mă împinge în cabină. Apasă întruna butonul pentru etajul al treilea, clătinând din cap. Simt cum mânia literalmente radiază din ea.

— Uite ce e, Barb! Ştiu că eşti supărată, dar îi era frică. Trebuia s-o văd…

Uşile se închid, iar ea se răsuceşte pe călcâie, cu ochii spre mine, neagră la faţă.

— Rişti s-o *omori,* Will. Rişti să-i distrugi orice şansă la un transplant de plămâni.

— O paşte un pericol mai mare din cauza anesteziei decât din cauza mea.

— Greşit! se răsteşte ea când liftul se opreşte şi se deschid uşile.

Coboară ca o vijelie, iar eu vin repede în urma ei şi strig:

— Ce vrei să spui, Barb?

— Trevor Von şi Amy Presley, replică ea, răsucindu-se în loc, cu faţa spre mine. Tineri fibrochistici, ca tine şi ca Stella. Amy s-a internat cu *B. cepacia.* Are o expresie extrem de serioasă, aşa că închid gura înainte să dau drumul unuia dintre comentariile mele obişnuite şi o las să vorbească mai

departe. Eu eram tânără pe atunci, cam ca Julie acum. Nu ştiam multe despre toate astea. Nu ştiam multe despre *viaţă.* Priveşte dincolo de mine, în trecut. Trevor şi Amy se iubeau. Cunoşteam cu toţii regulile. Fără contact, mereu la şase paşi distanţă. Iar eu, adaugă Barb ducând un deget la piept, eu le-am permis să încalce regulile, fiindcă voiam să-i ştiu fericiţi.

— Dă-mi voie să ghicesc! Au murit amândoi? întreb, deşi ştiu deja care a fost finalul.

— Da, răspunde ea privindu-mă drept în ochi şi încercând să-şi stăpânească lacrimile. Trevor a contractat *B. cepacia* de la Amy, care a mai trăit încă zece ani. Dar el? El a fost scos de pe primele locuri ale listei de aşteptare pentru transplant şi a mai rezistat doar doi ani după ce bacteria i-a adus funcţia hepatică aproape de zero.

Dumnezeule!

Înghit greu, uitându-mă când la ea, când la camera Stellei, dincolo de oficiul asistentelor. Şirul de lucruri care ni se pot întâmpla nouă, fibrochisticilor, şi poveştile de groază pe care le auzim sunt nesfârşite. Dar ceea ce mi-a spus Barb despre Trevor şi Amy nu pare deloc o poveste.

— S-a întâmplat în tura *mea,* Will, continuă ea clătinând din cap cu amar şi bătându-se cu un deget în piept. Şi naiba să mă ia dacă o să permit să se întâmple din nou!

Şi cu asta se întoarce şi pleacă, lăsându-mă fără cuvinte

Mă uit şi-l văd pe Poe în pragul camerei lui, cu o expresie insondabilă. A auzit totul. Deschide gura să spună ceva, dai ridic o mână şi-l opresc. Mă duc direct la mine în rezervă şi închid uşa în urma mea, cu un bufnet.

Îmi iau laptopul şi mă aşez pe pat. Zăbovesc câteva clipe cu degetele deasupra tastelor, după care încep să caut. Caut *B. cepacia.*

Cuvintele par să sară la mine de pe ecran.

„Contaminare.”

„Riscuri.”

„Infectare.”

Cu numai o tuse, cu o singură atingere, i-aş putea distruge viaţa întreagă. I-aş putea spulbera orice şansă la plămâni noi.

I-aş face rău.

Cred că am ştiut asta tot timpul. Dar n-am înţeles-o cu adevărat.

Iar gândul îmi dă fiori până în măduva oaselor. Mai rău decât operaţiile sau decât infecţiile, sau decât să te trezeşti într-o dimineaţă simţind că nu mai poţi să respiri. Chiar mai rău decât durerea de a fi în aceeaşi încăpere cu ea fără s-o pot atinge.

Moartea.

Asta sunt eu. Asta sunt eu pentru Stella.

Singurul lucru mai rău decât să nu pot fi lângă ea sau aproape de ea este viaţa într-o lume în care ea nu există. Mai ales dacă vina ar fi a mea.

CAPITOLUL 15
— STELLA —

— E timpul să te trezeşti, scumpa mea, rosteşte un glas undeva departe.

E glasul mamei şi răsună acum de mai aproape. Chiar de lângă mine.

Inspir adânc, şi lumea capătă contur în jurul meu, deşi am mintea înceţoşată. Clipesc şi chipul ei îmi apare în faţă, cu tata alături.

Trăiesc. Am rezistat.

— Iat-o pe Frumoasa mea Adormită! exclamă mama, iar eu mă frec la ochi, confuză.

Ştiu că abia m-am trezit, dar sunt *istovită*.

— Cum te simţi? mă întreabă tata, şi le răspund cu un geamăt somnolent, zâmbindu-le.

Se aude un ciocănit în uşă, şi intră Julie cu un scaun pe rotile, ca să mă ducă în rezerva mea. Şi la *patul* meu. Ce bine!

Ridic o mână în aer, cu degetul mare în sus, de parcă aş face autostopul, şi întreb:

— Mă ia cineva şi pe mine?

Julie râde, iar tata mă ajută să cobor de pe targă şi să mă aşez pe scaun. Nu ştiu ce analgezice mi-au dat, dar ştiu că sunt *tari*. Nu-mi simt nici măcar faţa, darămite durerea din jurul tubului gastric.

— Trecem mai târziu să vedem ce faci, spune tata, şi eu ridic degetul mare spre amândoi, dar o clipă mai târziu încremenesc.

Stai puţin!

„Trecem.”

„Trecem” mai târziu să „vedem” ce faci?!

— M-am trezit cumva într-un univers paralel? murmur frecându-mă la ochi şi privindu-i pieziş.

Mama surâde şi-mi mângâie părul cu un gest liniştitor, în timp ce se uită la tata, peste capul meu.

— Eşti fiica *amândurora,* Stella. Ai fost şi vei fi întotdeauna.

Analgezicele alea chiar sunt tari.

Deschid gura să spun ceva, dar sunt înmărmurită şi prea obosită ca să mai pot lega o frază. Dau doar din cap, şi totul se clatină în jurul meu.

— Încearcă să dormi puţin, drăguţa mea! zice mama şi mă sărută pe frunte.

Julie mă duce spre capătul holului şi apoi în lift. Mi-e aproape imposibil să stau cu ochii deschişi; pleoapele îmi sunt parcă mai grele decât un sac cu cartofi.

— Fir-ar, Jules, sunt *terminată,* îngaim privind-o cu coada ochiului şi văzându-i pântecul umflat undeva la nivelul ochilor mei.

Uşile liftului se deschid, şi ea îmi împinge scaunul până la mine în cameră, unde-i blochează roţile.

— Şi pielea, şi tubul arată mult mai bine. Până după-amiază, vei fi deja în picioare. Dar să nu începi să faci abdomene!

Mă ajută să mă ridic încet şi să mă întind în pat; îmi simt braţele şi picioarele ca nişte pietre de moară. Ea îmi aşază mai bine pernele şi mă înveleşte cu grijă, trăgându-mi pătura până la gât.

— Acuşi-acuşi o să ai un copil, îi spun şi suspin somnoroasă, cu tristeţe.

Julie mă priveşte în ochi şi se aşază pe marginea patului meu, oftând prelung.

— O să am nevoie de ajutor, Stella. Sunt singură, îmi explică ea şi zâmbeşte cu o expresie afectuoasă în ochii albaştri. Nu-mi vine în minte nimeni în care să pot avea mai multă încredere.

Întind mâna şi, cât pot de delicat, o bat uşurel pe pântec o dată şi încă o dată.

Parafat!

Îi zâmbesc larg şi replic:

— O să fiu cea mai grozavă mătuşă din câte există.

Mătuşa Stella. Eu. Mătuşă? Mă întind la loc în pat somnoroasă; operaţia şi analgezicele îşi spun în sfârşit

cuvântul. Julie mă sărută pe frunte şi pleacă, închizând încet uşa în urma ei. Îmi afund capul în pernă, mă ghemuiesc sub pătură şi-mi trag mai aproape ursuleţul panda. Arunc o privire spre noptieră, şi ochii mi se în închid încet… Stai! Mă ridic în şezut şi iau cutiuţa de hârtie pe care o văd acolo, legată cu o panglică roşie.

Trag de panglică şi cutia se transformă într-un buchet de flori lucrat de mână, din hârtie – liliac mov, zambile roz şi flori de câmp albe, la fel ca în desenul lui Abby –, prinzând deodată viaţă.

„Will."

Zâmbesc şi-l pun la loc pe noptieră, după care îmi caut telefonul. Îl iau şi trebuie să fac eforturi considerabile ca să-mi pot focaliza privirea asupra ecranului şi să derulez până la numărul lui Will. Îl formez, ascult cum sună şi pleoapele mi se închid când intră căsuţa vocală. Tresar când se aude bipul şi încep să vorbesc, abia îngăimând cuvintele: „Eu sunt. Stella. Să nu mă suni, bine? Fiin'că abia am ieşit din operaţie şi sunt cumplit de obosită, dar sună-mă când… primeşti mesajul ăsta. Ba nu, nu mă suna. Bine? Fiin'că, dacă-ţi aud vocea aia sexy, n-o să mai pot să dorm. Mda. Aşa că sună-mă, bine?"

Bâjbâi pe tastatură şi închei apelul. Mă ghemuiesc la loc în pat, mă învelesc mai bine cu pătura şi-mi iau iar ursuleţul. Încă mă mai uit la flori când mă ia, în sfârşit, somnul.

Telefonul începe să-mi sune, întrerupându-mi somnul adânc, postoperatoriu. Mă întorc pe o parte şi-mi simt pleoapele grele când mă uit şi văd că e Poe, care mă apelează pe FaceTime. Degetele mi se împleticesc, dar izbutesc să apăs tasta verde, şi figura lui apare pe ecran.

— Trăieşti!

Zâmbesc, mă frec la ochi şi mă ridic în capul oaselor. Încă mi-e somn, dar efectul medicamentelor s-a diminuat suficient ca să nu-mi mai simt capul cât o baniţă.

— Da, trăiesc! răspund şi fac ochii mari când zăresc superbul buchet de flori de pe noptieră. Tubul arată bine.

Will. Îmi amintesc vag când am deschis buchetul.

Îmi verific în fugă mesajele. Două de la mama. Trei de la Camila. Unul de la Mya. Patru de la tata. Toţi vor să ştie cum mă simt.

Nimic însă de la Will.

Inima mi se prăbuşeşte cale de vreo douăzeci de etaje.

— Ai vorbit cu Will? îl întreb pe Poe.

— Nu, zice el şi clatină din cap.

Pare că vrea să spună şi altceva, dar se răzgândeşte.

Inspir adânc şi tuşesc; mă doare sub coaste, acolo unde a fost infecţia. Au! Mă întind. Da, fără îndoială mă doare. Dar suportabil.

Am un mesaj pe Instagram şi îl deschid: e un răspuns de la Michael, pe care l-am primit în timp ce dormeam. Mi-a scris seara trecută să mă întrebe ce face Poe şi cum mai evoluează bronşita lui. Şi – cel mai surprinzător – dacă se duce să-şi viziteze părinţii în Columbia. Eu habar n-aveam că se gândeşte măcar la asta.

Am schimbat mesaje timp de aproape o oră – despre cât se bucură că sunt aici în spital, lângă Poe, despre ce tip grozav e Poe.

Şi despre faptul că nu înţelege ce anume n-a mers bine.

Fiindcă, sincer, ţine la el.

— Mi-a scris Michael, spun revenind la FaceTime şi uitându-mă spre ecran ca să văd reacţia lui Poe.

— Poftim? întreabă el mirat.

— Mă întreba dacă te simţi bine, răspund şi observ că ia o expresie indescifrabilă şi că are o privire cât se poate de serioasă. E drăguţ. Şi pare că te iubeşte într-adevăr.

El îşi dă ochii peste cap.

— Iar te amesteci în treburile mele. E evident că ţi-ai revenit pe deplin.

Poe nu prea are noroc în dragoste. Fiindcă îi e *frică.* Se teme să se implice. Se teme să accepte pe cineva în toată nebunia asta căreia trebuie să-i facem noi faţă. Ştiu şi eu cum e cu frica. Numai ca ea n-a împiedicat lucrul de care mi-era cel mai teamă să se întâmple.

Şi nu mai vreau aşa ceva.

— Zic şi eu, replic ridicând din umeri cu un aer dezinvolt, deşi vorbesc serios. Lui nu-i pasă că eşti bolnav.

Lui Michael nu-i pasă că Poe are FC. Îi pasă doar că nu poate fi alături de el.

Când eşti fibrochistic, nu ştii cât timp ţi-a mai rămas de trăit. Dar, sincer vorbind, nu ştii nici cât timp mai au persoanele la care ţii. Întorc privirea spre buchetul de flori din hârtie.

— Şi ce e chestia asta cu vizita acasă, în Columbia? Te duci sigur, da?

— Sună-mă când îţi trece efectul medicamentelor! ripostează Poe încruntat, după care închide.

Le trimit câte un SMS rapid părinţilor mei, spunându-le să se ducă acasă şi să se odihnească, fiindcă după-amiaza e deja pe sfârşite, iar eu trebuie să mai dorm puţin. Au stat amândoi aici ore bune, şi nu vreau să aştepte în continuare trezirea mea, când trebuie să aibă grijă şi de ei înşişi.

Refuză însă amândoi, şi, câteva minute mai târziu, aud un ciocănit la uşă şi-i văd vârându-şi capul împreună în rezerva mea, ca să se uite la mine.

Îmi amintesc vag de acel „trecem” când mi-am revenit din anestezie: am făcut front comun pentru prima dată de la moartea lui Abby.

— Cum te simţi? mă întreabă mama zâmbind şi mă sărută pe frunte.

Mă ridic în şezut şi clatin din cap.

— Uite ce e, chiar ar trebui să plecaţi amândoi, sunteţi aici de…

— Suntem părinţii tăi, Stell. Deşi nu mai suntem împreună, vrem să-ţi fim alături, îmi spune tata, strângându-mi mâna într-a lui. Tu eşti întotdeauna pe primul plan. Iar în ultimele luni… e clar că nu ţi-am arătat acest lucru.

— Ultimele luni au fost grele pentru toţi, intervine mama, schimbând cu el o privire înţelegătoare. Dar nu e de datoria ta să ne ajuţi pe noi să ne simţim mai bine. Suntem părinţii tăi, drăguţa mea. Mai mult decât orice altceva, ne dorim ca tu să

fii fericită, Stella.

Înclin din cap. Nici într-o mie de ani nu m-aş fi aşteptat la asta.

— Apropo, continuă tata, aşezându-se pe scaunul de lângă pat. Supa chiar a fost grozavă. Poţi să spui tu ce vrei despre mâncarea de la bufet, dar fac un broccoli cu brânză cheddar tare de tot!

Mă uit la mama, ea se uită la mine, şi zâmbetele noastre lasă loc unor hohote de râs pe care eu trebuie să mi le înăbuş, ca să nu mă doară locul cu noul tub gastric. Tristeţea nu dă înapoi niciun pas, dar simt că un dram din povara de pe umerii mei se ridică încet, şi trag aer în piept, respirând ceva mai uşor decât în ultima vreme. Poate că, totuşi, operaţia asta n-a fost cel mai rău lucru din lume.

Mai aţipesc puţin după ce pleacă părinţii mei, şi, când mă trezesc, o oră mai târziu, mintea mi s-a limpezit, efectele anesteziei au dispărut complet. Mă ridic încet în şezut şi mă întind, iar pieptul şi coastele mă dor din cauza operaţiei. Se duce deci şi efectul analgezicelor.

Îmi ridic bluza şi mă uit. Pielea mi-e încă iritată şi dureroasă, dar zona din jurul tubului gastric arată deja de o mie de ori mai bine.

Privirea îmi cade pe buchetul din hârtie, şi zâmbesc entuziasmată în timp ce mă ridic în picioare, cu grijă, şi inspir adânc. Aerul îmi pătrunde şi-mi iese cu greu din plămâni, aşa că iau respiratorul portabil de pe noptieră, îmi fixez sonda nazală şi-l pornesc, ca să dau plămânilor o mână de ajutor.

Le răspund Camilei şi Myei, ca să ştie că m-am trezit şi să nu-şi facă griji. Sunt în bună stare, ca nouă. Sau, cel puţin, am revenit la cele treizeci şi cinci de procente ale mele.

Încă nu le-am povestit cum stau, mai nou, lucrurile cu părinţii mei, însă ele tocmai se îmbarcă pe un vas, iar eu am la rândul meu un drum de făcut.

Îmi schimb hainele, mişcându-mă încet, cu grijă, şi-mi pun o pereche de colanţi şi un tricou cu model abstract pe care mi

l-a luat Abby când a fost la Marele Canion. Îmi zăresc reflexia în oglindă – cearcănele de sub ochi nu mi-au mai fost de mult timp atât de vinete. Mă pieptăn în grabă şi-mi strâng părul în coadă la spate, şi mă încrunt când constat că nu arată atât de bine pe cât sperasem.

Îmi iau trusa de machiaj din raftul de jos şi-mi dau cu puţin rimel şi cu luciu de buze, zâmbind când mă gândesc că Will mă va vedea nu doar în viaţă, ci şi fardată, şi că ochii îi vor zăbovi asupra buzelor mele lucioase. Îşi va dori oare să mă sărute?

Sigur, nu s-ar putea *niciodată,* dar îşi va dori oare?

Roşesc şi clatin din cap în timp ce-i trimit un SMS scurt în care-i spun că ne întâlnim în atrium peste zece minute.

Îmi ridic mai bine cureaua respiratorului portabil şi o iau pe drumul scurt: urc cu liftul şi traversez podul spre Clădirea 2, apoi cobor pe scări în atrium, care ocupă toată jumătatea din spate. Mă aşez pe o bancă şi mă uit în jur, la copaci şi la plante; o fântână din piatră susură în spatele meu.

Inima îmi bate cu putere la gândul că am să-l văd peste numai câteva minute.

Încântată şi nerăbdătoare, îmi scot telefonul să mă uit cât e ceasul. Au trecut zece minute de la SMS-ul pe care i l-am trimis, iar el încă n-a venit.

Îi mai trimit unul: „Eu am ajuns. Ai primit mesajul meu? Unde eşti?

Alte zece minute se scurg. Şi apoi încă zece.

Poate că doarme. Sau poate că i-au venit prietenii în vizită şi n-a apucat să se uite la telefon.

Mă întorc când aud uşa deschizându-se în spatele meu şi zâmbesc, emoţionată să-l văd în sfârşit pe… Poe. Ce caută el aici?

Se uită la mine cu o expresie serioasă.

— Will nu vine.

— Ce? izbutesc să bâigui. De ce?

— Nu vrea să te vadă. Nu vine.

Nu vrea să mă *vadă?* Cum adică?

Poe îmi întinde un pachet cu batiste de hârtie. Îl iau,

încruntându-mă nedumerită.

— Mi-a zis să-ţi spun că mica afacere dintre voi s-a sfârşit.

Surprinderea şi mâhnirea lasă loc furiei, o furie adâncă şi reală, care îmi strânge stomacul. Atunci de ce mi-a fredonat cântecul lui Abby înainte de operaţie? De ce s-a furişat în preoperatoriu riscând să fie prins? De ce mi-a făcut cu mâna lui un buchet de flori din hârtie dacă „mica afacere" dintre noi s-a sfârşit?

O lacrimă de frustrare mi se rostogoleşte pe obraz, şi desfac pachetul de batiste rupându-l.

— Îl urăsc! exclam în timp ce mă şterg la ochi cu furie.

— Nu, nu-l urăşti, spune Poe rezemându-se de perete şi privindu-mă.

Glasul îi e blând, dar indiferent.

Râd şi clatin din cap.

— Probabil că s-a distrat copios pe seama ţicnitei obsedate de control de la 302, nu? Şi n-a vrut să-mi spună asta personal, ca să-mi poată râde în nas? Deloc caracteristic.

Îmi trag nasul şi mă opresc fiindcă, deşi sunt furioasă, ceva mi se pare în neregulă. Chestia asta n-are niciun sens.

— El e bine? întreb. S-a întâmplat ceva?

Poe clatină din cap.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, răspunde el şi se întrerupe o clipă, uitându-se peste umărul meu, la fântâna care susură. De fapt, permite-mi să reformulez, continuă apoi şi priveşte în ochii mei. S-a întâmplat Barb.

Şi-mi povesteşte ce a auzit pe hol, ce i-a spus Barb lui Will despre noi, că apropierea ne-ar ucide pe amândoi.

Nici măcar nu-l las să termine. Cât timp o să-mi mai trăiesc viaţa temându-mă de nişte „şi dacă…"? Existenţa mea se reduce la tratamente obsesive şi la procentaje, şi, ţinând seamă că abia am suferit o operaţie, riscurile nu par a scădea niciodată. Fiece minut al vieţii mele e marcat de „şi dacă…", iar prezenţa lui Will nu ar schimba deloc situaţia.

Dar de un lucru sunt sigură: fără el, situaţia s-ar schimba categoric.

Mă năpustesc pe lângă Poe, împing uşile grele, urc scările şi

traversez podul spre lifturi.

— Stella, aşteaptă! strigă el în urma mea.

Trebuie să-l văd însă pe Will. Am nevoie să-mi spună *el* că asta vrea.

Apăs întruna butonul liftului, însă durează prea mult. Mă uit în stânga şi-n dreapta şi-l văd pe Poe că vine după mine, cu o expresie derutată. Mă duc spre scară, tuşind şi ţinându-mă de coaste, ameţită de durere. Deschid uşa şi cobor treptele în viteză.

Ajung la etajul nostru, împing cu forţă uşile duble şi bat în uşa rezervei 315. Arunc o privire spre oficiul asistentelor, uşurată să văd că e gol.

— Will, spun printre gâfâieli, nu plec până când nu vorbeşti cu mine.

Tăcere. Dar ştiu că e înăuntru.

Paşii lui Poe zdupăie pe culoar şi se opresc la doi metri de mine.

— Stella, gâfâie la rândul lui şi clatină din cap respirând greu.

Îl ignor şi bat din nou în uşă, de data asta mai tare.

— Will!

— Du-te de-aici, Stella! se aude glasul lui de dincolo de uşă şi după o pauză: Te rog!

„Te rog.” E ceva anume în felul în care a spus-o. Ca un dor adânc şi puternic.

Am obosit să trăiesc fără să trăiesc de fapt. Am obosit să-mi tot doresc atâtea. Sunt multe lucrurile pe care nu le putem avea. Dar asta putem s-o avem.

Ştiu bine.

— Will, deschide uşa ca să putem vorbi!

Trece un minut, la sfârşitul căruia uşa se întredeschide – doar atât cât să-i văd umbra pe pardoseală. Cum el nu iese, încep să mă trag înapoi spre peretele opus, aşa cum fac întotdeauna.

— Mă dau înapoi, bine? Până la zid. O să fiu suficient de departe.

Lacrimile îmi umplu iar ochii şi înghit cu greu, înăbuşindu-

mi-le.

— Nu pot, Stella, spune el încet, şi-i văd mâna încleştată pe tocul uşii.

— De ce? Haide, Will…!

El mă întrerupe ferm:

— Ştii că aş vrea. Dar nu pot.

Glasul i se îneacă; şi în clipa aceea înţeleg.

Înţeleg că „mica afacere” dintre noi nu s-a sfârşit. Abia începe.

Fac un pas spre uşă fiindcă vreau să-l văd mai mult decât îmi doresc să respir.

— Will…

Uşa se închide în faţa mea şi o aud încuindu-se. Mă uit la ea stupefiată şi simt că am rămas fără aer.

— Poate că e mai bine aşa, rosteşte o voce în spatele meu.

Mă întorc şi-l văd pe Poe. Stă încă acolo şi mă priveşte trist. Dar a vorbit ferm.

Clatin din cap.

— Nu. Nu. Pot să rezolv lucrurile. Trebuie… trebuie să le rezolv, Poe. Pur şi simplu…

Glasul îmi trenează şi-mi plec privirea. Trebuie să existe o cale.

— Noi nu suntem normali, Stell, zice Poe încetişor. Noi nu ne putem asuma asemenea riscuri.

Mă răsucesc pe călcâie şi-i arunc o privire încruntată. Nu ajungea că sunt toţi ceilalţi împotriva noastră…!

— Haide, Poe! Nu şi tu!

— Nu fac decât să recunosc ce se petrece aici, ripostează el, cu o frustrare egală cu a mea. Ne privim în ochi un moment, iar el clatină din cap şi continuă: Will e un rebel. E un tip care îşi asumă riscuri, exact ca Abby.

Simt că îmi îngheaţă inima.

— Vrei cumva să-mi spui tu ce să fac cu viaţa mea? strig la el. Cum rămâne cu tine? Tu şi Tim. Tu şi Rick. Marcus. *Michael.*

Văd cum îşi încleştează maxilarul.

— Nu te lua de chestiile astea, Stella!

— Ah, ba o să mă iau! *O să mă iau încă o dată!* Toţi au ştiut că eşti bolnav, şi totuşi te-au iubit. Dar *tu* ai fugit, Poe. Nu ei. *Tu!* De fiecare dată! replic şi apoi îmi cobor vocea şi, clătinând din cap, adaug pe un ton provocator: De ce ţi-e frică, Poe?

— Habar n-ai despre ce vorbeşti! se răsteşte el plin de furie, şi îmi dau seama că am atins o coardă sensibilă.

Mă apropii câţiva paşi şi-l privesc drept în ochi.

— Ai distrus fiecare şansă la dragoste care ţi-a ieşit în cale. Aşa că, te rog, ţine-ţi sfaturile pentru tine!

Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc spre camera mea. În jur, aerul încă vibrează de furie. Aud uşa lui trântindu-se tare; ecoul reverberează pe culoar. Intru la mine şi trântesc uşa la rândul meu cu aceeaşi forţă.

Rămân cu privirea la ea, şi plămânii îmi palpită în vreme ce încerc să-mi recapăt răsuflarea. Liniştea e întreruptă doar de şuierul oxigenului şi de bătăile inimii mele. Picioarele mi se taie şi alunec la podea; corpul îmi cedează brusc, din cauza operaţiei şi după disputa cu Will şi cu Poe.

Trebuie să existe o cale. Există cu siguranţă o cale. Trebuie doar să-mi dau seama care e.

★

Zilele următoare sunt o amintire confuză. Părinţii mei m-au vizitat separat şi apoi din nou împreună, într-o după-amiază de miercuri; sunt, dacă nu prietenoşi, cel puţin agreabili unul faţă de celălalt. Intru pe FaceTime cu Mya şi Camila, dar pentru scurte perioade între băile lor de soare la Cabo. Cutreier prin spital bifându-mi tratamentele în aplicaţie fără mare tragere de inimă şi urmând riguros paşii regimului terapeutic, fără să am însă nicio mulţumire.

Niciodată nu m-am simţit atât de singură.

Eu îl ignor pe Poe. Will mă ignoră pe mine. Şi tot caut o modalitate de a rezolva situaţia, însă nu-mi vine în minte nimic.

Joi seara stau în pat şi tastez pentru a mia oară pe Google *„B. cepacia”,* când ceva se loveşte de uşa mea. Îmi îndrept spatele, nedumerită. Ce-ar putea fi? Mă duc şi deschid uşa

încet. În prag văd un borcan pe a cărui etichetă scrie cu o caligrafie elegantă: TRUFE NEGRE DE IARNĂ. Mă aplec, îl iau şi văd deasupra lui un post-it roz: „Ai avut dreptate. De data asta .”

Poe. Simt un val de uşurare.

Zâmbesc pentru prima dată în ultimele patru zile. Mă uit în lungul culoarului şi văd uşa camerei lui închizându-se. Îmi iau telefonul şi-i formez numărul.

Răspunde înainte să sune măcar o dată.

— Îţi fac cinste c-o gogoaşă? îl întreb.

Ne întâlnim în holul principal şi-i cumpăr de la automat un pachet cu minigogoşile lui cu ciocolată preferate, pe care-l azvârl spre el când îl văd aşezat pe canapeaua de două locuri.

El îl prinde şi se uită cum iau unul şi pentru mine.

— Mulţam.

— Pentru puţin, răspund şi mă aşez vizavi de el şi de ochii lui pătrunzători ca două pumnale.

— Javră! ripostează el.

— Potaie!

Zâmbim şi punem punct oficial ciorovăielii.

Deschide pachetul, scoate o gogoaşă şi muşcă din ea.

— Chiar mi-e frică, recunoaşte el, privindu-mă în ochi. Ştii ce primeşte cineva la schimb pentru că mă iubeşte? Ocazia să contribuie la plata îngrijirilor mele medicale şi apoi să mă vadă murind. Ţi se pare că e drept faţă de el?

Îl ascult şi înţeleg ce vrea să spună. Cred că majoritatea persoanelor cu boli terminale au avut probleme de genul ăsta. S-au simţit o povară. Eu m-am simţit aşa pentru părinţii mei de nenumărate ori, mai ales în ultimele luni.

— Cheltuieli deductibile. Medicamente. Internări. Operaţii. După ce împlinesc optsprezece ani, n-o să mai am acoperire completă. Trage adânc aer în piept, şi glasul îi tremură. Ar trebui oare ca toate astea să fie problema lui Michael? Sau a familiei mele? E boala mea, Stella. E problema *mea*.

O lacrimă i se rostogoleşte pe obraz şi o şterge repede. Mă aplec în faţă vrând să-l alin, dar, ca de obicei, sunt la şase paşi distanţă.

— Hei! îi spun zâmbind larg. Poate îl convingi pe Will să se însoare cu tine. E plin de bani.

Poe pufneşte şi replică pe un ton ironic:

— Păi nici nu e pretenţios. Doar te place *pe tine!*

Arunc în el cu o gogoaşă şi-l nimeresc drept în piept. El râde, însă redevine imediat serios.

— Îmi pare rău. În legătură cu tine şi cu Will.

— Şi mie.

Înghit greu, cu privirea aţintită spre avizierul din spatele lui, înţesat de anunţuri şi înscrisuri şi… o informare despre igienă. Constă dintr-o serie de desene caricaturale, care-i învaţă pe oameni cum să se spele pe mâini în mod corect sau cum să tuşească în public.

Tresar când o idee începe să prindă contur în mintea mea.

Lista mea cu lucruri de făcut tocmai s-a mai îmbogăţit cu unul.

CAPITOLUL 16
— WILL —

Stau cu picioarele atârnate peste marginea acoperişului şi ascult mesajul ei vocal iar şi iar, doar ca să-i aud glasul. În camera ei nu e aprinsă decât lampa de pe birou, şi o văd tastând de zor la computer, cu părul lung şi castaniu strâns într-un coc neglijent.

Oare ce-o face la ora asta târzie din noapte?

Încă se mai gândeşte la mine?

Ridic ochii spre cer, de unde începe să cadă o perdea fină de ninsoare ce mi se aşterne pe obraji, pe gene şi pe frunte.

Am fost pe acoperişurile a zeci de spitale în decursul anilor. Am privit lumea de sus şi am încercat acelaşi sentiment de fiecare dată: dorinţa de a merge pe străzi, de a înota în ocean şi de a trăi viaţa aşa cum n-am putut niciodată s-o fac până acum.

Dorindu-mi ceva ce nu pot avea.

Acum însă, ceea ce vreau nu mai e afară. E chiar aici, suficient de aproape ca să întind mâna şi să-l ating. Numai că nu pot. Nu ştiam că e posibil să-ţi doreşti ceva atât de intens, încât să simţi jindul în braţe şi-n picioare, la fiecare răsuflare.

Telefonul îmi vibrează şi văd o notificare venită din aplicaţia ei, un mic flacon de pastile care dansează.

„Medicamentele de la culcare!”

Nici măcar n-aş putea explica de ce continui s-o fac. Dar mă mai uit o vreme la ea şi apoi mă ridic, mă duc spre uşă şi-mi iau portofelul pus drept opritor înainte ca uşa să apuce să se închidă. Cobor scările încet şi mă întorc la etajul trei, mă asigur că nu e nimeni pe culoar şi mă furişez înapoi în camera mea.

Mă duc la căruciorul cu medicamente şi-mi iau pastilele de seară cu budincă de ciocolată, aşa cum m-a învăţat ea. Mă uit la desenul pe care l-am făcut mai devreme, cu mine în chip de moartea cu coasa, pe lama căreia scrie „DRAGOSTE”.

„Eşti bine?” vine un mesaj de la Hope.

Oftez, îmi iau gluga de pe cap şi-i răspund ocolind puţin adevărul: „Mda, sunt bine”.

Îmi reglez tubul gastric şi mă întind în pat. Iau apoi laptopul de pe noptieră, deschid pagina de YouTube şi dau un clic solemn pe un video al Stellei pe care mi-l sugerează şi pe care l-am văzut deja – fiindcă în momentul ăsta sunt disperat.

Hope şi Jason nici nu m-ar recunoaşte.

Opresc sonorul şi mă uit la felul în care îşi aşază părul după ureche când se concentrează, la cum îşi dă capul pe spate când râde, la gestul cu care îşi încrucişează braţele la piept când e emoţionată sau supărată. Mă uit la cum îi priveşte pe Abby şi pe părinţii ei, la cum glumeşte cu prietenii – dar, mai mult decât orice altceva, văd cum ceilalţi o îndrăgesc. Şi văd asta nu doar la familia ei, ci şi în ochii lui Barb, în ai lui Poe şi în ai lui Julie. O văd la toţi medicii şi la toate asistentele, la toate persoanele care îi ies în cale.

La naiba, nici măcar comentariile nu sunt mizeriile sarcastice pe care le primesc majoritatea clipurilor de pe YouTube.

În scurt timp, nu mai pot să mă uit. Închid laptopul, sting lumina şi stau în întuneric, simţindu-mi fiecare bătaie a inimii în piept sonoră şi hotărâtă.

A doua zi privesc pe fereastră în timp ce soarele după-amiezii de iarnă coboară încet spre orizont, iar vesta Afflo îmi vibrează în jurul pieptului. Îmi verific telefonul şi constat surprins că am un mesaj de la mama, care vrea să afle ce mai fac de la mine, nu de la doctori, pentru prima dată de la ultima ei vizită aici, în urmă cu aproape două săptămâni: „Am auzit că-ţi faci tratamentele. Mă bucur că ţi-ai venit în fire”.

Îmi dau ochii peste cap şi azvârl telefonul pe pat, după care tuşesc şi scuip în ploscă un gogoloi de mucus. Mă uit spre uşă şi văd un plic strecurat pe sub ea, cu numele meu scris pe o faţă.

Ştiu că n-ar trebui să mă bucur, dar îmi decuplez vesta

Afflo şi mă reped să-l iau de pe podea. Rup plicul şi scot dinăuntru o foaie de hârtie atent împăturită, pe care o desfac şi găsesc un desen în creion.

Un băiat înalt, cu părul ondulat, stă în faţa unei fete scunde. Amândoi sunt identificaţi, tot în creion, drept Will şi Stella. Zâmbesc când văd micile inimioare roz care plutesc deasupra lor şi chiar chicotesc uşor zărind săgeata uriaşă dintre ei, pe care scrie cu litere mari şi roşii „CINCI PAŞI ÎNTOTDEAUNA".

E limpede că n-a moştenit acelaşi talent artistic ca Abby, dar tot e drăguţ. Însă ce încearcă de fapt să spună? Şi ce-i cu acei „cinci paşi"? În realitate sunt şase, iar ea ştie asta.

Laptopul îmi piuie. Mă reped la el, manevrând mouse-ul până când văd un mesaj nou. De la Stella.

Nu scrie nimic, e doar un link către un clip video de pe YouTube. Îl accesez şi mă duce la cel mai recent clip al ei, postat cu exact trei minute în urmă.

„B. cepacia – o ipoteză."

Zâmbesc incert văzând titlul şi mă uit apoi cum Stella face cu mâna spre cameră, cu părul prins în acelaşi coc neglijent pe care l-am zărit ieri de pe acoperiş; e înconjurată de o serie de obiecte aşezate ordonat pe pat.

„Salut tuturor! Bun, astăzi vreau să vă vorbesc despre ceva un pic altfel. *Burkholderia cepacia.* Riscuri, restricţii, reguli de procedură şi cum să-i spui numele în viteză de zece ori la rând! Fiindcă, să fim serioşi, e un nume a-ntâia!"

Mă uit mai departe, nedumerit.

„Bun, deci această *B. cepacia* e o bacterie rezistentă. E atât de adaptabilă, încât nu numai că nu e atacată de penicilină, ci chiar se hrăneşte cu ea. Deci prima noastră linie de apărare e…" Se întrerupe şi se apleacă să ia o sticluţă cu lichid pe care o ridică spre cameră. „Dezinfectant! Nu-i igienizantul de mâini pe care-l poţi găsi la fiecare supermarket, e un produs de nivel spitalicesc. Folosiţi-l des şi din belşug!" Îşi pune apoi o pereche de mănuşi din latex albastru, flexându-şi degetele ca să şi le potrivească pe mâini. „În al doilea rând, obişnuitele mănuşi latex. Testate în decursul timpului şi folosite pentru

protecţie în…” Priveşte în jos, îşi drege glasul şi studiază grămada de obiecte întinse pe pat, după care continuă: „… În cele mai diverse activităţi.”

În cele mai diverse activităţi? Clatin din cap, şi un zâmbet îmi apare pe buze. Ce-o fi având de gând? Mai departe scoate un teanc de măşti chirurgicale şi îşi agaţă una la gât.

„B. cepacia se dezvoltă cel mai bine în salivă şi flegmă. Aerul expulzat prin tuse poate ajunge până la doi metri distanţă. Cel de la un strănut se poate deplasa cu până la *trei sute cincizeci de kilometri pe oră,* aşa că aveţi grijă ce faceţi când aveţi companie!”

Trei sute cincizeci de kilometri pe oră. Uau! Bine că n-am vreo alergie, că altfel ar fi vai de noi toţi.

„Fără salivă înseamnă fără săruturi.” Trage adânc aer în piept şi priveşte drept spre mine, prin obiectivul camerei. „Pentru totdeauna.”

Oftez şi încuviinţez solemn. Asta-i o chestie tare nasoală. Gândul de a o săruta pe Stella… Clatin din cap.

Inima îmi bate de trei ori mai repede numai când mă gândesc.

„Cea mai eficientă apărare de care dispunem este distanţa. Şase paşi e regula de aur”, continuă ea, după care se apleacă şi ia un tac de biliard de lângă pat. „Ăsta măsoară un metru cincizeci, adică cinci paşi. Cinci paşi.”

Mă uit la desenul cu noi doi şi literele roşii par să sară de pe hârtie: „CINCI PAŞI ÎNTOTDEAUNA”.

De unde naiba a făcut rost de un tac de biliard?

Ţine băţul întins în faţa ei şi-l priveşte cu o intensitate remarcabilă.

„M-am gândit mult la acel pas diferenţă. Şi, sinceră să fiu, m-am înfuriat.” Ridică iar ochii spre cameră. „Suntem privaţi de multe noi, fibrochisticii. Ne trăim fiecare zi a vieţii aşa cum ne dictează tratamentele şi medicamentele pe care le luăm.”

Păşesc încolo şi-ncoace prin cameră, ascultându-i cuvintele.

„Cei mai mulţi dintre noi nu pot avea copii, iar mulţi nici nu trăiesc suficient ca să poată încerca. Numai alţi fibrochistici pot înţelege ce înseamnă asta, însă nu avem voie

să ne îndrăgostim unii de alţii. Aşa că, după tot ce mi-a răpit mie FC – după ce ne-a răpit *tuturor* –, o să răpesc şi eu ceva." Şi, ridicându-se în picioare cu un aer hotărât, întinde tacul cu un gest sfidător şi porneşte la luptă pentru noi toţi. „O să fur treizeci de centimetri. Trei sute de milimetri. Un amărât de pas distanţă."

Rămân cu privirea aţintită la ecran, copleşit de admiraţie.

„Fibroza chistică n-o să-mi mai răpească nimic. De acum înainte, hoţul sunt eu!"

Pot să jur că am auzit nişte urale undeva în depărtare. Stella face o pauză, privind drept în obiectiv. Privind direct spre *mine.* Iar eu stau nemişcat, împietrit, şi tresar puternic când în uşa mea răsună trei bătăi.

O deschid într-o fracţiune de secundă, şi în prag e ea. În carne şi oase.

„Stella."

Întinde tacul de biliard în faţă, atingându-mi pieptul cu vârful lui, iar sprâncenele ei groase se arcuiesc a provocare.

— Cinci paşi distanţă. Bine?

Răsuflu şi clatin din cap, şi cuvintele ei din clipul video îmi dau ghes să traversez spaţiul dintre noi şi s-o sărut.

— O să-mi fie greu, spun. Nu vreau să te mint.

Ea continuă să se uite la mine cu o privire intensă.

— Spune-mi, Will! Eşti de acord?

Nu ezit nicio clipă.

— Întru totul.

— Atunci vino în atrium! La nouă fix.

Cu asta, lasă tacul în jos, se răsuceşte pe călcâie şi pleacă înapoi, spre camera ei. Mă uit la ea cum se îndepărtează, şi entuziasmul îmi alungă sentimentul de îndoială care mă apasă greu în capul pieptului.

Râd văzând-o cum ridică tacul în aer cu un gest victorios, ca în scena de final a filmului *Şcoala de sâmbătă,* şi cum, înainte de a intra în rezerva 302, îmi dăruieşte un zâmbet.

Inspir adânc şi înclin din cap.

„Fibroza chistică n-o să-mi mai răpească nimic."

CAPITOLUL 17
— STELLA —

— De ce nu mi-am pus în bagaj ceva drăguţ? exclam către Poe, care mă ajută, rezemat de tocul uşii.

Azvârl din sertare pijamale, pantaloni de trening şi tricouri largi, căutând cu disperare ceva în care să mă îmbrac în seara asta.

El pufneşte.

— Sigur! întotdeauna ţi-ai făcut bagajele cu gândul la o idilă fierbinte în spital, nu-i aşa? glumeşte el.

Scot o pereche de boxeri mititei, din mătase, şi îi studiez. „N-aş putea.” Aş putea oare? Dacă stau să mă gândesc, am de ales între ei şi pantalonii de trening fără formă care au fost iniţial ai lui Abby.

— La urma urmei, am picioare frumoase, nu?

— Să nici nu-ţi treacă prin minte! ripostează el uitându-se urât la mine, după care izbucnim amândoi în râs.

Mă gândesc la prietenele mele, în ultima lor seară la Cabo, şi, pentru prima dată de când m-am internat, nu-mi mai doresc să fiu şi eu acolo. Aş vrea să fie ele aici, să mă ajute să mă pregătesc. Mă bucur, de fapt, că nu sunt la sute de kilometri distanţă.

Mă uit la ceasul de pe noptieră. E cinci fix. Mai am patru ore ca să găsesc ceva…

Trec de uşile spre atrium şi văd o vază cu trandafiri albi. Iau unul din mers, îi îndoi codiţa până când se frânge şi mi-l pun după ureche. Îmi privesc cu teamă reflexia în geamul uşii şi zâmbesc. Mi-am lăsat părul pe spate şi la frunte l-am prins cu panglica de la florile de hârtie trimise de Will; port boxerii mititei din mătase şi un maiou – în ciuda râsetelor lui Poe.

Arăt destul de bine dacă te gândeşti că mi-am încropit ţinuta din cea mai jalnică garderobă de rendez-vous din istorie.

E plăcut să ştiu că Will mă place în mod cert pentru ceea ce sunt. La urma urmei, aproape că nu m-a văzut altfel decât în pijama sau în halatul de spital, aşa că sigur nu l-am cucerit cu înfăţişarea mea superbă şi nici cu garderoba din colecţia Toamnă în Spital 2018.

Îmi pun mănuşile din latex albastru şi verific încă o dată că flaconul cu dezinfectant e prins încă de respiratorul portabil.

Mă aşez pe o bancă şi privesc prin uşa laterală spre camera de joacă a copiilor, cuprinsă brusc de un val de nostalgie. Obişnuiam să mă furişez aici ca să mă joc cu cei de vârsta mea, nefibrochistici. Şi cu Poe. Atriumul nu s-a schimbat mult de atunci. Aceiaşi copaci înalţi, aceleaşi flori viu colorate, acelaşi acvariu cu peşti tropicali de lângă uşă, unde am dat de necaz împreună cu Poe când ne-a prins Barb aruncându-le peştilor bucăţele de gogoaşă.

Poate că atriumul nu s-a schimbat cine ştie ce de când vin eu la Saint Grace, însă eu sigur m-am schimbat. Atât de multe dintre lucrurile care mi s-au întâmplat prima dată în viaţă s-au petrecut aici, încât nici nu mai pot să le ţin socoteala.

Prima operaţie. Primul prieten bun. Primul milkshake cu ciocolată.

Iar acum, prima întâlnire *adevărată* cu un băiat.

Aud uşa cum se deschide încet şi, privind pe după colţ, îl văd pe Will.

— Aici! îi şoptesc şi mă ridic, întinzând tacul spre el.

Un zâmbet i se întinde pe faţă până la urechi când prinde celălalt capăt al tacului în mâna înmănuşată; în buzunarul din faţă are o sticluţă mică de dezinfectant.

— Uau! exclamă privindu-mă cu ochi calzi, iar inima mea face o tumbă în piept.

Poartă o bluză din flanel în carouri albastre, care îi învăluie corpul slăbuţ şi dă ochilor lui un plus de strălucire. Părul îi e puţin mai aranjat. Pieptănat, dar păstrând ceva din ciufuleala aceea incredibil de atrăgătoare.

— Ce trandafir frumos! spune el, fără a-şi lua ochii de la picioarele mele dezgolite şi de la decolteul maioului din mătase.

Roşesc şi arăt cu degetul spre floarea pe care mi-am prins-o la ureche.

— A, trandafirul ăsta? Ăsta de aici, de sus?

În sfârşit, ridică ochii, privindu-mă aşa cum niciun alt băiat nu m-a mai privit până acum.

— Chiar ăla, încuviinţează el.

Trag de tac şi traversăm atriumul, spre holul principal. El se uită într-o parte şi remarcă vaza cu trandafiri albi de pe masă. Ochii i se încreţesc la colţuri când zâmbeşte.

— Te-ai apucat de furat trandafiri, Stella? Mai întâi un pas întreg, iar acum *flori?*

Râd şi ating trandafirul de la ureche.

— M-ai prins! L-am furat.

El trage de celălalt capăt al tacului şi clatină din cap.

— Ba nu! I-ai oferit un cadru mai frumos.

CAPITOLUL 18
— WILL —

Nu pot să-mi iau ochii de la ea.

Panglica roşie pe care o poartă în păr… Trandafirul pus după ureche… Felul în care se tot uită la mine…

Parcă nimic din toate astea nu e real. Niciodată n-am mai simţit ce simt acum pentru nimeni – în mare parte fiindcă toate relaţiile mele de până acum au avut ca laitmotiv „trăieşte-ţi viaţa în viteză şi mori tânăr” şi mutatul periodic la un alt spital. N-am stat nicăieri şi cu nimeni suficient de mult timp ca să mă pot îndrăgosti cu adevărat de cineva.

Oricum, nici dacă aş fi avut ocazia nu s-ar fi întâmplat. Fiindcă niciuna dintre celelalte nu era Stella.

Ne oprim în faţa unui acvariu cu peşti tropicali şi trebuie să-mi exersez toată voinţa ca să-mi iau ochii de la ea şi să mă uit la peştii viu coloraţi. Îl urmăresc cu privirea pe unul alb cu portocaliu care înoată de jur împrejurul coralului de pe fund.

— Când eram mică de tot, mă uitam la peştii ăştia şi mă întrebam cum ar fi să-mi pot ţine răsuflarea suficient ca să înot aşa ca ei.

Cuvintele ei mă surprind. Ştiam că vine de ceva vreme la Saint Grace, dar n-aş fi crezut că a fost internată aici şi în copilărie.

— Cât de mică?

Se uită la peştii care înoată spre suprafaţă după ce plonjaseră spre coral.

— Doamna doctor, Barb şi Julie au grijă de mine încă de când aveam şase ani.

Şase ani! Măi să fie! Nici nu-mi pot imagina cum e să stai atâta vreme într-un singur loc.

Intrăm în holul principal. Ea se uită la mine peste umăr, trage de tac şi face semn cu bărbia spre scara din faţă.

— Hai să urcăm pe jos!

Adică pe scări? Îi arunc o privire de parcă aş considera-o

sărită de pe fix. Plămânii mă dor numai la gândul de a urca trepte, şi îmi amintesc cât de obosit sunt după excursiile mele pe acoperiş. Deloc sexy. Dacă vrea ca întâlnirea asta să dureze mai mult de o oră, în niciun caz n-o să suim pe scări.

Ea zâmbeşte însă.

— Glumeam!

Ne plimbăm prin spitalul aproape pustiu şi nu ştim cum trec orele. Vorbim despre familiile noastre, despre prieteni şi despre orice altceva, în timp ce tacul se leagănă înainte şi-napoi între noi. Ne îndreptăm spre podul dintre Clădirea 1 şi Clădirea 2 şi-l traversăm cu paşi lenţi, lăsând capul pe spate ca să privim prin plafonul din sticlă spre cerul înnorat, din care ninsoarea cade pe acoperiş şi peste tot în jur.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? întreabă ea într-un târziu, iar eu ridic din umeri.

— A plecat când eram eu mic. Un copil bolnav nu intra în planurile lui.

Stella mă priveşte atent, încercând să-mi vadă reacţia. Îi explic mai departe:

— S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, încât uneori am senzaţia că e povestea altcuiva. Că e viaţa altcuiva, pe care eu am învăţat-o pe de rost.

Tu n-ai timp pentru mine, nici eu n-am timp pentru tine. Simplu ca bună ziua.

Îşi dă seama că vorbesc serios şi schimbă subiectul:

— Dar mama ta?

Încerc să-i ţin uşa deschisă ca să treacă, ceea ce se dovedeşte tare dificil când avem un tac între noi şi trebuie să fim mereu la distanţă de cinci paşi, dar… la naiba, doar sunt un domn!

Oftez şi-i dau răspunsul concis şi neutru:

— Frumoasă. Inteligentă. Hotărâtă. Şi concentrată exclusiv asupra mea.

Îmi aruncă o privire din care înţeleg limpede că subiectul ăsta n-are de gând să-l schimbe. Aşa că adaug:

— După ce a plecat el, a fost de parcă a decis să-i pese ei cât pentru doi oameni. Uneori am impresia că nici nu mă

vede. Că nu mă cunoaşte. Vede doar fibroza chistică. Sau, acum, *B. cepacia.*

— Ei i-ai spus toate astea?

Clatin din cap, neinteresat de subiect.

— Nu e niciodată suficient de prezentă ca să mă asculte. Întotdeauna vine, dă nişte ordine şi pleacă. Dar peste două zile împlinesc optsprezece ani, iar apoi deciziile o să le iau eu.

Se opreşte brusc şi smuceşte de tac.

— Stai puţin! Poimâine e ziua ta?

Zâmbesc, dar ea nu-mi răspunde la fel.

— Exact! Norocosul număr optsprezece!

— Will! exclamă ea şi bate din picior, necăjită. N-am niciun cadou pentru tine!

Credeţi că ar putea fi mai dulce de-atât?

Îi împung uşor piciorul cu tacul, dar acum nu mai glumesc. Fiindcă chiar vreau ceva.

— Atunci, ce-ai zice de o promisiune? Să fii pe lângă mine şi la aniversare?

Se uită la mine mirată, apoi înclină din cap.

— Promit!

Mă conduce apoi spre sala de sport, iar luminile cu senzor se aprind când trage de capătul ei de tac şi, pe lângă aparatele de gimnastică, ne îndreptăm spre o uşă din celălalt capăt al sălii, dincolo de care n-am avut până acum curiozitatea să văd ce e.

Se uită în stânga şi-n dreapta, deschide capacul care acoperă un panou electronic de pe perete şi tastează un cod.

— Văd că stăpâneşti bine harta spitalului, îi spun în timp ce uşa se deschide cu un clic şi tastatura panoului se luminează în verde.

Ea zâmbeşte cu un aer superior şi se uită la mine pieziş.

— E unul dintre avantajele pe care le ai când eşti animăluţul preferat al doamnei învăţătoare.

Râd. Isteaţă replică!

Aerul cald al piscinei mă învăluie imediat ce deschidem uşa, iar râsul meu stârneşte ecou în incinta vastă. Sala e cufundată în penumbră. Singurele surse de lumină sunt cele

din bazin, care strălucesc viu în vreme ce apa clipoceşte în jurul lor. Ne scoatem pantofii şi ne aşezăm pe margine.

La început, apa e rece, în ciuda căldurii din sală, dar pare din ce în ce mai caldă pe măsură ce ne legănăm picioarele în ea, înainte şi înapoi.

O tăcere confortabilă se aşterne între noi, şi o privesc de la distanţa tacului de biliard.

— Şi ce crezi că se-ntâmplă atunci când murim?

Ea clatină din cap şi schiţează o strâmbătură.

— Nu mi se pare un subiect tocmai sexy pentru o primă întâlnire.

Râd şi ridic din umeri.

— Haide, Stella! Avem amândoi o boală letală. Nu se poate să nu te fi gândit la asta.

— Păi, e pe lista mea cu lucruri de făcut.

Normal că e!

Se uită în jos, spre apă, desenând cercuri cu picioarele.

— Există o teorie care-mi place şi care susţine că, pentru a înţelege moartea, trebuie să ne gândim la naştere, spune jucându-se cu panglica din păr. Când suntem în uter, trăim existenţa *de acolo,* nu-i aşa? Habar n-avem că *următoarea* e la nicio palmă distanţă. Ridică din umeri şi se uită spre mine, apoi continuă: Poate că şi moartea e la fel. Poate că e pur şi simplu viaţa următoare. La nicio palmă distanţă.

Viaţa următoare e la nicio palmă distanţă… Mă încrunt gânditor şi analizez ideea.

— Păi, dacă începutul e moartea, iar moartea e totodată sfârşitul, care e adevăratul început?

Ea îşi arcuieşte sprâncenele, deloc amuzată de cimilitura mea.

— Bine atunci, Dr. Seuss{5}. De ce nu-mi spui ce crezi tu despre asta?

Ridic din umeri la rândul meu şi mă las pe spate.

— E somnul cel greu, scumpete. Adio şi n-am cuvinte! Fâs şi gata!

Ea clatină din cap.

— Imposibil. E imposibil ca Abby să se fi „fâsâit” şi atât.

Refuz să cred aşa ceva.

Rămân tăcut şi o privesc nerăbdător să-i pun întrebarea la care mă tot gândesc încă de când m-am prins că Abby a murit.

— Ce s-a întâmplat? îmi iau inima-n dinţi. Cu Abby.

Picioarele îi încremenesc, apa continuă să se rotească în jurul gleznelor ei. Dar îmi spune.

— Făcea plonjări de pe faleză în Arizona şi a intrat greşit în apă. Şi-a frânt gâtul şi s-a înecat. Mi s-a spus că n-a simţit nicio durere, îmi explică ea şi ridică privirea spre mine, cu o expresie tulburată. Dar de unde ştiu ei asta, Will? De unde să ştie ei dacă a simţit vreo durere sau nu? Abby a fost întotdeauna lângă mine când am suferit, dar eu nu i-am fost alături.

Clatin din cap şi mă străduiesc să-mi înfrâng instinctul care îmi strigă să-i iau mâna într-a mea. Nu ştiu ce să-i spun. Se uită înapoi spre apă, cu ochii sticloşi şi gândurile departe, pe culmea unei faleze din Arizona.

— Trebuia să fiu şi eu acolo, dar m-am îmbolnăvit, aşa cum fac întotdeauna, adaugă răsuflând lent, cu greutate, şi cu privirea aţintită undeva pe fundul piscinei, fără să clipească. Îmi tot imaginez momentul, încerc să înţeleg ce a simţit şi ce a gândit. Şi, fiindcă nu am cum să ştiu, ea moare de fiecare dată. Revăd moartea ei din nou şi din nou, şi din nou.

Clatin iar din cap şi-i ating piciorul cu tacul de biliard. Ea clipeşte, se uită la mine, şi ochii i se limpezesc.

— Stella, chiar dacă ai fi fost acolo, tot n-ai avea cum să ştii.

— A murit singură, Will!

Aici n-am cum s-o contrazic.

— Dar toţi murim singuri, nu-i aşa? Oamenii pe care-i iubim nu ne pot însoţi în moarte.

Mă gândesc la Hope şi la Jason. La mama. Mă întreb ce anume o va supăra mai tare: faptul că mă pierde pe mine sau că pierde în faţa bolii?

Stella face iar rotocoale cu picioarele în apă.

— Crezi că înecul doare? Că e înfricoşător?

Ridic din umeri.

— Aşa o să sfârşim şi noi, nu? O să ne înecăm. Doar că nu cu apă. O să ne vină de hac propriile noastre fluide corporale. O văd cu coada ochiului tremurând uşor şi mă întorc spre ea. Credeam că nu ţi-e frică să mori.

Ea oftează audibil şi se uită la mine cu exasperare.

— Nu mi-e frică să *fiu* moartă. Dar moartea în sine… Ştii tu… Ce simţi în clipa aia? întreabă şi, cum eu nu spun nimic, continuă: Ţie nu ţi-e frică deloc?

Îmi înăbuş obişnuitul impuls de a fi sarcastic. Vreau să fiu onest cu ea.

— Mă gândesc la ultima răsuflare. La chinul de a mai trage o gură de aer în piept. Tragi şi tragi, şi degeaba. Mă gândesc cum se sforţează muşchii pieptului, cum se rup de efort, în mod cu totul inutil. Niciun pic de aer. Nimic. Doar întuneric. Apa îmi vălureşte la picioare, iar imaginea detaliată pe care o am în minte mă apasă greu în capul pieptului. Îmi scutur un fior, ridic din umeri şi-i zâmbesc. Dar la naiba! Asta mi se-ntâmplă doar lunea. În restul timpului nu mă gândesc la aşa ceva.

Ea întinde braţul şi ştiu că ar vrea să-mi atingă mâna. Şi eu aş vrea s-o ţin pe a ei. Inima mea sare o bătaie şi o văd încremenind la jumătatea gestului, strângându-şi degetele în palmă şi lăsându-şi braţul jos.

Privirea ei o întâlneşte pe a mea şi e plină de înţelegere. Cunoaşte şi ea frica aceasta. Pe urmă însă schiţează un zâmbet mic, şi îmi readuc aminte că suntem, totuşi, aici.

Datorită ei.

Încerc să trag adânc aer în piept şi mă uit cum lumina reflectată din apă dansează pe gâtul şi pe umerii ei.

— Doamne, ce frumoasă eşti! Şi curajoasă. E un dezastru că nu te pot atinge.

Ridic tacul, tânjind ca degetele mele să fie cele care-i ating pielea. Încet, uşor, îi plimb vârful în sus pe braţ, peste unghiul ascuţit al umărului, urcând fără grabă spre gât. Ea tremură sub „atingerea” mea, cu ochii în ochii mei, şi o boare roşie îi apare în obraji pe măsură ce tacul urcă.

— Părul tău, spun apropiindu-mă de locul în care i se

revarsă pe umeri.

— Gâtul tău, rostesc privind lumina care îi cade pe piele.

— Buzele tale, şoptesc simţind periculoasa atracţie gravitaţională dintre noi, care mă provoacă s-o sărut.

Ea îşi întoarce privirea, timidă dintr-odată.

— Am minţit atunci, în ziua când ne-am întâlnit prima oară. N-am făcut sex niciodată. Trage brusc aer în piept şi-şi duce mâna la coaste în timp ce vorbeşte. Nu vreau să mă vadă nimeni. Cicatricile… Tubul… Nu e nimic sexy la…

— Totul la tine e sexy, o întrerup, iar ea se uită la mine şi vreau să vadă adevărul pe faţa mea: Eşti perfectă.

O privesc cum împinge tacul într-o parte şi se ridică, tremurând, îşi duce mâinile la maioul din mătase şi, fără a-şi lua ochii de la mine, şi-l scoate lent, rămânând într-un sutien din dantelă neagră. Lasă maioul să cadă pe pardoseală, iar eu rămân cu gura căscată.

Apoi îşi scoate şortul, păşeşte încet peste el şi se îndreaptă de spate. Invitându-mă să privesc.

M-a lăsat complet fără suflu. Încerc să absorb cât de mult pot, îmi plimb flămând ochii în sus şi-n jos pe trupul ei, îi privesc lung picioarele, sânii şi şoldurile. Lumina joacă pe cicatricile de pe pieptul şi de pe abdomenul ei.

— Dumnezeule mare! bâigui.

Niciodată n-aş fi crezut că pot fi gelos pe un tac de biliard, dar ce mult aş vrea să-i simt pielea lipită de a mea!

Îmi zâmbeşte sfios şi se lasă să alunece în piscină, cufundându-se complet în apă. Se uită fix la mine, şi părul lung i se răsfiră în jur, ca de sirenă. Strâng mai tare tacul în mâini când iese la suprafaţă, gâfâind după aer.

Râde încetişor.

— Cât am stat? Cinci secunde? Zece?

Închid gura şi îmi dreg glasul. Din partea mea, parc-ar fi fost un an.

— Nu număram, îi răspund. Mă zgâiam!

— Păi, eu ţi l-am arătat pe al meu, spune provocator.

Iar eu accept întotdeauna provocările.

Mă ridic şi-mi deschei nasturii cămăşii. Acum ea e cea care

se uită. Şi nu zice nimic, dar buzele îi sunt întredeschise; nu se încruntă, nu mă compătimeşte.

Mă apropii de treptele piscinei, îmi scot pantalonii şi stau o clipă nemişcat, doar cu boxerii pe mine, în timp ce apa şi Stella mă cheamă. Încet, păşesc în bazin. Ne privim ochi în ochi, străduindu-ne să ne regăsim suflul.

Dar, de data asta, fără nicio legătură cu fibroza chistică.

Mă cufund în apă, şi ea face la fel. Bule mici de aer se ridică la suprafaţă în vreme ce ne privim dintr-o parte în alta a lumii subacvatice, şi părul ne pluteşte în jur, trăgându-ne spre suprafaţă, iar luminile aruncă umbre pe trupurile noastre slabe.

Ne zâmbim şi, în ciuda miilor de motive împotrivă, nu-mi pot alunga, privind-o acum, senzaţia că mă îndrăgostesc de ea.

CAPITOLUL 19
— STELLA —

Ieşim din sala piscinei când noaptea lasă loc dimineţii, şi părul începe să ni se usuce. Trecem pe lângă locuri pe care le-am văzut de mii de ori de când vin la Saint Grace. Paznici dormitând, medici care zgâlţâie furioşi automatul de sucuri din hol, aceleaşi pardoseli din gresie albă şi aceleaşi culoare slab luminate – dar totul pare altfel acum, cu Will alături de mine. E ca şi când le-aş vedea pentru prima dată. Nu ştiam că e posibil ca un om să poată face asta – ca lucrurile vechi să redevină noi.

Trecem fără grabă pe lângă bufet şi ne oprim în faţa unei ferestre mari într-o laterală, departe de fluxul trecătorilor. Privim cerul cum se luminează treptat. Totul e încă aproape nemişcat afară. Ochii mi se îndreaptă spre luminile din parcul îndepărtat.

Inspir adânc şi arăt spre ele.

— Vezi luminile alea?

Will încuviinţează şi se întoarce către mine; părul îi e dat pe spate şi umed de la apa din piscină.

— Da. Întotdeauna mă uit la ele când stau pe acoperiş.

Mă priveşte în timp ce eu nu-mi iau ochii de la ele.

— În fiecare an mergeam cu Abby acolo. Ea zicea că sunt stele, fiind atât de multe, îi povestesc şi zâmbesc, apoi râd şi continui: Ai mei îmi spuneau cândva Steluţă. Mă opresc din nou, fiindcă aud ca aievea glasul lui Abby strigându-mă aşa. Doare, dar nu la fel de rău ca înainte. Îşi punea o dorinţă, şi niciodată, dar niciodată nu voia s-o spună. Glumea zicând că, dacă o rosteşte cu glas tare, nu se mai împlineşte.

Punctişoarele de lumină scânteiază în depărtare, chemându-mă ca şi când Abby ar fi acolo, printre ele.

— Dar eu ştiam, adaug. Îşi dorea să am eu plămâni noi.

Respir simţind efortul continuu al plămânilor de a se dilata şi de a se contracta şi mă întreb cum ar fi să am unii noi.

Plămâni care, pentru o vreme, să-mi schimbe viaţa complet. Plămâni care să funcţioneze. Plămâni care să-mi permită să respir, să mă lase să alerg şi să-mi dea mai mult timp ca să trăiesc cu adevărat.

— Sper ca dorinţa să i se împlinească, spune Will, iar eu îmi reazem fruntea de geamul rece şi privesc spre el.

— Sper ca viaţa mea să nu fi fost în zadar, şoptesc, punându-mi şi eu o dorinţă sub luminile acelea scânteietoare.

El se uită la mine lung.

— Viaţa ta înseamnă totul, Stella. Şi afectează mai mulţi oameni decât îţi poţi închipui, rosteşte el şi îşi duce o mână la piept, în dreptul inimii. Vorbesc din proprie experienţă.

Răsuflarea mea abureşte sticla ferestrei şi, cu degetul, desenez pe ea o inimă mare. Ne privim în oglinda geamului şi simt atracţia lui gravitaţională trăgându-mă spre el. O simt în fiece parte a fiinţei mele, în piept şi în braţe, până în vârfurile degetelor. Şi vreau să-l sărut aşa cum nu mi-am dorit nimic altceva vreodată.

În loc de asta, mă aplec şi-i sărut reflexia în fereastră.

El ridică mâna încet, îşi duce degetele la buze, ca şi cum mi-ar fi simţit sărutul, şi ne întoarcem unul cu faţa spre celălalt. Îl privesc în vreme ce soarele urcă încet deasupra orizontului, învăluindu-i chipul într-o aură caldă; ochii îi strălucesc, plini de ceva complet nou şi totuşi, într-un fel, familiar.

Pielea începe să-mi freamăte.

Face un pas mic spre mine, şi mâna în mănuşă îi lunecă încet de-a lungul tacului; mă priveşte reţinut, iar inima mea o ia la goană. Fac şi eu un pas, fur câţiva centimetri din distanţă, doar ca să fiu cu o palmă mai aproape de el.

Dar telefonul începe să-mi sune, şi magia momentului se spulberă ca un balon spart. Scot telefonul din buzunarul de la spate şi văd că e un mesaj de la Poe; mă copleşeşte un amestec de tristeţe şi uşurare, şi ne depărtăm cu greu unul de celălalt.

„SOS!

Barb vă caută pe amândoi!!!

UNDE SUNTEŢI, OAMENI BUNI?”

Ah, Doamne! Panica mă inundă şi fac ochii mari, privind spre Will. Dacă ne găseşte împreună, n-o să mai avem nicio şansă la o a doua întâlnire.

— O, nu! Will, Barb ne caută!

Ce să facem? Suntem cât se poate de departe de aripa noastră.

Pentru o fracţiune de secundă el pare panicat, dar pe urmă se stăpâneşte şi încruntă din sprâncene, trecând în modul „control daune”.

— Stella, unde obişnuieşte să te caute prima dată?

Mintea îmi lucrează febril.

— La STIN.

Intrarea dinspre vest. Barb ar veni din partea opusă. Dacă o iau la picior, am şanse s-ajung acolo la timp.

Întorc capul spre lifturi şi văd uşile închizându-se încet. Cu o grimasă, reazem tacul de perete şi o iau la fugă pe scări în vreme ce Will ţâşneşte în direcţie opusă, înapoi spre etajul nostru.

Urc treptele cu greu şi, până să ajung la etajul cinci, simt arsuri în muşchii braţelor şi ai picioarelor. Îmi ridic mai bine respiratorul pe umăr şi străbat culoarul pustiu. Paşii îmi răsună zgomotos pe pardoseală, în ritmul gâfâielilor care-mi marchează răsuflarea.

Groaznic! Barb o să mă ucidă! Mă rog, întâi pe Will, dar pe urmă, sigur, şi pe mine.

Simt că plămânii mi-au luat foc când izbesc cu umărul uşa cu un „cinci” mare şi roşu desenat pe ea şi intrarea dinspre vest în STIN îmi apare în faţă. Încerc să trag în piept cât mai mult aer, tuşind frenetic, iar degetele îmi tremură prea tare ca să pot forma codul de acces la tastatura din perete.

O să fiu prinsă. Am ajuns prea târziu.

Îmi prind mâna dreaptă cu cea stângă şi o stabilizez atât cât să pot tasta „642 STIN”. Uşa se descuie cu un clic, şi mă trântesc imediat pe o canapea, ameţită; închid ochii, prefăcându-mă că dorm.

Nu trece nici măcar o secundă şi uşa dinspre est se deschide brusc, aud paşi şi simt parfumul lui Barb când se opreşte în

dreptul meu. Pieptul mă ustură în vreme ce mă străduiesc să-mi controlez respiraţia. Încerc cu disperare să par liniştită, deşi corpul meu jinduieşte după aer.

Simt cum o pătură mă acoperă şi apoi îi aud paşii îndepărtându-se încet, uşa dinspre est deschizându-se şi apoi închizându-se în urma ei.

Îmi îndrept imediat spatele, tuşesc, şi ochii mi se umplu de lacrimi. O durere ascuţită îmi străpunge pieptul şi îmi cuprinde apoi tot corpul. Treptat însă, pe măsură ce organismul meu primeşte aerul necesar, durerea scade, iar privirea mi se limpezeşte. Uşurarea pe care o resimt nu e egalată decât de valul de adrenalină care-mi curge prin vene.

Îmi scot telefonul şi-i trimit lui Will un emoticon: degetul mare ridicat în aer. O fracţiune de secundă mai târziu îmi răspunde:

„NU-MI VINE SĂ CRED CĂ NU NE-A PRINS."

Râd şi mă cufund mai bine în pernele calde ale canapelei; vâltoarea de întâmplări prin care tocmai am trecut încă îmi dă senzaţia că plutesc undeva sus, mult deasupra spitalului.

O bătaie în uşă mă trezeşte din aţipeala inconfortabilă în care am căzut, în hidosul fotoliu verde de lângă fereastră. Mă frec la ochi adormită şi mă uit la telefon, mijind ochii.

E deja ora unu. Ceea ce explică miile de mesaje pe care le-am primit de la Camila, Mya şi Poe, care toţi mă întreabă cum a decurs seara trecută.

Seara trecută.

Zâmbesc amintindu-mi, şi un val de fericire mă inundă. Mă ridic, mă duc la uşă şi o deschid, dar dincolo de prag nu e nimeni. Bizar! Şi totuşi, când mă uit în jos, văd un pahar cu milkshake aşezat pe podea, deasupra unui bileţel.

Mă aplec, îl iau şi citesc, zâmbind: „Poe zicea că-ţi place ciocolata. Vanilia e, evident, o aromă mai delicioasă, dar treacă de la mine, fiindcă îmi placi".

A avut chiar răbdare să deseneze un podium, cu o îngheţată cu vanilie pe primul loc, flancată de una cu ciocolată şi alta cu

zmeură.

Râd şi, privind pe hol, îl văd pe Will în uşa camerei lui, cu mască pe faţă şi mănuşi. Îşi trage masca în jos şi schiţează o strâmbătură în clipa în care Barb apare de după colţ. Îmi face cu ochiul, deschide uşa şi se retrage iute în cameră, înainte ca ea să-l zărească.

Ascund biletul şi paharul la spate, afişând un zâmbet larg.

— ’Neaţa, Barb!

Ea ridică privirea din fişa unui pacient şi-mi aruncă o ocheadă bănuitoare.

— E deja după-amiază.

Înclin din cap şi mă retrag încet în cameră.

— Sigur, ai dreptate. După-amiază, bâigui gesticulând cu mâna liberă. Cu toată zăpada asta, ştii, e greu să-mi dau seama… ce oră e.

Oftez şi închid uşa înainte să mai spun şi alte chestii ridicole.

Stăm „la cutie” tot restul zilei ca să nu alimentăm suspiciunile lui Barb. Nu riscăm nici măcar să ne trimitem un SMS sau să vorbim pe Skype. Îmi reorganizez căruciorul cu medicamente, strecurând pe furiş câte un bileţel pe sub uşa lui Will ori de câte ori ies pe hol să mai iau câte ceva.

La rândul lui, Will se duce la automatul cu răcoritoare şi gustări de vreo zece ori, aşa că răspunsurile lui vin cu fiecare nouă pungă de chipsuri sau de bomboane.

„Când e întâlnirea numărul doi?” scrie el, şi eu zâmbesc aruncând o privire în carnetul meu, la proiectul la care am lucrat de fapt toată ziua.

Planul pentru ziua lui de mâine.

CAPITOLUL 20
— WILL —

Pe jumătate adormit, mă uit la mama în timp ce discută în contradictoriu cu doamna doctor Hamid. De parcă glasul răstit ar putea schimba cumva rezultatele analizelor mele. Nimic nu s-a modificat după tratamentul cu cevaflomalină.

Mda, nu e chiar cel mai frumos cadou de ziua mea.

— Poate că există o interacţiune medicamentoasă adversă. Ceva care împiedică noul medicament să acţioneze aşa cum ar trebui! ripostează mama cu o privire de-a dreptul disperată.

Doamna doctor trage adânc aer în piept şi clatină din cap.

— Bacteriile din plămânii lui Will au colonizat ţesutul în profunzime. Pătrunderea antibioticelor în ţesutul pulmonar necesită timp, oricare ar fi medicamentul, spune doctoriţa şi adaugă, făcând un semn spre perfuzia cu cevaflomalină: Inclusiv pentru cel de aici.

Mama inspiră adânc şi-şi încleştează mâna pe marginea patului meu.

— Dar, dacă nu e eficient…

Of, nu şi de data asta! Nu mai plec în altă parte! Mă ridic în capul oaselor şi-i întrerup fraza:

— Destul! S-a terminat, mamă! Acum am optsprezece ani, ai uitat?

Se răsuceşte să se uite la mine şi e limpede că s-a pregătit pentru clipa asta; ochii îi fulgeră de mânie.

— Regret că-ţi stric distracţia încercând să te ţin în viaţă, Will! Sunt cea mai rea mamă a anului, nu-i aşa?

Doamna doctor se retrage încet spre uşă, înţelegând că e momentul să plece. Privesc din nou spre mama şi mă încrunt urât.

— Doar ştii că sunt o cauză pierdută, da? Iar tu nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia. Niciun tratament n-o să mă salveze!

— Bine! Hai să oprim toate tratamentele! Să nu mai

cheltuim banii! Să nu mai încercăm! Şi pe urmă, Will? întreabă ea ţintuindu-mă cu privirea, exasperată. Te întinzi undeva pe o plajă tropicală şi aştepţi să te ia valurile? Ceva poetic şi prostesc? Îşi pune mâinile în şolduri şi clatină din cap, continuând: Scuză-mă, dar eu nu trăiesc în basme. Trăiesc în lumea reală, unde oamenii îşi rezolvă…

Glasul i se stinge. Fac un pas în faţă, arcuindu-mi sprâncenele şi sfidând-o să rostească cuvântul.

— Problemele, închei eu în locul ei. Haide, mamă, spune-o!

E cuvântul care întruchipează tot ce am fost eu mereu pentru ea.

Oftează încet, şi privirea i se îmblânzeşte pentru prima dată de mult timp.

— Tu nu eşti o problemă, Will. Eşti copilul meu.

— Atunci, fii mamă! strig şi văd roşu în faţa ochilor. Când ai fost ultima dată doar mamă, poţi să-mi spui?

Face un pas spre mine.

— Will, eu încerc să te ajut. Încerc să…

— Mă cunoşti măcar cât de cât? Te-ai uitat fie şi la unul singur dintre desenele mele? Ştii că e aici o fată pe care o plac? Pun pariu că nu! exclam şi clatin din cap, lăsându-mi furia să se reverse. Şi cum ai putea să ştii? Tu nu vezi în mine decât nenorocita asta de boală! Arăt spre revistele şi cărţile de artă de pe biroul meu şi turui mai departe: Cine e artistul meu preferat, mamă? Habar n-ai, nu-i aşa? Vrei o problemă pe care s-o rezolvi? Schimbă felul în care mă priveşti!

Ne uităm fix unul la altul. Ea înghite greu, se stăpâneşte şi întinde mâna să-şi ia geanta de pe pat. Când vorbeşte, glasul îi e blând şi ferm:

— Te văd foarte bine, Will.

Iese şi închide uşa încet în urma ei. Sigur că pleacă! Mă aşez pe pat, frustrat, şi văd un cadou elegant împachetat, legat cu o fundă mare şi roşie. Îmi vine să azvârl cu el, dar îl iau, nerăbdător să văd ce şi-o fi închipuit ea că-mi doresc. Smulg panglica şi rup hârtia, înăuntru e o ramă.

Nu înţeleg la ce mă uit. Dar nu fiindcă nu recunosc obiectul. Fiindcă îl recunosc.

E o caricatură politică din anii ’40. Originalul după care s-a făcut fotocopia din camera mea. Semnat, datat, cu tot tacâmul. Un document atât de rar încât nici nu ştiam că mai există.

La naiba!

Mă întind în pat, înhaţ perna şi mi-o apăs pe faţă, şi frustrarea pe care am simţit-o la adresa mamei se transferă acum asupra mea.

Îmi displace atât de mult felul în care m-a privit întotdeauna, încât nici măcar nu mi-am dat seama că la fel o privesc şi eu.

Ştiu oare unde s-a dus când a plecat de aici? Ştiu ce-i place *ei* să facă? Am fost atât de absorbit de felul în care vreau eu să-mi trăiesc viaţa, încât am uitat complet că şi ea are una.

Iar viaţa aceea… *sunt eu.*

Fără mine, mama e complet singură. Tot timpul ăsta am crezut că vede la mine doar boala. O problemă care trebuie remediată. Însă ea mă vede pe mine, aşa cum sunt, şi se străduieşte să mă convingă să lupt alături de ea, iar eu nu fac decât să mă opun şi să lupt împotriva ei, cu ghearele şi cu dinţii. Tot ce-şi doreşte e să rezist şi să mă zbat pentru viaţa mea, în vreme ce eu mă pregătesc doar să plec.

Mă ridic, iau de pe perete fotocopia şi pun în locul ei originalul înrămat.

Mama vrea acelaşi lucru ca Stella. Mai mult timp.

Vrea mai mult timp împreună cu mine.

Îmi împing scaunul, depărtându-mă de birou, şi-mi scot căştile de pe urechi. Ultimele două ore am desenat întruna, încercând să uit de disputa cu mama.

Ştiu că ar trebui să spun ceva. Să vorbesc cu ea, la telefon sau printr-un mesaj, dar nu-mi pot alunga o anume iritare. La urma urmei, lucrurile funcţionează în ambele sensuri, şi nici ea nu s-a descurcat grozav. Dacă mi-ar fi arătat măcar că mă ascultă, cât de puţin…

Oftez şi iau de pe căruciorul cu medicamente o budincă de

ciocolată şi pastilele de după-amiază, pe care le înghit conştiincios. Scot telefonul, mă aşez pe marginea patului şi-mi parcurg fără un scop anume mesajele de pe Instagram, unde găsesc câteva mesaje de la mulţi ani de la foştii colegi de clasă.

Nimic încă de la Stella. Nu mi-a dat niciun semn de seara trecută, când am întrebat-o eu despre a doua întâlnire.

O sun pe FaceTime şi zâmbesc când îmi răspunde.

— Sunt liber!

— Ce…? dă ea să întrebe, făcând ochii mari. Ah, da, la mulţi ani! Nu-mi vine să cred că n-am…

Flutur din mână şi o întrerup. Nu-i mare problemă.

— Eşti ocupată? Vrei să facem o plimbare? Barb nu e pe-aproape. Îndreaptă camera telefonului spre un teanc de cărţi de pe birou.

— Acum nu pot. Învăţ.

Mi se strânge inima. Chiar aşa?

— A, bine. Credeam că, poate…

— Ce-ai zice să ne vedem mai târziu? mă întreabă, şi imaginea revine la ea.

Ridic din umeri cu un aer trist.

— Mai târziu o să treacă pe la mine prietenii mei. Dar e-n regulă. Găsim noi ceva. Doar că… ştii tu… mi-era dor de tine, spun cu un aer spăsit.

Zâmbeşte cu o privire caldă şi o expresie fericită.

— Asta voiam să văd! Zâmbetul! exclam trecându-mi degetele prin păr. Bine. Te las să te întorci la cărţile tale.

Închid, pun telefonul pe pernă şi mă întind la loc în pat.

După nici măcar o secundă, începe să sune. Îl iau şi răspund fără să mă mai uit cine e.

— Ştiam eu că o să te răzgândeşti…

— Hei, Will! Jason sunt.

— Jason, bună! replic oarecum dezamăgit că nu e Stella, dar bucuros să-l aud.

Toate s-au petrecut atât de repede în ultima vreme, încât n-am avut când să-l pun la curent cu ultimele întâmplări.

— A intervenit ceva, spune el, pe un ton ciudat. Îmi pare

rău, amice, dar nu putem ajunge la tine azi.

Serios? Întâi Stella, iar acum Jason şi Hope? La urma urmei, n-o să mai am prea multe zile de naştere. Dar îmi alung dezamăgirea.

— A, e-n regulă. Înţeleg. Începe să-şi ceară scuze, dar îl opresc: Serios, amice, e-n regulă. Nu-i problemă. Închid, oftez adânc şi, când mă ridic, privirea îmi cade asupra nebulizatorului. Iau albuterolul şi clatin din cap în timp ce bombăn: Mulţi ani să trăiesc!

Mă trezesc brusc din aţipeala de seară când telefonul îmi piuie şi intră un mesaj. Mă ridic, mă uit la ecran şi văd un SMS de la Stella.

„DE-A V-AŢI ASCUNSELEA. Tu te pui. Pup, S.”

Sar din pat, nedumerit, dar curios, îmi încalţ în fugă tenişii albi şi deschid uşa. Un balon galben aprins aproape că mă loveşte în faţă, prins de clanţă cu o aţă lungă. Mijesc ochii şi constat că în interiorul lui, chiar la bază, e ceva.

Un bilet?

Verific că nu e nimeni prin zonă şi calc pe balon ca să-l sparg. Un băiat care se întoarce în camera lui sare ca ars la auzul pocnetului, iar chipsurile îi zboară din pungă şi se împrăştie pe jos. Scot în fugă post-it-ul rulat din balon şi, când îl desfac, văd scrisul ordonat al Stellei.

„Porneşte de unde ne-am întâlnit prima dată.”

STIN! Mă furişez pe hol, pe lângă băiatul care-şi adună enervat chipsurile, şi iau liftul spre etajul cinci. Traversez în fugă podul spre Clădirea 2, strecurându-mă printre asistente, medici şi pacienţi, şi trec de uşile duble care duc la intrarea dinspre est în STIN. Mă uit în jur, când la dreapta, când la stânga, căutând un alt… Uite-l! Legat de un pătuţ gol dincolo de peretele de sticlă, un alt balon galben aprins se leagănă în aer. Mă strecor pe vârfuri înăuntru, şi degetele îmi bâjbâie încercând să desfacă nodul.

Ce naiba, Stella? Baloane de semnalizare, ca marinarii?!

Reuşesc în sfârşit să-l deznod, mă întorc pe hol, mă uit într-o parte şi-n alta, apoi – poc!

Derulez bileţelul şi citesc următorul indiciu.

„Trandafirii sunt roşii. Sau nu?”

Mă încrunt, cu ochii la mesaj. „Sau nu”?… Ah! Îmi amintesc de ea seara trecută, cu trandafirul alb prins la ureche. Vaza! Mă duc drept spre atrium, coborând în fugă treptele spre holul principal şi spre încăperea cu pereţi de sticlă. Deschid uşile şi văd balonul galben plutind în aer, cu aţa prinsă de vază.

Flutur o mână spre paznicul care mă priveşte suspicios când desprind balonul gâfâind, în vreme ce plămânii mei protestează faţă de atâta alergat. Zâmbesc larg, sparg balonul cu zgomot şi ridic din umeri smerit, în chip de explicaţie.

— E ziua mea.

Scot mesajul din balon şi-l desfac:

„Dacă aş putea să-mi ţin răsuflarea atâta vreme…”

Abia termin de citit, că mă răsucesc pe călcâie spre acvariul cu peşti tropicali. Nuanţele lor galbene şi portocalii îmi sar parcă în ochi în timp ce caut cu privirea în jur, după un alt balon.

Oare să fi înţeles eu greşit?

Mă gândesc mai bine. Piscina.

Ies rapid din sală şi mă duc spre sala de sport din Clădirea 1, ţinând strâns în mână ultimul bileţel. Deschid uşa, trec pe lângă aparatele pustii şi văd că uşa cealaltă, care dă spre piscină, e deschisă, proptită promiţător cu un scaun. Intru şi oftez uşurat când zăresc balonul plutind pe apă, la vreo doi metri de margine.

Caut cu privirea şi văd alături tacul de biliard rămas acolo de vineri. Îl strecor pe sub balon, agăţ sfoara şi îl trag din apă, simţind cum ceva îl îngreunează. Îl scot complet din piscină şi

izbucnesc în râs când recunosc sticluţa cu dezinfectant din clipul video al Stellei. Sparg balonul cu ajutorul tacului şi extrag biletul dintre rămăşiţe.

„La exact patruzeci şi opt de ore de la prima noastră întâlnire…”

Întorc hârtia, nedumerit, dar asta e tot. Mă uit la ceas. Opt cincizeci şi nouă. Încă un minut şi se împlinesc patruzeci şi opt de ore de la prima… Telefonul îmi piuie. Îl deschid şi văd o fotografie a Stellei. E frumoasă de-ţi taie răsuflarea, cu o bonetă de bucătar şi un balon mare galben în mână, plus un zâmbet larg pe faţă. În mesaj scrie: „… începe a doua noastră întâlnire!”

Mă încrunt şi măresc imaginea, încercând să-mi dau seama unde e. Uşile alea metalice sunt cam peste tot în spitalul ăsta. Dar stai puţin! Mut imaginea spre marginea din dreapta a fotografiei şi văd un colţ al automatului de milkshake de la bufet. Mă duc în viteză spre lift, îl iau până la etajul cinci, traversez holul şi podul spre Clădirea 2. Cu tacul încă în mână, iau apoi alt lift şi cobor la etajul trei, unde e bufetul, încercând să-mi recapăt răsuflarea şi aranjându-mi părul reflectat în pereţii din oţel inoxidabil.

Cotesc alene după colţ şi o văd pe Stella sprijinită de uşa bufetului; o expresie de bucurie pură i se aşterne pe faţă când mă zăreşte. E fardată şi şi-a dat pe spate părul lung, prins cu o bentiţă.

Arată superb.

— Credeam că n-o să mă găseşti.

Întind tacul, iar ea îi apucă celălalt capăt, apoi deschide uşa şi mă trage înăuntru, în încăperea cufundată în întuneric.

— E târziu, ştiu, dar trebuia să aşteptăm ca bufetul să se închidă.

Mă uit în jur, nedumerit.

— Să aşteptaţi?

Mă priveşte cu o expresie impenetrabilă, se opreşte în faţa unor uşi duble din sticlă mată şi formează un cod la tastatura

din perete. Cu un clic, uşile se deschid, şi mai multe voci strigă la unison:

— Surpriză!

Rămân cu gura căscată. Hope şi Jason, dar şi prietenele Stellei, Mya şi Camila, abia revenite de la Cabo, sunt aşezaţi în jurul unei mese aranjate: pe aşternutul întins drept faţă de masă, lumânări albe, aşezate la ambele capete, aruncă o lumină caldă asupra coşului cu pâine proaspătă şi a unei salate apetisante. Sunt chiar şi păhăruţe de medicamente, cu pastile alb-roşii de creon puse în faţa a trei dintre scaune.

Sunt înmărmurit.

Mă uit când la masă, când la Stella şi n-am cuvinte.

— La mulţi ani, Will! îmi urează ea, lovindu-mă uşurel cu tacul de biliard.

— Tipul chiar există! exclamă Camila (sau poate o fi Mya), iar eu izbucnesc în râs când Hope se repede la mine şi mă strânge tare în braţe.

— Am avut mustrări groaznice de conştiinţă că te-am lăsat baltă, spune ea.

Jason mă îmbrăţişează la rândul lui şi mă bate pe spate amical.

— Dar iubita ta ne-a dat de urmă pe pagina ta de Facebook şi ne-a convins să venim şi să-ţi facem o surpriză.

Mya şi Camila bat palma auzind formularea lui, ceea ce o face pe Stella să se încrunte la ele şi să se întoarcă apoi spre mine. Schimbăm o privire. „Iubită.” Îmi place grozav cum sună.

— Asta chiar e o surpriză! spun uitându-mă la toţi încântat.

Apare şi Poe, cu o mască pe faţă, o bonetă pe cap şi mănuşi în mâini, rotind în aer o paletă de servire.

— Hei! Mâncarea-i aproape gata!

Ne aşezăm, păstrând, între fibrochistici, distanţa de siguranţă: Stella într-un capăt, eu în celălalt, Poe la mijloc, cu Hope şi Jason de-o parte şi de alta. Mya şi Camila se aşază faţă în faţă, între mine şi Stella. Zâmbesc şi mă uit în jurul mesei în timp ce dăm iama în pâine şi salată. Îmi simt inima atât de plină, încât sunt aproape dezgustat.

Ridic ochii spre Stella, îi zâmbesc şi rostesc neauzit „mulţumesc”. Ea înclină din cap, roşeşte şi-şi pleacă privirea în farfurie.

„Iubită.”

Poe aduce la masă cel mai apetisant homar cu paste pe care l-am văzut vreodată, cu frunze de busuioc, parmezan şi chiar cu trufe! Toţi ne holbăm, complet vrăjiţi.

— Ăsta de unde a apărut? întreb, în timp ce stomacul îmi chiorăie cu zgomot.

— De-aici! răspunde Poe arătând în spate, spre bucătărie. Fiecare spital are o bucătărie VIP, în care păstrează delicatesele pentru celebrităţi, politicieni… ştii tu, lume importantă. Ia apoi un pahar de pe masă şi-l ridică, adăugând: Iar în seara asta, aniversatule, e pentru tine! *Salud!*

Ridicăm toţi paharele.

— *Salud!*

Mă uit în celălalt capăt al mesei, la Stella, şi-i fac cu ochiul.

— Păcat că sunt alergic la fructe de mare, Poe.

El încremeneşte cu mâna în aer şi întoarce capul lent către mine. Zâmbesc cu gura până la urechi şi clatin din cap.

— Glumeam doar!

— Mai că n-am aruncat cu homarul după tine! zice el şi râde.

Toţi ceilalţi râd odată cu noi, şi începem să ne înfruptăm. Sunt, de departe, cele mai bune paste pe care le-am mâncat de când mă ştiu, şi ţineţi cont că am fost şi în Italia.

— Poe, îi spun ridicând furculiţa în aer, e delicios.

— Într-o zi, o să fii cel mai bun bucătar din lume, intervine Stella, iar Poe îi zâmbeşte şi-i trimite un sărut de la distanţă.

În scurt timp începem să povestim. Jason ne spune cum i-a convins el pe toţi cei de la noi de la şcoală acum doi ani să vină la ore în ultima zi dinaintea vacanţei de vară doar în lenjeria de corp. Ispravă impresionantă, mai ales ţinând cont că obişnuiam să fim pedepsiţi şi dacă ne stătea strâmb cravata.

Ăsta-i unul dintre lucrurile de care nu mi-e dor când mă gândesc la şcoală. Uniforma.

Stella începe să povestească despre năzbâtiile pe care le făceau ea şi Poe aici, la spital – de la încercarea de a fura automatul de milkshake de la bufet până la organizarea de curse între scaunele cu rotile pe holul din aripa de pediatrie.

Se pare deci că nu sunt singurul pe care Barb a fost cât pe-aci să-l asasineze cu regularitate.

— A, staţi să vă povestesc eu una! intervine Poe, privind spre Stella. Îţi aminteşti de seara aia de Halloween?

Ea începe deja să chicotească şi clatină din cap, cu o expresie caldă în ochi.

— Aveam… Câţi ani aveam, Stella? Zece?

Stella confirmă şi începe să povestească în locul lui:

— Păi, pusesem câte un cearşaf pe noi şi…

Poe începe să alerge în jurul mesei, dând din mâini şi făcând bu-hu-huu!

— Ne-am furişat în aripa bolnavilor cu demenţă, continuă ea.

Nu se poate!

Încep să tuşesc – atât de tare râd. Îmi trag scaunul mai departe de masă şi dau din mână, făcându-le semn să continue cât timp încerc eu să-mi recapăt suflul.

— Nu pot să cred! exclamă Jason. N-aţi făcut aşa ceva!

— Ah, Doamne! icneşte Poe, ştergându-şi lacrimile. A fost un haos total, dar am avut de departe cel mai tare Halloween din viaţa mea. Şi ce-am avut de tras pe urmă…!

— Nici măcar n-a fost ideea noastră, replică Stella. Abby…

Dar vocea i se stinge, şi o văd cum se străduieşte să continue relatarea în timp ce-mi dau cu puţin dezinfectant din flaconul pe care-l am la mine. Îmi întâlneşte privirea, şi înţeleg cât de greu îi e.

— Mi-e dor de ea, spune Camila, iar Mya încuviinţează tăcută, cu ochii umezi.

— Abby era nestăpânită. Liberă, explică Poe. Întotdeauna zicea că are de gând să trăiască la maximum, fiindcă Stella nu putea s-o facă.

— Şi aşa a trăit, şopteşte Stella. Până când asta a ucis-o.

În jurul mesei se aşterne tăcerea. Ea şi Poe schimbă o privire încărcată de tristeţe, dar zâmbind la amintirea lui Abby.

Aş vrea s-o fi cunoscut şi cu.

— Dar a trăit intens. Mult mai intens decât noi, reia Poe. Iar fi plăcut o petrecere clandestină ca asta.

— Aşa e, confirmă Stella. Chiar i-ar fi plăcut.

Îmi ridic paharul şi toastez:

— Pentru Abby!

— Pentru Abby! repetă toţi, cu paharele în aer.

Stella mă priveşte, iar expresia din ochii ei căprui e de departe cel mai frumos dar de ziua mea pe care l-aş fi putut primi.

CAPITOLUL 21
— STELLA —

Mă reazem de blat şi-i zâmbesc lui Poe în timp ce el scoate din cuptor plăcinta coaptă. E total în elementul lui. Se uită la mine şi ridică din sprâncene.

— Voiam să-l văd pe maestru la lucru, îi explic.

Îmi face cu ochiul, îşi scoate mănuşile de bucătărie şi începe să manevreze cuţitul cu dexteritate, tăind plăcinta în opt bucăţi egale şi schiţând apoi o spirală în aer.

Aplaud în timp ce el ia o căpşună şi o priveşte mijind ochii. Se apleacă, taie ici, nivelează colo, complet absorbit şi concentrat. După numai câteva secunde, o ridică în mâna înmănuşată, cu un zâmbet mulţumit pe faţă. Căpşuna a fost complet transformată, devenind o superbă rozetă pe care o aşază lângă plăcintă.

Rămân cu gura căscată.

— Poe! E incredibil!

El ridică din umeri nonşalant.

— M-am antrenat pentru luna viitoare, când o să mă duc cu Michael s-o vizităm pe mama, spune şi mă priveşte ca şi când chiar n-ar fi mare lucru.

Aşa că, fireşte, scot un strigăt de bucurie. În sfârşit!

— Exact, zice el şi zâmbeşte cu gura până la urechi. Ai avut dreptate, Stella. Michael mă iubeşte. Şi ultimele săptămâni petrecute fără el au fost mai grele decât mi-aş fi putut închipui. Îl iubesc şi eu, adaugă pur şi simplu radiind de bucurie. Vine mâine la prânz. Ne-am hotărât.

Îmi vine să mă reped la el să-l îmbrăţişez, dar mă stăpânesc. Mă uit la blat, iau o mănuşă de bucătărie şi mi-o pun, ca să-i pot lua mâna într-a mea. Lacrimile îmi umplu ochii, şi îmi trag nasul, clătinând din cap.

— Poe, sunt atât de…

El îmi smulge mănuşa de pe mână şi mă altoieşte cu ea peste cap, iar ochii i se umezesc.

— *Dios mio!* Nu fi prea sentimentală cu mine, Stella! Doar ştii că nu pot să las o fată să plângă de una singură!

— Sunt lacrimi de bucurie, Poe. Sunt atât de fericită! Exclam, şi stăm aşa amândoi câteva clipe, smiorcăindu-ne.

Din sala alăturată răsună hohote de râs, iar el se şterge la ochi.

— Haide! Pierdem toată distracţia!

Duce cu grijă la masă plăcinta încununată de o puzderie de lumânări aprinse, şi începem toţi să cântăm. Will zâmbeşte, învăluit în lumina lumânărilor, şi priveşte în jurul mesei, la noi toţi.

— Mulţi ani trăiască, mulţi ani trăiască, la mulţi ani! Will să trăiască, Will să trăiască, la mulţi ani!

„La cât mai mulţi!" rostesc neauzit. O urare care n-a avut niciodată mai mult suflet în ea decât acum.

— Regret că e doar o plăcintă, spune Poe şi-i zâmbeşte. Mă pricep la gătit, dar prepararea unui tort într-o oră îmi depăşeşte categoric abilităţile.

— E grozavă, Poe, mulţumesc mult! zâmbeşte Will la rândul lui şi se uită la lumânări cu îndoială. Dacă suflu în ele, voi n-o să mai puteţi mânca plăcintă.

Se uită la mine şi la Poe, dar noi încuviinţăm solemn. Hope se apleacă şi suflă ea în lumânări, stingându-le. Apoi ciufuleşte părul lui Will şi-i spune, zâmbind:

— Mi-am pus eu o dorinţă pentru tine.

El îi face cu ochiul, vesel.

— Sper că are de-a face cu Stella ieşind dintr-un tort doar în costum de baie!

Râdem toţi, iar Mya îşi scoate telefonul şi un selfie stick, întinzând braţul ca să facă o fotografie de grup. Ne strângem cât putem, străduindu-ne să păstrăm totuşi distanţa de siguranţă. În secunda în care aparatul foto se declanşează… bum!

Fereastra jivrată din spatele nostru se deschide brusc. Şocaţi, ne răsucim la unison şi… dăm cu ochii de Barb. Opa! Se uită la noi mută, iar noi încremenim cu privirile la ea. Suntem toţi prea surprinşi ca să mai putem spune ceva.

Poe îşi drege glasul.

— Bună, Barb! Credeam că eşti liberă în seara asta. Nu vrei şi tu puţină plăcintă? Stella tocmai se pregăteşte să dea drumul la distracţie.

Probabil că Barb face tură dublă azi. Sunt sigură că nu din întâmplare n-a spus nimic despre asta. Mă cunoaşte ea bine. Şi ştia că e ziua lui Will. La naiba!

Se uită la noi fără un cuvânt. Furia i se citeşte pe fiecare trăsătură a feţei. Întinde un deget spre noi trei, şi inima mi-o ia razna în piept.

— Sus! Imediat!

Ne ridicăm încet şi ne apropiem de ea. Barb clatină din cap şi se uită de la unul la altul, fără să-şi poată găsi cuvintele.

— Veniţi cu mine!

Porneşte spre uşă, iese şi traversează sala bufetului.

Ne luăm la revedere de la Hope şi Jason, Mya şi Camila, cu câte o mică fluturare din mână, şi o urmăm afară. E de rău. Am văzut-o de multe ori pe Barb supărată sau nervoasă. Dar nu *aşa.* Acum mă sperie de-a binelea.

Traversăm holul în urma ei. Arunc o privire îngrijorată spre Will, iar el rosteşte neauzit: „O să fie în regulă.” Dar zâmbetul de pe buze nu i-l văd şi în ochi.

— Sunteţi toţi consemnaţi în camerele voastre până când vom lua probe de culturi respiratorii şi vom avea rezultatele, spune ea şi apoi se răsuceşte pe călcâie spre Will. Iar tu… Tu vei fi transferat mâine-dimineaţă.

— Nu! exclam, şi privirea ei ţâşneşte spre mine. Nu, Barb, n-a fost vina lui…

Ea ridică o mână, tăindu-mi vorba.

— Poate că voi sunteţi dispuşi să vă jucaţi cu vieţile voastre, dar eu nu sunt.

O tăcere asurzitoare se aşterne, iar câteva clipe mai târziu Poe izbucneşte în râs. Ne uităm cu toţii la el, dar nu face decât să clatine din cap, imperturbabil. Îmi prinde apoi privirea şi îmi zâmbeşte larg.

— Exact ca atunci când eram copii…

— Dar nu mai sunteţi copii, Poe! exclamă Barb,

întrerupându-l în mijlocul frazei.

— Am avut grijă, Barb, replică el, cu seriozitate în glas. N-am riscat nimic. Exact aşa cum ne-ai învăţat tu. Şi arată spre distanţa pe care o păstrăm între noi chiar şi acum. Tuşeşte scurt o dată şi adaugă: Îmi pare rău, Barb, dar ne-a plăcut.

Ea deschide gura să spună ceva, dar o închide repede la loc şi, răsucindu-se pe călcâie, porneşte din nou spre etajul nostru. Nimeni nu mai rosteşte niciun cuvânt. Mă uit la Will şi aş vrea să fiu mai aproape de el, însă tocmai asta ne-a adus în situaţia de acum.

Ajungem la camerele noastre, iar Poe ne face repede cu ochiul, mie şi lui Will, după care intră în grabă. Barb îmi aruncă o ultimă privire plină de dezamăgire şi, după ce intru şi eu în camera mea, închide uşa şi pleacă.

Limbile ceasului se apropie din ce în ce mai mult de miezul nopţii, iar eu îl privesc pe Will, pe ecranul laptopului, cum doarme cu o expresie liniştită întipărită pe faţă. Mă frec la ochi, obosită după o zi lungă, în care am făcut mai întâi pregătiri pentru petrecerea de ziua lui şi pe urmă am fost prinşi de Barb. N-am închis camerele web ale computerelor fiindcă ştim amândoi că, în scurt timp, el va fi departe de aici, la izolare. Gata cu plimbările până în miez de noapte! Gata cu sala de sport! Gata cu bileţelele strecurate pe sub uşă! Gata cu toate!

Ochii încep să mi se închidă, când în difuzor urlă o alarmă, trezindu-mă brusc.

— Cod albastru! Tot personalul disponibil…

Sar din pat şi mă reped la uşă, să aud mai bine anunţul. Ah, Doamne! Cod albastru! Cuiva i s-a oprit inima. Şi în momentul ăsta nu suntem mulţi pe etaj.

Deschid uşa, şi anunţul e repetat, iar de data asta îl aud mai bine.

— Cod albastru! Tot personalul disponibil e chemat la rezerva 310. Cod albastru!

Rezerva 310.

Poe! Ah, Doamne, te rog ca şi de data asta să-şi fi conectat monitorul greşit!

Mă agăţ de perete, şi camera începe să se rotească în jurul meu în timp ce echipa de reacţie rapidă trece pe lângă mine în viteză, împingând aparatura de urgenţă. O văd pe Julie ducându-se şi ea spre camera lui Poe; abia a intrat în tură. Glasul lui Barb strigă undeva în depărtare:

— Nu respiră! N-are puls! Trebuie să ne mişcăm repede!

Nu se poate aşa ceva!

O iau la fugă spre camera lui. Îi văd picioarele pe podea, cu tălpile orientate în direcţii diferite. O, nu, nu, nu!

Barb e aplecată deasupra lui, suflându-i aer în plămâni printr-un balon respirator cu valvă. Nu respiră! Poe nu respiră!

— Hai, băiete, nu-mi face una ca asta! insistă ea.

În acelaşi timp, un alt glas strigă:

— Aplicaţi defibrilatorul!

O siluetă se apleacă asupra lui şi-i rupe tricoul preferat – cu echipa de fotbal a Columbiei – trimis de mama lui ca dar aniversar, şi-i pune pe piept padelele defibrilatorului. În sfârşit, izbutesc să-i văd faţa: are ochii daţi peste cap, iar pielea îi e albăstruie.

Simt cum îmi amorţesc braţele şi picioarele.

— Poe! strig disperată să mă duc la el, dorindu-mi să văd că e bine.

Barb se uită la mine şi urlă:

— Nu! Cineva s-o scoată de aici!

— Pneumotorax masiv. Plămânul intră în colaps. Avem nevoie de intubare! strigă un alt glas, iar eu rămân cu privirea lipită de pieptul lui Poe care nu se mişcă, dorindu-mi să pot să-l fac să se ridice.

Să respire! Trebuie să respire!

În jurul lui sunt o sumedenie de trupuri, şi încerc disperată să trec dincolo de ele. Trebuie să ajung la el. Trebuie să ajung la Poe! Împing din umeri şi braţe, străduindu-mă să-mi fac loc.

— Închideţi uşa aia! spune Barb, şi două mâini mă trag afară, pe hol.

Îi mai aud vocea o dată, vorbind către Poe:

— Rezistă, băiete! Rezistă, fir-ar al naibii!

O văd pe Julie cu o expresie sumbră pe faţă.

Pe urmă uşa mi se închide în nas.

Mă împleticesc înapoi şi, când mă întorc, Will stă în spatele meu. E la fel de palid ca Poe. Întinde mâinile spre mine, dar pe urmă strânge pumnii şi o expresie de frustrare i se citeşte în ochi. Cred că mi se face rău. Mă sprijin de perete şi mă las încet în jos, pe lângă el. Răsuflu chinuit, sacadat. Will se aşază şi el pe podea, lipit de zid, la cinci paşi de mine. Îmi cuprind picioarele între braţe, îmi reazem fruntea de genunchi şi închid ochii, strângând tare pleoapele. Nu văd decât trupul lui Poe zăcând pe podea.

Şosete în dungi.

Tricou galben de fotbal.

Nu se poate ca toate astea să se întâmple.

O să-şi revină. Trebuie să-şi revină. O să se ridice şi o să ne servească o glumă, că a mâncat prea multe paste sau că a suspinat prea tare după Anderson Cooper{6} şi o să mă întrebe dacă nu vreau să beau un milkshake de seară cu el. Aşa cum facem de ani întregi.

Aşa cum trebuie să facem încă zece ani de acum înainte.

Aud paşi şi, când ridic capul, o văd pe doamna doctor Hamid traversând în grabă holul.

— Doamnă doctor…! rostesc şi abia-mi recunosc glasul.

— Nu acum, Stella, mă întrerupe ea şi deschide uşa rezervei.

O clipă îl zăresc pe Poe. E cu faţa spre mine, cu ochii închişi.

Tot nu se mişcă.

Dar mai groaznică e imaginea lui Barb. Care stă cu fruntea în palme. A renunţat să mai încerce. Nu!

Ceilalţi îndepărtează totul de pe corpul lui – firele, tuburile de intubare.

— Nu! îmi aud glasul urlând, şi tot trupul îmi urlă odată cu el. Nu, nu, nu, nu!

Mă ridic în picioare şi o iau la fugă spre camera mea. A

murit. Poe a murit.

Mă împleticesc pe hol şi-i văd în minte ochii în prima zi în care ne-am întâlnit, îl văd zâmbindu-mi din uşa camerei lui, îi văd mâna într-a mea, prin mănuşa de bucătărie, cu numai câteva *ore* înainte. Degetele mele găsesc parcă de la sine clanţa, şi mă năpustesc înăuntru, cu privirea împăienjenită de lacrimile care îmi curg pe obraji.

Mă răsucesc şi văd că Will a venit după mine. Fac un pas spre el şi suspinele îmi zguduie trupul, iar pieptul mă doare atât de rău, încât aproape că nu mai pot să respir.

— A murit, Will! A murit! Dumnezeule mare, părinţii lui, şi Michael…! Tocmai se pregătea să… Şi n-o să-l mai vadă niciodată! bâigui clătinând din cap şi ţinându-mă de piept în vreme ce realitatea mă izbeşte în faţă: Nici eu n-o să-l mai văd niciodată! Îmi încleştez pumnii şi păşesc de colo colo prin cameră. Nu l-am îmbrăţişat niciodată. Niciodată! Nu-l atinge! Nu sta prea aproape! Mereu nu, nu, nu! strig isteric şi tuşesc, năucită. Era cel mai bun prieten al meu, şi nu l-am îmbrăţişat niciodată! Şi nici n-am s-o mai fac vreodată. Mă opresc. Sentimentul mi-e atât de familial, încât e oribil, şi mi-e greu să-l suport. Îi pierd pe toţi cei dragi! hohotesc. Pe Abby. Pe Poe. Toţi mor.

— Pe mine n-o să mă pierzi, spune Will încet, dar pe un ton hotărât.

Se apropie de mine cu braţele întinse, aproape să mă strângă lângă el.

— Nu! îl împing şi mă trag în spate, cât mai departe, mult dincolo de cei cinci paşi, până când mă lipesc cu spatele de perete. Ce faci?!

Când îşi dă seama, se retrage spre uşă, cu o privire oripilată.

— Fir-ar să fie, Stella! Nu m-am gândit, voiam doar…

— Ieşi de aici!

Dar el e deja pe hol, fugind înapoi spre camera lui. Închid uşa trântind-o violent, şi capul îmi pulsează de furie. Şi de frică. Mă uit în jur şi nu văd decât pierdere pretutindeni, şi am senzaţia că pereţii se strâng asupra mea, mai aproape şi mai

aproape.

Ăsta nu mai e un dormitor.

Mă reped la perete, şi degetele mi se încleştează pe marginile unui poster, pe care îl smulg şi-l sfâşii. Trag pătura de pe pat şi azvârl pernele pe jos. Îl înşfac pe Peticel şi-l arunc în uşă. Împing de pe birou toate cărţile şi hârtiile, şi listele cu lucruri de făcut, răsturnându-le cu zgomot pe podea. Mă năpustesc asupra noptierei, înhaţ primul obiect care-mi cade în mână şi-l izbesc de perete.

Borcanul de sticlă se sparge şi o ploaie de trufe negre se împrăştie pe pardoseală. Încremenesc şi le privesc rostogolindu-se în toate direcţiile.

Trufele lui Poe.

Camera se cufundă în tăcere; nu se mai aud decât gâfâielile mele. Mă prăbuşesc în genunchi, şi hohotele de plâns îmi zgâlţâie corpul, în timp ce încerc cu disperare să adun trufele de pe jos, una câte una. Mă uit la Peticel, căzut pe o parte, jerpelit şi ponosit, singur pe podea. O trufă s-a oprit lângă picior.

Ochii lui trişti sunt aţintiţi către mine, şi întind mâna să-l iau. Îl strâng la piept şi ridic privirea spre desenul lui Abby, apoi spre fotografia cu noi două.

Mă scol cu genunchii tremurând şi mă prăvălesc pe pat, făcându-mă ghem pe salteaua neînfăţată, şi lacrimile îmi şiroiesc pe obraji.

Adorm şi mă trezesc de mai multe ori, scuturată de suspine, revenită la o realitate prea dureroasă ca s-o pot crede. Mă întorc şi mă răsucesc de pe o parte pe alta, visându-i pe Poe şi pe Abby: surâsurile lor se metamorfozează în grimase de durere înainte ca figurile să le dispară în neant. Barb şi Julie vin la un moment dat în cameră, dar îmi ţin pleoapele închise până când pleacă.

În scurt timp mă trezesc de-a binelea, cu ochii aţintiţi în tavan, la lumina care se schimbă treptat, şi mă cuprinde o amorţeală care, pe măsură ce dimineaţa lasă loc amiezii,

înăbuşă celelalte emoţii.

Telefonul îmi vibrează pe podea, dar nu-l bag în seamă; nu vreau să vorbesc cu nimeni. Will. Mama şi tata. Camila şi Mya. Ce rost mai are? O să mor eu sau o să moară ei, iar rutina asta în care unii mor şi alţii îi plâng o să continue la nesfârşit.

Un lucru am învăţat în anul care s-a scurs: că durerea poate distruge un om. I-a distrus pe părinţii mei. Îi va distruge pe ai lui Poe. Pe Michael.

Şi pe mine.

Ani de-a rândul am fost împăcată cu ideea că voi muri. Am ştiut mereu că asta se va întâmpla. A fost un lucru inevitabil pe care l-am acceptat dintotdeauna – faptul că voi muri mult înaintea lui Abby şi a părinţilor mei.

Dar niciodată, niciun moment n-am fost pregătită să plâng eu moartea altcuiva.

Aud glasuri pe hol, mă ridic şi păşesc spre uşă prin harababura de pe podea, ridicând de jos telefonul şi simţind în palmă cum vibrează. Ies pe hol şi mă duc spre camera lui Poe, unde văd pe cineva intrând cu o cutie. Mă apropii, fără să ştiu bine de ce. Când mă uit înăuntru, o parte din mine se aşteaptă să-l vadă pe Poe stând în pat şi privindu-mă – ca şi când totul ar fi fost doar un vis oribil.

Îl aud rostindu-mi numele. „Stella.” În felul în care îl rostea el, cu acea privire caldă în ochi şi cu zâmbetul jucându-i pe buze.

Însă nu e decât o rezervă de spital goală, cu un skateboard rezemat de pat. Una dintre puţinele urme pe care le-a lăsat Poe, dragul meu, bunul meu prieten. Şi Michael. Stă pe pat cu capul în mâini, lângă cutia goală. A venit să ia lucrurile lui Poe. Posterul cu Gordon Ramsay. Tricourile de fotbal. Raftul de condimente.

Trupul i se zguduie de suspine. Aş vrea să-i spun ceva, să-l alin, dar nu am cuvintele necesare. Nu pot să mă ridic din hăul adânc căscat în mine.

Închid ochii strângând tare din pleoape, întorc capul şi plec mai departe.

În mers, îmi las vârfurile degetelor să treacă peste uşa camerei lui Will. Lumina e aprinsă, se vede pe dedesubt, sfidându-mă să bat la uşă. Să mă duc la el.

Dar merg mai departe. Picioarele mă poartă pe scări, pe culoare şi dincolo de uşi, până când ridic privirea şi văd indicatorul către camera de joacă a copiilor. Răsuflarea mi se opreşte în timp ce mă uit la literele vesel colorate. Aici a început totul. Aici, unde m-am jucat cu Poe şi cu Abby, fără ca vreunul dintre noi să bănuiască ce scurtă viaţă ne aştepta.

Şi ce mare parte din viaţa aceea aveam să petrecem în acest spital.

Trag de gulerul bluzei, simţind pentru prima dată în toţi anii mei la Saint Grace că zidurile se strâng asupra mea. O gheară îmi sfâşie pieptul.

Am nevoie de aer.

Alerg pe culoar şi mă întorc în Clădirea 1, apăs întruna pe butonul liftului până când uşile din oţel mi se deschid în faţă şi cobor înapoi la etajul trei. Deschid uşa camerei mele, întorc capul şi mă uit la căruciorul cu medicamente maniacal organizat. Tot ce-am făcut aproape de când mă ştiu a fost să-mi iau medicamentele şi să scriu liste tâmpite cu lucruri de făcut, în încercarea de a rămâne cât mai mult în viaţă.

Dar pentru ce?

Am încetat să mai trăiesc în ziua în care a murit Abby. Şi atunci, ce sens mai are?

Poe i-a împins pe toţi departe de el pentru ca nimeni să nu sufere din cauza lui, şi tot n-a contat absolut deloc. Michael stă şi acum pe patul lui, strivit de durere. Timpul pe care ar fi putut să-l petreacă împreună îi bântuie gândurile. Indiferent dacă mor acum sau peste zece ani, părinţii mei tot o să fie distruşi. Şi n-o să fac decât să mă chinuiesc singură, obsedată să trag câteva guri de aer în plus.

Izbesc de perete uşa dulapului şi-mi iau geaca, fularul şi mănuşile, hotărâtă să scap de toate astea. Îmi îndes respiratorul portabil într-un rucsac mic şi mă îndrept spre uşă.

Mă uit pe hol şi văd că oficiul asistentelor e pustiu.

Iau rucsacul. Pornesc cu paşi repezi spre scara de la capătul

culoarului şi deschid uşa înainte să mă poată vedea cineva. Urc treptele una câte una, şi fiecare pas mă duce mai aproape de libertate, fiecare răsuflare, o provocare aruncată universului. Alerg pe scară în sus, şi exaltarea îmi alungă orice altceva din minte.

În scurt timp, în faţa mea se profilează uşa roşie. Scot hârtia de un dolar a lui Will, pe care o am şi acum în buzunar, după atâta vreme. Blochez cu ea butonul de alarmă, deschid uşa şi o proptesc cu o cărămidă de lângă perete.

Păşesc pe acoperiş şi mă apropii de margine ca să văd lumea de dedesubt. Trag în piept aerul muşcător şi dau drumul unui ţipăt prelung. Urlu până când mă îneacă tuşea. Dar îmi face bine. Privind în jos, gâfâind, îl văd pe Will în camera lui. Îşi pune pe umăr un rucsac mare din pânză şi se îndreaptă spre uşă.

Pleacă.

Will pleacă.

Mă uit la luminiţele de sărbătoare care scânteiază ca nişte stele – departe, chemându-mă spre ele.

De data asta, le răspund.

CAPITOLUL 22
— WILL —

Stau pe scaun şi aştept să vină Barb să mă ducă la izolare, aşa cum merit. Dimineaţa a lăsat loc amiezii, amiaza, serii şi apoi nopţii, iar eu tot n-am primit niciun semn de la ea. Ameninţarea de ieri s-a pierdut în ceea ce s-a petrecut ulterior.

Ridic ochii spre ceasul de pe noptieră, şi un alt minut se scurge. Fiecare cifră care se schimbă pe afişajul roşu lasă în urmă şi mai mult ziua de ieri.

Îl lasă pe Poe în urmă.

Poe a murit de ziua mea.

Clatin din cap cu tristeţe, amintindu-mi de râsul lui la masă. Era *bine* şi apoi, dintr-odată…

Mă scutur. Şocul şi oroarea care s-au aşternut pe faţa Stellei când m-a privit, furia cu care m-a împins din calea ei mă bântuie pentru a cine ştie câta oară.

De ce-am făcut aşa ceva? *Ce-a fost în capul meu?*

Nimic. Tocmai asta *e* problema. Stella a pus la punct toate regulile, iar eu n-am fost în stare nici să le respect? Ce e-n neregulă cu mine? Nu e decât o chestiune de timp până am să fac ceva cu adevărat prostesc. Ceva care ne va ucide pe amândoi.

Trebuie s-o şterg naibii de aici.

Mă ridic de pe scaun şi-mi iau rucsacul de pânză de sub pat. Deschid sertarele şi scot totul din ele în cea mai mare viteză. Chem un Uber, îmi pun caietele de schiţe şi materialele de desen în rucsac şi îndes la repezeală creioanele şi celelalte hârtii. Pun cu atenţie deasupra hainelor desenul înrămat pe care mi l-a adus mama şi-l înfăşor într-o cămaşă. Închid rucsacul şi-i trimit şoferului un mesaj să mă aştepte la intrarea dinspre est.

Îmi pun geaca, ies din cameră, mă duc spre uşile duble din capăt şi iau liftul spre holul de est. Îmi trag fesul pe cap,

împing uşa cu umărul şi rămân să aştept în holul de la intrare.

Bat din picior de nerăbdare în timp ce verific unde a ajuns maşina şi mijesc ochii când zăresc mişcare dincolo de uşă. Sticla se abureşte şi văd o mână ridicându-se şi desenând o inimă.

„Stella."

O disting acum, în întuneric.

Ne uităm unul la altul, cu sticla uşii între noi. E înfofolită într-o geacă verde, groasă. Are un fular înfăşurat în jurul gâtului, o pereche de mănuşi pe mâinile mici, iar pe un umăr îi atârnă rucsacul.

Ridic braţul şi-mi lipesc palma de sticlă, în conturul inimii desenate.

Ea îmi face semn cu degetul, să vin afară.

Îmi tresare inima. Ce are de gând? Trebuie să intre înapoi; afară e groaznic de frig. Trebuie să ies eu ca s-o aduc înăuntru.

Păşesc cu grijă afară, şi aerul rece mă izbeşte în faţă. Îmi trag căciula mai bine pe urechi şi mă duc spre ea. Zăpada imaculată scârţâie sub paşi.

— Hai să vedem luminiţele! îmi spune când mă opresc lângă ea, cu tacul invizibil întins între noi. E entuziasmată. Aproape exaltată.

Mă uit spre lumini, ştiind bine cât de departe sunt.

— Stella, cred că sunt trei kilometri până acolo. Vino înăuntru…!

— Eu mă duc. Mă priveşte plină de hotărâre şi de ceva ce n-am mai văzut la ea până acum, ceva sălbatic. Se va duce, cu sau fără mine. Vino şi tu!

N-am nimic împotrivă să fiu un rebel, dar chestia asta seamănă a dorinţă de a muri. Doi tineri cu plămâni abia funcţionali să meargă cale de trei kilometri ca să se uite la luminiţe?

— Stella, nu e momentul potrivit pentru rebeliune. Chestia asta are legătură cu Poe? Are, nu?

Se întoarce cu faţa spre mine.

— Are legătură cu Poe. Şi cu Abby. Şi cu noi doi, Will, cu

tot ce nu vom putea face niciodată împreună.

O privesc fără să mai spun nimic. Cuvintele ei sună ca şi când le-aş fi putut rosti eu însumi, dar, când le aud de la ea, nu mi se mai par la fel.

— Dacă asta e tot ce putem avea, atunci hai să nu-i dăm cu piciorul! Vreau să fiu liberă şi neînfricată! exclamă şi se uită la mine fix, provocator. E doar viaţa, Will. Care se va sfârşi înainte măcar să ne dăm seama.

Mergem pe trotuarul pustiu; peticele de gheaţă de pe jos lucesc în lumina becurilor stradale. Încerc să rămân mereu la şase paşi distanţă de ea, şi înaintăm încet, atenţi să nu alunecăm.

Mă uit în faţă, la drum, şi pe urmă înapoi la Stella.

— Hai să luăm un Uber măcar!

Mă gândesc la cel care a plecat deja spre noi.

Ea ridică ochii, exasperată.

— Vreau să merg pe jos şi să mă bucur de seara asta, spune şi, întinzându-se, îmi ia mâna într-a ei. Îmi trag braţul înapoi, dar ea mă ţine strâns, împletindu-şi degetele cu ale mele. Avem mănuşi! Suntem în regulă!

— Dar ar trebui să stăm la şase paşi… încep să protestez, iar ea se depărtează de mine, fără să-mi dea însă drumul la mâna.

— Cinci paşi! mă corectează cu fermitate. Îl păstrez pe cel pe care l-am furat.

O privesc vreme de o clipă, îi văd expresia de pe faţă şi las frica şi nervozitatea să se disipeze. Sunt, în sfârşit, în afara unui spital. Şi mă duc să văd ceva cu adevărat, în loc să mă uit de la o fereastră sau de pe un acoperiş.

Iar Stella e lângă mine. Ne ţinem de mână. Şi, cu toate că ştiu că nu e bine, nu înţeleg cum poate să nu fie.

Anulez comanda la Uber.

Mergem mai departe prin zăpadă, ademeniţi de luminile din zare şi de liziera parcului, care pare din ce în ce mai aproape.

— Încă îmi doresc să văd Capela Sixtină, spune ea mergând în continuare cu paşi hotărâri.

— Ar fi grozav, replic şi ridic din umeri; obiectivul nu e în fruntea listei mele de priorităţi, dar, dacă ea ar fi acolo, m-aş duce şi eu.

— Unde vrei să mergem? mă întreabă.

— Oriunde, răspund gândindu-mă la toate locurile în care am fost, dar pe care n-am reuşit să le văd. Brazilia, Copenhaga, Fiji, Franţa… Aş vrea să fac o călătorie în jurul lumii în care să vizitez toate oraşele în care am fost doar în spital, dar pe care n-am avut ocazia să le explorez. Jason a zis că, dacă o să pot vreodată să mă duc, vine şi el cu mine.

Mă strânge de mână şi înclină din cap cu înţelegere, în timp ce zăpada continuă să ne cadă pe braţe şi pe umeri.

— Îţi place mai mult căldura sau frigul? o întreb.

Ea îşi muşcă buza, gândindu-se câteva clipe.

— Îmi place zăpada. Dar în rest, cred că prefer vremea caldă. Tu? mă priveşte apoi curioasă.

— Mie-mi place frigul. Deşi nu mă dau în vânt după mersul pe jos prin ger, replic zâmbind strâmb şi-mi îndes mai bine fesul pe cap. Dar, adaug în timp ce mă aplec şi iau de jos un pumn de zăpadă pe care-l bătătoresc în palme, sunt un mare fan al bulgărilor.

Ea ridică braţele în aer, clatină din cap şi râde, trăgându-se un pas înapoi.

— Will, termină!

Pe urmă face şi ea un bulgăre şi, cu viteza fulgerului, mă nimereşte drept în piept. Mă uit la ea şocat şi apoi mă prăbuşesc în genunchi, cu un gest dramatic.

— Am fost doborât!

Drept răspuns, mă ţinteşte cu un alt bulgăre, de data asta în braţ, cu precizia unui lunetist. O iau la fugă după ea, şi râdem amândoi, bătându-ne cu zăpadă în vreme ce ne apropiem tot mai mult de luminiţe.

Dar, mult prea curând, începem să gâfâim, cu răsuflarea tăiată.

O iau de mână cerând un armistiţiu şi ne continuăm drumul

care acum urcă puţin, iar când ajungem în sfârşit sus, ne întoarcem şi privim înapoi.

Stella răsuflă adânc, şi în aer se formează fuioare de abur în timp ce ne uităm în urmă, la zăpadă şi la spitalul aflat mult în spatele nostru.

— Sigur arată mai bine văzut de departe, spune.

Mă întorc spre ea şi o privesc printre fulgii care îi cad lin în păr şi pe faţă.

— Era şi asta pe lista ta cu lucruri de făcut? Evadarea cu Will?

Râde, şi glasul îi răsună vesel şi autentic, în ciuda circumstanţelor.

— Nu. Dar lista mea s-a schimbat acum.

Îşi întinde larg braţele în lături şi se lasă să cadă pe spate în zăpada moale, care se spulberă uşor în jurul ei. Râde şi-şi mişcă braţele şi picioarele înainte şi-napoi, înainte şi-napoi, desenând în zăpadă silueta unui înger cu aripile desfăcute. Fără liste, fără spital oprimant, fără tratamente maniacale, fără nimeni pentru care să-ţi faci griji.

Doar Stella şi-atât.

Îmi desfac braţele şi mă prăbuşesc alături de ea, iar zăpada ia forma corpului meu. Râd şi desenez şi eu un înger; sunt complet acoperit de zăpadă, însă nu simt decât căldura momentului.

Ne oprim şi ne uităm la cer. Stelele par să fie acolo, lângă noi. Strălucitoare şi atât de aproape, încât am putea întinde mâna să le culegem. Mă întorc spre ea şi mă încrunt nedumerit când văd o umflătură pe pieptul ei, sub jachetă.

Nu că m-aş fi uitat prea atent, dar ştiu că sânii ei nu sunt nici pe departe atât de mari.

— Ce naiba ai aici? o întreb, împungând umflătura cu un deget.

Ea îşi desface fermoarul şi văd pe pieptul ei un urs panda de pluş. Fac o strâmbătură şi ridic privirea spre ea.

— Abia *aştept* să aud explicaţia.

Scoate ursuleţul şi-l ridică în aer.

— Abby mi l-a dat, când m-am internat prima dată. De

atunci l-am luat cu mine întotdeauna.

Parcă o şi văd, mică şi speriată, intrând la Saint Grace pentru prima oară, cu ursuleţul strâns la piept. Râd şi-mi dreg glasul.

— Ah, aşa da. Altfel m-aş fi simţit obligat să-ţi spun că un al treilea sân ar fi motiv de despărţire.

Se încruntă la mine, dar se relaxează rapid, îndeasă din nou ursuleţul sub geacă şi închide fermoarul.

— Hai să mergem să vedem luminiţele! îi spun şi mă ridic.

Ea încearcă să facă la fel, dar cade imediat la loc. Mă las în genunchi şi văd că bareta respiratorului portabil i s-a prins de un ciot de rădăcină. O desfac şi întind mâna spre Stella, s-o ajut să se ridice. Ea se agaţă de mine şi o trag în sus, şi din mişcare trupul ei ajunge la doar o palmă de al meu.

O privesc în ochi, şi răsuflările ni se contopesc în spaţiul mic dintre noi, făcând ceea ce ştim că trupurile noastre nu vor putea face niciodată. În spatele ei, cei doi îngeri desenaţi sunt la o distanţă perfectă, de cinci paşi. Îi dau drumul şi mă trag repede înapoi, înainte ca imboldul ameţitor de a o săruta să mă copleşească iar.

Pornim mai departe şi ajungem în sfârşit în parc, lângă lac, de unde luminile se zăresc la mică distanţă. Razele lunii se oglindesc în suprafaţa îngheţată a apei, întunecată şi maiestuoasă. Mă uit înapoi şi văd că Stella respiră greu, gâfâit.

— Eşti bine? o întreb şi fac un pas spre ea.

Încuviinţează cu un gest din cap şi, privind dincolo de mine, arată cu mâna.

— Hai să răsuflăm o clipă!

Mă răsucesc nedumerit, văd un mic pod din piatră şi mă întorc spre ea amuzat de jocul de cuvinte.

Ne apropiem încet de podeţ, păşind cu grijă pe malul lacului.

Brusc, Stella se opreşte şi întinde un picior pe gheaţă, apoi îşi lasă tot mai mult greutatea pe ea ca să-i testeze soliditatea.

— Stella, nu face asta! exclam, închipuindu-mi cum suprafaţa cedează, iar ea se prăbuşeşte în apa îngheţată.

— E bocnă. Haide!

Şi mă priveşte aşa cum m-a privit toată seara asta: îndrăzneaţă, zvăpăiată, provocatoare.

Nesăbuită, îmi vine să zic, dar îmi alung gândul.

„Dacă asta e tot ce putem avea, atunci hai să nu-i dăm cu piciorul!”

Aşa că trag adânc aer în piept, îi accept provocarea şi o iau de mână. Şi pornim amândoi pe gheaţă.

CAPITOLUL 23
— STELLA —

Pentru prima dată de mult timp încoace, nu mă simt bolnavă.

Mă ţin de mâinile lui Will şi alunecăm pe suprafaţa îngheţată, râzând şi străduindu-ne să ne menţinem echilibrul. Ţip când eu mi-l pierd şi-i dau drumul, ca să nu-l trag după mine când cad drept în fund.

— Eşti bine? întreabă el, hohotind de râs.

Îi fac semn că da, fericită. Sunt mai mult decât bine. Mă uit la el cum o ia la fugă şi scot un „iuhuu!" când îl văd cum alunecă pe gheaţă în genunchi. Privindu-l pe el, durerea după Poe păleşte puţin, şi bucuria îmi umple inima până sus, cu toate că e încă frântă.

Îmi sună telefonul în buzunar şi îl ignor, aşa cum am făcut mai toată ziua. Mă uit cum Will alunecă pe gheaţă departe de mine. Telefonul se opreşte într-un sfârşit, şi mă ridic încet, dar imediat începe să piuie, căci mesajele vin unul după altul.

Îl scot enervată, şi văd că ecranul s-a umplut cu SMS-uri de la mama, de la tata şi de la Barb.

Mă aştept să văd alte consolări în legătură cu Poe, dar cu totul alte cuvinte îmi sar în ochi.

„PLĂMÂNI. SOSESC ÎN TREI ORE. UNDE EŞTI????"

„Stella, te rog, răspunde! PLĂMÂNII SUNT PE DRUM."

Încremenesc şi rămân brusc fără aer în actualii mei plămâni de doi bani. Mă uit spre celălalt capăt al lacului, unde Will trasează cercuri nesfârşite de gheaţă. Asta mi-am dorit. Asta şi-a dorit Abby. Plămâni noi.

Dar privesc din nou spre Will, băiatul pe care-l iubesc, care are *B. cepacia* şi care nu va avea niciodată ocazia care mi se oferă mie acum.

Rămân cu ochii pironiţi în telefon, şi gândurile îmi roiesc în minte.

Plămâni noi înseamnă spital, medicamente şi recuperare.

Înseamnă terapie, risc de infecţie şi dureri oribile. Dar, cel mai important, înseamnă despărţirea de Will mai fermă ca niciodată. Izolare chiar, pentru a ţine *B. cepacia* la distanţă.

Trebuie să aleg acum.

Plămâni noi?

Sau Will?

Mă uit la el, şi-mi zâmbeşte atât de larg, încât nu am nici măcar o ezitare.

Închid telefonul, mă avânt pe gheaţă, alunecând şi clătinându-mă, şi mă lovesc de el cu toată forţa. El mă prinde, dar abia reuşeşte să rămână în picioare şi să nu ne prăbuşim amândoi.

N-am nevoie de plămâni noi ca să mă simt vie. Mă simt vie în clipa asta. Mama şi tata mi-au spus că vor să fiu fericită. Trebuie să am încredere în mine că ştiu ce înseamnă să fiu fericită. Oricum o să mă piardă până la urmă, ăsta-i un lucru pe care nu-l pot controla.

Will are dreptate. Chiar vreau să-mi irosesc toată viaţa înotând contra curentului?

Mă proptesc în el şi încerc să fac o piruetă, cu braţele larg deschise şi cu faţa ridicată spre cerul înstelat. În timp ce mă răsucesc iar şi iar pe gheaţă, îi aud glasul:

— Dumnezeule, cât te iubesc!

Felul în care o spune e cald şi sincer, şi cel mai frumos lucru din lume.

Las braţele în jos, mă opresc şi mă întorc cu faţa spre el, respirând greu, gâfâit. Mă priveşte la rândul lui şi simt aceeaşi chemare pe care am simţit-o întotdeauna faţă de el, ca o atracţie gravitaţională irezistibilă, care mă îndeamnă să reduc distanţa dintre noi. Să calc în picioare fiecare centimetru din cei cinci paşi.

Aşa că de data asta chiar o fac.

Alerg spre el, trupurile ni se ciocnesc şi cădem amândoi pe gheaţă, râzând. Îi trag braţele în jurul meu şi îmi reazem capul de pieptul lui în vreme ce ninsoarea continuă să cadă în jurul nostru, iar inima îmi bate atât de tare, încât sunt aproape sigură c-o poate auzi şi el. Ridic ochii spre faţa lui, iar el se

apleacă spre mine. Fiecare răsuflare a lui mă atrage mai aproape de el.

— Ştii bine că vreau, şopteşte, şi aproape că pot să simt – buzele lui lipite de ale mele, reci de zăpadă şi gheaţă, însă perfecte. Dar nu pot, adaugă el apoi.

Îmi întorc privirea şi îmi reazem fruntea de geaca lui, uitându-mă la fulgii care cad. „Nu pot.” *Nu pot.* Îmi înăbuş senzaţia familiară care îmi roade pieptul.

Tace din nou şi îi simt plămânii cum se ridică şi coboară sub tâmpla mea şi suspinul care-i scapă de pe buze.

— Mă sperii, Stella.

Mă uit la el încruntată.

— Cum adică? De ce?

Mă priveşte în ochi şi răspunde cu glasul cât se poate de serios:

— Mă faci să-mi doresc o viaţă pe care n-o pot avea.

Ştiu perfect ce înseamnă asta.

El clatină din cap, cu o expresie întunecată.

— E cel mai înspăimântător lucru pe care l-am simţit vreodată.

Mă gândesc la ziua în care ne-am cunoscut şi apoi la cea în care a făcut echilibristică pe marginea acoperişului.

Întinde mâna înmănuşată şi-mi atinge delicat faţa, iar ochii lui albaştri mă privesc cu seriozitate.

— Poate cu excepţia a ceea ce simt acum, adaugă o clipă mai târziu.

Rămânem tăcuţi, privindu-ne pur şi simplu în lumina lunii. Apoi el spune, cu un zâmbet şoltic:

— Povestea asta e de un romantism dezgustător.

— Ştiu. Îmi place la nebunie.

Şi atunci aud. Trosc! Gheaţa trosneşte sub noi. Sărim în picioare râzând şi ne împletic amândoi, mână în mână, spre teren solid.

CAPITOLUL 24
— WILL —

— Unde ţi-ar plăcea cel mai mult să trăieşti? o întreb, în timp ce ne întoarcem cu paşi lenţi spre pod, cu mâna ei cuibărită într-a mea.

Măturăm zăpada care s-a aşternut pe balustrada podului şi ne căţărăm pe marginea de piatră, legănând din picioare la unison.

— În Malibu, răspunde şi-şi aşază aparatul de respirat alături. Sau în Santa Barbara.

California, deci. Mă uit la ea întrebător.

— California? Serios? De ce nu Colorado?

Începe să râdă.

— Will! Colorado? Cu plămânii noştri?

Zâmbesc şi ridic din umeri imaginându-mi peisajul pitoresc din Colorado.

— Ce pot să zic? Munţii sunt minunaţi!

— O, nu! exclamă ea ironic şi oftează sonor. Mie-mi place plaja, iar tu iubeşti munţii! N-avem nicio speranţă!

Telefonul îmi piuie, şi îl scot din buzunar să văd cine e. Stella mă prinde de mână, încercând să mă împiedice. Ridic din umeri.

— Ar trebui măcar să-i anunţăm că n-am păţit nimic.

— Halal rebel mai eşti! ripostează ea străduindu-se să-mi ia telefonul din mână.

Râd, dar încremenesc când văd că ecranul mi se umple cu mesaje de la mama.

La ora asta atât de târzie?

Dau mâna Stellei la o parte suficient ca să pot vedea că toate au acelaşi conţinut:

„PLĂMÂNI PENTRU STELLA, ÎNTOARCEŢI-VĂ IMEDIAT!”

Sar de pe balustradă, şi entuziasmul mă umple din cap până-n picioare.

— Ah, Doamne, Stella, trebuie să mergem *acum!* exclam şi

o iau de mână, încercând s-o trag jos de pe balustradă. Plămâni… au găsit plămâni pentru tine!

Ea însă nu se clinteşte. Trebuie să ne întoarcem fără nicio întârziere. De ce nu se mişcă? Nu înţelege oare?

Mă uit la ea în timp ce ea priveşte în zare, imperturbabilă.

— Încă n-am văzut luminiţele, spune ea apoi.

— Ce naiba?

— Ştiai? o întreb, şi socul mă izbeşte ca un camion în viteză. Ce naiba facem aici, Stella? Plămânii ăia sunt şansa ta la o viaţă adevărată.

— Plămâni noi? Cinci ani, Will. Asta-i durata lor de viaţă, pufneşte ea, întorcându-se spre mine. Ce-o să se întâmple când vor începe să nu mai funcţioneze bine? O să revin de unde am plecat.

Toată chestia asta e din vina mea. Stella de acum două săptămâni n-ar fi fost nici pe departe atât de proastă. Acum însă, „mulţumită" mie, e pe punctul să dea cu piciorul la tot.

— Cinci ani pentru oameni ca noi înseamnă o viaţă, Stella! strig la ea, încercând s-o fac să priceapă. Înainte de *B. cepacia,* aş fi fost în stare să omor pentru nişte plămâni noi. Nu fi toantă! Sun la spital.

Îmi scot telefonul şi încep să tastez numărul.

— Will! strigă ea şi se repede la mine.

Văd cu groază cum tubul sondei respiratorii i se prinde într-o crăpătură a podului, cum capul îi e tras pe spate şi îşi pierde echilibrul. Încearcă să se prindă de balustrada acoperită cu gheaţă, dar mâna îi alunecă.

Fac tot posibilul s-o prind, dar se prăbuşeşte pe gheaţă aterizând pe spate, iar aparatul cade cu un bufnet alături de ea.

— Stella! Ai păţit ceva? strig şi dau să mă arunc şi eu spre trupul ei, care zace nemişcat.

Apoi începe să râdă. Nu s-a lovit. Ah, slavă Domnului! Nu s-a lovit. Scutur din cap şi răsuflu uşurat.

— Asta a fost…

Un trosnet puternic. O văd încercând să se ridice, dar nu mai e timp.

— Stella! urlu în timp ce gheaţa cedează sub ea trăgând-o în adânc, şi apa întunecată o înghite complet.

CAPITOLUL 25
— STELLA —

Mă zbat în apa îngheţată şi încerc să înot spre suprafaţă. Geaca mi-e cumplit de grea, apa o îmbibă şi mă trage tot mai jos, în adânc. Îi desfac disperată fermoarul şi-ncep s-o dezbrac, când îl văd pe Peticel îndepărtându-se de mine. Plămânii mă ustură şi ridic privirea spre lumina care pătrunde prin gaura în gheaţă; firul subţire al concentratorului de oxigen mă călăuzeşte către suprafaţă.

Dar mă uit apoi spre Peticel.

Trupul mi se scufundă tot mai adânc, şi frigul îmi scoate tot aerul din plămâni în bule ce urcă spre suprafaţă.

Mă duc după ursuleţ, cu braţele întinse, şi-i ating blăniţa cu vârfurile degetelor. Tuşesc, ultimul rest de oxigen îmi iese din corp, capul îmi vuieşte, şi apa îmi năvăleşte în plămâni. Privirea mi se înceţoşează, iar apa se metamorfozează sub ochii mei, luând încet forma unui cer negru pe care apar mici punctişoare de lumină.

Stele.

Stelele din desenul lui Abby. Înoată spre mine, mă înconjoară, îmi dau ocol, iar eu plutesc printre ele, privindu-le cum scânteiază.

Stai!

E ceva în neregulă aici.

Clipesc şi sunt din nou în apă, energia mi se revarsă în corp în timp ce trag din toate puterile să urc înapoi, spre suprafaţă. O mână se întinde spre mine, degetele mele se încleştează cu disperare în jurul ei şi sunt scoasă din apă fără niciun efort din partea mea.

Zac întinsă o vreme, respirând sacadat, apoi mă ridic în şezut şi mă uit în jur.

„Unde e Will?”

Ridic mâna şi-mi ating părul. Uscat. Îmi pipăi bluza şi pantalonii. Uscate. Îmi lipesc palma de gheaţă, aşteptându-mă

să-i simt răceala. Dar… nimic. Ceva nu e-n regulă.

— Ştiu că ţi-e dor de mine, dar de data asta ai mers puţin prea departe, rosteşte o voce lângă mine.

Întorc capul şi mă uit la părul castaniu cârlionţat, la ochii căprui-aurii identici cu ai mei, la zâmbetul familiar.

Abby.

„E Abby."

Nu înţeleg. Mă reped şi o iau în braţe, strângând-o tare ca să mă asigur că e reală. Că e într-adevăr aici. Şi e… Stai puţin!

Mă trag înapoi şi privesc în jur, spre lacul îngheţat, spre podul de piatră.

— Abby, sunt… moartă?

Ea clatină din cap şi mă priveşte printre pleoape.

— Păi… nu chiar.

Nu *chiar?* Sunt extrem de fericită s-o văd, dar, auzindu-i cuvintele, sunt copleşită de un val de uşurare. Încă nu vreau să mor.

Vreau de fapt să-mi *trăiesc* viaţa.

Auzim amândouă un pleoscăit undeva în depărtare. Mă întorc şi încerc să găsesc sursa zgomotului, dar nu văd nimic. Ce-a fost asta?

Ascult atent şi atunci aud ceva ca un ecou, departe.

Glasul lui.

Glasul lui Will, răguşit, întretăiat de o respiraţie superficială, gâfâită.

— Rezistă, Stella!

Mă uit la Abby şi ştiu că aude şi ea. Privim în jos, la pieptul meu care urcă şi coboară, urcă şi coboară lent, iar şi iar.

Parcă aş fi resuscitată.

— Nu… nu acum! Haide… Oh, nu acum! Respiră! rosteşte glasul lui, mai limpede de data asta.

— Ce se întâmplă? o întreb pe Abby, şi imaginea pe care o văd în faţa ochilor începe să se schimbe.

Will. Silueta lui prinde contur treptat, suficient de aproape ca s-o pot atinge.

E aplecat asupra unui corp uman.

Corpul meu.

Îl văd cum tremură şi tuşeşte, clătinându-se gata să se prăbuşească. Fiecare răsuflare e un chin, şi mă uit cum gâfâie după aer, încercând cu disperare să-şi umple plămânii.

Iar fiecare gură de aer pe care o trage în piept mi-o dă mie.

— Respiră el pentru tine, îmi explică Abby în vreme ce pieptul meu se umflă din nou.

Cu fiecare jet de aer pe care mi-l suflă în plămâni, imaginea din faţa mea devine mai clară. Văd cum faţa i se albăstreşte, cum fiecare răsuflare e o durere.

— Will, şoptesc în timp ce el se chinuieşte să-mi împingă aerul în corp.

— Te iubeşte cu adevărat, Stell, spune Abby, privind şi ea.

Pe măsură ce scena din faţa mea devine mai limpede, ea păleşte.

Mă întorc spre ea disperată, copleşită din nou de angoasa care mă ţine trează nopţile. De întrebarea fără răspuns.

Abby îmi zâmbeşte şi clatină din cap, deja departe de mine.

— Nu m-a durut. Şi nu mi-a fost frică.

Trag aer adânc în piept şi scot un suspin de uşurare, pe care îl ţin în mine de mai mult de un an. Pieptul îmi tresaltă brusc şi încep să tuşesc, iar din gură îmi curge apă.

Şi văd cum corpul meu, la mică distanţă de mine, face exact acelaşi lucru. Abby îmi zâmbeşte larg acum.

— Tu trebuie să trăieşti, bine? Trăieşte, Stella! Pentru mine.

Începe să se disipeze, şi intru în panică.

— Nu! Nu pleca! strig încercând să mă agăţ de ea.

Mă ţine strâns, la pieptul ei, şi îi simt parfumul dulce, de flori, îmi şopteşte la ureche:

— Nu plec departe. Voi fi întotdeauna cu tine. La nicio palmă distanţă. Îţi promit!

CAPITOLUL 26
— WILL —

Simt că gâtul îmi ia foc.

Plămânii îmi sunt terminaţi.

„Încă o dată. Pentru Stella.”

— Nu acum! Haide… nu acum…! Respiră! o implor complet îngheţat, ţinându-i faţa în palme şi suflând în plămânii ei tot aerul pe care-l am.

Mă doare atât de rău, încât abia dacă mai suport.

Privirea începe să mi se înceţoşeze şi întunericul începe să-mi inunde câmpul vizual, până când nu mai văd decât faţa Stellei înconjurată de o mare de negru.

Nu mai am nimic de dat. Nu mai am nimic de… Nu!

Îmi îndrept spatele şi mai trag disperat o gură de aer, ştiind undeva în adâncul meu că va fi ultima mea răsuflare.

Şi i-o dau ei. Îi dau ei tot ce am, fetei pe care o iubesc. Fiindcă o merită.

Suflu în plămânii ei şi ultimul strop de aer pe care-l mai am în corp şi mă prăbuşesc peste ea, fără să ştiu dacă a fost de-ajuns, dar auzind în depărtare sirena ambulanţei pe care am apucat s-o chem. Apa îmi clipoceşte peste cap, mâna mea o găseşte pe a ei şi în sfârşit, bezna mă înghite.

CAPITOLUL 27
— STELLA —

Simt cum ceva mă ciupeşte de braţ.

Deschid ochii, şi totul se roteşte cu mine în timp ce vederea mi se limpezeşte încet şi zăresc luminile strălucitoare deasupra mea. Dar nu sunt luminiţele de sărbătoare înşirate în copacii din parc. Sunt becurile fluorescente de la spital.

Apoi două feţe se ivesc sub ele.

Mama.

Tata.

Mă ridic de sub pături şi o văd alături pe Barb. Stă lângă asistenta de la Urgenţe, care îmi ia sânge din venă.

Încerc să-i împing mâinile, să mă ridic din pat, dar sunt prea slăbită.

„Will."

„Unde e Will?"

— Stella, linişteşte-te! aud un glas.

Deasupra mea se apleacă doamna doctor Hamid.

— Plămânii cei noi…

Îmi smulg masca de oxigen şi mă uit după el. Doctoriţa încearcă să mi-o pună la loc, dar mă răsucesc şi mă zvârcolesc.

— Nu, nu-i vreau!

Tata mă cuprinde cu braţele, încercând să mă calmeze.

— Stella, stai liniştită!

— Draga mea, te rog! spune şi mama, luându-mă de mână.

— Unde e Will?

Nu-l văd nicăieri. Ochii mei îl caută frenetici, dar trupul nu mă ajută şi cad la loc pe targă.

În faţa ochilor nu am decât trupul lui prăvălit peste al meu, tot aerul lui dăruit mie.

— Stella, aud un glas slab, aici sunt.

Will!

Trăieşte!

Întorc capul şi privirea mea o întâlneşte pe a lui.

Nu suntem la mai mult de trei metri distanţă, dar îmi pare mai departe ca niciodată. Vreau să întind mâna spre el, să-l ating. Să mă asigur că e bine.

— Ia plămânii! îmi şopteşte privindu-mă ca şi când aş fi singura din încăpere.

Nu. Nu pot. Dacă accept să primesc plămânii, voi trăi mai mult decât el cu cel puţin zece ani. Dacă accept plămânii, prezenţa lui va fi pentru mine un pericol mai mare decât oricând. N-o să ne mai lase să stăm nici măcar în acelaşi oraş, darămite în aceeaşi cameră. Şi dac-o să mă molipsesc de *B. cepacia* după ce voi primi plămânii noi la care jinduiesc atâţia bolnavi de fibroză chistică…? Ar fi incorect. Ar fi oribil.

— O să primeşti plămânii cei noi, Stella, spune mama de lângă mine, şi degetele i se strâng pe braţul meu.

Mă uit la tata şi-i iau mâna, disperată.

— Ştii câte lucruri am să pierd din cauza fibrozei chistice? Câte am pierdut deja? Plămânii noi n-o să schimbe nimic.

Sunt obosită. Sunt obosită să mai lupt.

Nimeni nu mai rosteşte o vorbă.

— Dar nu vreau să-l pierd pe Will, adaug apoi, şi o spun cu toată inima. Îl iubesc, tată.

Mă uit când la mama, când la tata, pe urmă la Barb şi la doamna doctor. Încerc să-i fac să înţeleagă.

— Ia-i! Te rog! insistă Will străduindu-se să se ridice de sub pătura de urgenţă, şi văd că pielea de pe pieptul şi abdomenul lui are o nuanţă albăstruie.

Dar braţele îi cedează când Julie şi o femeie cu aceiaşi ochi ca ai lui îl împing la loc, pe targă.

— Dacă îi primesc, Will, situaţia noastră n-o să se schimbe în niciun fel. Doar o să se înrăutăţească, răspund ştiind bine că plămânii noi n-o să mă vindece de fibroză chistică.

— Hai s-o luăm pas cu pas! insistă el, privindu-mă în ochi. Asta e şansa ta. Şi asta e ceea ce ne dorim *amândoi*. Nu te gândi la ce-ai pierdut! Gândeşte-te ce multe ai de câştigat! Trăieşte, Stella!

Încă simt braţele lui Abby în jurul meu acolo, pe marginea lacului, strângându-mă lângă ea. Încă îi aud vocea în ureche,

rostind aceleaşi cuvinte pe care le-a rostit Will acum.

„Trăieşte, Stella!”

Inspir adânc şi simt familiara lipsă de aer care mă chinuieşte în fiecare zi. Când eram cu Abby, am spus că vreau să trăiesc. O să-mi fac griji mai târziu cum anume.

— Bine, răspund cu un gest din cap spre doamna doctor.

Decizia e luată.

Uşurarea se citeşte limpede în ochii lui Will. Întinde braţul spre mine, cu mâna pe un cărucior medicinal aşezat între tărgile noastre. Întind şi eu braţul şi-mi aşez mâna pe cealaltă latură a căruciorului. E o bucată de oţel între noi, dar nu contează.

Mâna lui e încă pe căruciorul acela când targa mea e împinsă şi începe să ruleze încet.

Spre plămâni noi. Spre un început nou.

Dar departe de el.

Aud paşii părinţilor în urma mea, pe ai lui Barb şi pe ai doamnei doctor Hamid, şi mă uit înapoi la Will, încă o dată, iar privirea lui o întâlneşte pe a mea. Şi în privirea aceea îl văd aşa cum l-am văzut prima dată când ne-am întâlnit, pe hol, trecându-şi mâna prin păr. Îl văd ţinând celălalt capăt al tacului când ne-am plimbat prin spital şi mi-a spus să mai stau prin preajmă încă un an. Îl văd aruncându-se în apa din piscină, cu ochii scânteietori, luminoşi. Îl văd la masă vizavi de mine, la petrecerea de ziua lui, râzând până încep să-i şiroiască lacrimile pe faţă.

Văd cum m-a privit când mi-a spus că mă iubeşte, cu numai câteva ore în urmă, pe lacul acela îngheţat.

Îl văd dorindu-şi să mă sărute.

Iar acum priveşte spre mine cu zâmbetul acela şoltic din prima zi în care ne-am văzut şi aceeaşi lumină îi umple ochii, până ce rămâne în urmă şi nu-l mai pot zări. Dar îi aud încă glasul. Şi aud încă vocea lui Abby.

„Trăieşte, Stella!”

CAPITOLUL 28
— WILL —

Mă prăbuşesc înapoi pe targă, şi mă doare tot corpul. O să aibă plămâni noi. *Stella o să aibă plămâni noi.* Dincolo de durere, inima îmi bate plină de bucurie. Degetele mamei se strâng cu blândeţe pe braţul meu, iar Julie îmi pune masca de oxigen înapoi pe faţă.

Şi atunci îmi amintesc.

„Nu!”

Zvâcnesc în sus, şi pieptul mă ustură când strig:

— Doamnă doctor!

Deja departe, ea se întoarce spre mine încruntată şi-i face semn lui Barb s-o însoţească, în vreme ce asistenta cealaltă împinge în continuare targa Stellei spre sala de operaţie. Privesc când spre una, când spre cealaltă şi apoi îmi las ochii în jos, spre propriile mâini.

— I-am făcut respiraţie gură la gură.

Se aşterne o tăcere absolută în vreme ce semnificaţia cuvintelor mele devine limpede pentru fiecare. Probabil că Stella s-a molipsit de *B. cepacia.* Şi e numai vina mea.

— Nu mai respira, adaug cu greu. Trebuia s-o fac. Îmi pare foarte rău.

Mă uit în ochii lui Barb şi apoi spre doamna doctor.

— Ai procedat corect, Will, spune ea, încercând să mă liniştească. I-ai salvat viaţa, bine? Şi, dacă a contractat *B. cepacia,* o să rezolvăm problema. Priveşte spre Barb, spre Julie şi înapoi spre mine. Apoi continuă: Dar, dacă nu-i folosim, plămânii aceia vor fi irosiţi. Facem operaţia.

Pleacă amândouă şi mă întind la loc pe targa mea; greutatea situaţiei mă apasă din cap până în picioare. Extenuarea îmi umple fiecare por. Tremur şi tot pieptul mă doare din cauza frigului. Ridic ochii spre mama când Julie îmi pune masca de oxigen înapoi pe gură, iar ea mă mângâie încet pe păr, aşa cum făcea când eram mic.

Închid ochii, respir regulat şi aştept ca durerea şi frigul să lase loc somnului.

Mă uit la ceas. Patru ore. Au trecut patru ore de când au dus-o.

Stau în sala de aşteptare şi bat din picior agitat, mă uit pe fereastră cum ninge. Tremur necontrolat, retrăind şocul îngheţat al contactului cu apa de acum numai câteva ore. Mama a tot încercat să mă convingă să mă întorc în camera mea, însă eu vreau să stau aici. *Trebuie* să stau aici. Cât mai aproape de Stella.

Aud paşi apropiindu-se şi îmi iau privirea de la fereastră. Mama Stellei stă pe un scaun departe de mine şi strânge în mână o ceaşcă de cafea.

— Îţi mulţumesc, îmi spune ea într-un târziu, ridicând ochii spre mine. Că i-ai salvat viaţa.

Înclin din cap şi-mi fixez mai bine sonda prin care oxigenul se aude şuierând.

— Nu respira… Oricine ar fi…

— Mă refer la plămâni, mă întrerupe ea şi îşi întoarce privirea spre fereastră. Nici eu şi nici tatăl ei n-am fi… Vocea i se stinge, însă ştiu ce voia să spună. Clatină din cap şi se uită la ceasul de deasupra intrării în sala de operaţie. Mai sunt câteva ore…

Îi zâmbesc.

— Nu vă faceţi griji! Peste o zi, două, veţi vedea că-ncepe să facă un plan de recuperare după transplant în treizeci şi opt de paşi.

Ea râde, şi o tăcere plăcută se aşterne între noi, până când se ridică şi se duce să mănânce de prânz.

Rămân singur, încă agitat. Îmi ocup timpul ba scriindu-le mesaje lui Jason şi lui Hope, ba uitându-mă la peretele gol, şi în minte îmi roiesc imagini cu Stella – momente disparate din ultimele săptămâni.

Aş vrea să desenez totul.

Prima zi în care ne-am întâlnit, Stella în costumul de

protecţie improvizat, cina de ziua mea… fiecare amintire mai preţioasă decât celelalte.

Uşile liftului se deschid şi, de parcă mi-ar fi citit gândurile, din el coboară Barb, cu braţele pline de materialele mele pentru desen.

— Zgâitul la perete devine plictisitor după o vreme, îmi spune vărsând totul în poala mea.

Încep să râd. Că bine zice!

— Vreo veste? o întreb, disperat să aflu cum merge operaţia.

Şi, mai important, care sunt rezultatele culturii bacteriene. Trebuie să ştiu că n-am molipsit-o de *B. cepacia.* Că plămânii noi o să-i dea timpul pe care şi-l doreşte.

Barb clatină însă din cap.

— Nimic încă, răspunde şi se uită la uşile sălii de operaţie, trăgând adânc aer în piept. Vin şi-ţi spun imediat ce aflu ceva.

Deschid caietul de schiţe la prima pagină goală şi încep să desenez, în vreme ce amintirile prind iar viaţă în faţa ochilor mei. Încet, trece de amiază, iar uşa se deschide brusc şi revin părinţii Stellei, urmaţi la câţiva paşi de Mya şi de Camila. Toţi duc în mâini caserole cu mâncare de la bufet.

— Will! exclamă Mya şi mă cuprinde cu un braţ pe după umeri, atentă să nu scape nimic din mâini.

Încerc să nu mă crispez – sunt încă slăbit după seara trecută.

— Nu ştiam ce-ai vrea, aşa că ţi-am luat un sendviş, îmi spune Camila aşezându-se, iar mama Stellei îşi deschide geanta şi scoate pachetul pentru mine.

Zâmbesc recunoscător, şi stomacul îmi chiorăie în semn de apreciere.

— Mulţumesc.

Ridic privirea din desenul meu şi mă uit la ei cum mănâncă discutând despre ce va face Stella acum. În glas li se simte dragostea pentru ea. Stella e liantul care-i ţine împreună. Părinţii ei… Camila şi Mya… fiecare dintre ei are nevoie de ea.

Continui să desenez, umplând pagină după pagină cu alte

imagini din povestea noastră.

Orele trec – Camila şi Mya pleacă, Barb şi Julie intră şi ies –, dar eu desenez mai departe; vreau ca fiecare detaliu să rămână în amintire pentru totdeauna. Mă uit la părinţii ei, la mama adormită cu capul pe pieptul tatălui, el cu braţele înfăşurate protector în jurul ei, în timp ce ochii i se închid încet.

Zâmbesc în sinea mea. Se pare că Stella nu e singura care mai primeşte azi o şansă.

Uşile sălii de operaţie se deschid şi pe ele iese doamna doctor Hamid, înconjurată de un mic grup de chirurgi.

Fac ochii mari şi întind mâna să-i trezesc pe părinţii ei, după care ne ridicăm toţi în picioare, nerăbdători să aflăm. A reuşit? Stella e bine?

Doamna doctor îşi scoate masca, zâmbeşte, şi toţi trei răsuflăm uşuraţi.

— Totul pare în regulă, spune unul dintre chirurgi.

— Of, slavă Domnului! exclamă mama Stellei, îmbrăţişându-l pe soţul ei.

Râd şi eu cu ei, la fel de bucuros. Stella a reuşit.

Stella are plămâni noi.

Mă prăbuşesc pe pat, istovit complet, dar mai fericit ca niciodată. Ridic privirea şi o întâlnesc pe a mamei, din scaunul de alături.

— Ţi-e suficient de cald? mă întreabă a mia oară de când s-a întors la spital.

Mă uit la cele două perechi de pantaloni de trening şi la cele trei cămăşi pe care mi le-am pus una peste alta ca s-o liniştesc pe ea, şi un zâmbet îmi apare pe faţă.

— În momentul ăsta, transpir leoarcă, îi spun şi trag de gulerul hanoracului.

Se aude o bătaie în uşă, şi apare Barb, ţinând în mână o hârtie cu rezultatele analizelor. Sunt ca paralizat; ochii ei nu lasă să se întrevadă nimic din ceea ce urmează să aud.

Ezită o clipă, rezemată de uşă şi uitându-se pe hârtie.

— Culturile bacteriene au nevoie de câteva zile ca să se dezvolte şi există încă riscul să fie prezente în sputa ei. Dar deocamdată… spune ea zâmbind şi clătinând din cap spre mine, deocamdată e curată. Nu s-a molipsit. Nu ştiu cum naiba e posibil, dar nu s-a molipsit.

Ah, Doamne!

Deocamdată, Stella nu are *B. cepacia.*

Şi. Deocamdată, asta e suficient.

— Dar la Will cum e? întreabă mama din spatele meu. Cevaflomalina?

Ridic privirea spre Barb, şi o înţelegere tacită se conturează între noi. Ea înghite greu şi se uită la hârtiile pe care le are în mână – rezultatele unei analize al cărei verdict îl ştiu deja.

— La mine nu funcţionează, aşa-i? o întreb.

Barb oftează prelung şi clatină din cap.

— Nu. Nu funcţionează.

Of, la naiba!

Încerc să nu mă uit la mama, dar îi simt durerea întipărită pe faţă. Şi tristeţea. Îi iau mâna într-a mea şi o strâng uşor. Pentru prima dată, cred că sunt la fel de dezamăgit ca ea.

Ridic spre Barb o privire plină de remuşcare.

— Îmi pare foarte rău pentru tot.

Ea clatină iar din cap şi oftează.

— Nu, dragule… începe să spună, dar se opreşte şi ridică din umeri, zâmbind palid. Dragostea e dragoste.

Apoi pleacă, iar eu continui s-o ţin pe mama de mână în timp ce plânge. Ştiu că a făcut tot ce i-a stat în puteri; şi nu e vina nimănui.

Într-un târziu adoarme, iar eu mă aşez pe scaunul de la fereastră, privind soarele care coboară fără grabă spre orizont. Luminile din parc, pe care Stella n-a mai apucat să le vadă, se aprind, semnalând o altă zi care se sfârşeşte.

Mă trezesc în miez de noapte, agitat. Îmi pun pantofii, ies neauzit din cameră şi cobor la etajul întâi, spre Secţia de reanimare unde ştiu că doarme Stella. O privesc din pragul

uşii deschise; trupul slăbuţ îi e conectat la aparatele masive care respiră în locul ei.

A reuşit!

Inspir, lăsând aerul să-mi pătrundă în plămâni atât cât se poate şi, pe lângă spasmul de durere din piept, simt şi o senzaţie de uşurare.

Fiindcă Stella se va trezi peste câteva ore şi va avea înaintea ei încă cel puţin cinci ani minunaţi, în care să se bucure de tot ce mai are pe lista ei cu lucruri de făcut. Plus, dacă se va simţi chiar neînfricată, de alte câteva care nu apar pe listă – cum ar fi să se ducă să vadă luminiţe de sărbătoare la ora unu noaptea.

Când răsuflu încă, o altă senzaţie se face simţită: nevoia de a mă asigura că aceşti cinci ani vor fi trăiţi în siguranţă.

Strâng din dinţi şi, cu toate că fiecare părticică a corpului meu se opune, ştiu exact ce am de făcut.

Mă uit în jur, la micul batalion pe care l-am convocat în camera mea: Barb, Julie, Jason, Hope, Mya, Camila şi părinţii Stellei. Cea mai eterogenă echipă pe care am văzut-o vreodată. Stau toţi şi se uită la cutiile pe care le-am înşirat pe pat, fiecare cu rolul ei distinct, dar important. Le arăt desenul cu planul complex la care am lucrat aproape toată dimineaţa: fiecare detaliu a fost luat în considerare şi atribuit unei persoane anume, cu o misiune exactă.

Stella ar fi mândră.

Aud glasul mamei răsunând pe hol clar şi răspicat; ea se ocupă deja de partea care îi revine. Îmi scutur un fior, gândindu-mă la momentele în care foloseşte şi cu mine acelaşi ton.

— Deci, rostesc către cei din încăpere, trebuie să facem asta împreună.

Privirea mi se opreşte asupra lui Hope, care îşi şterge o lacrimă, în timp ce braţul lui Jason o strânge lângă el. Mă uit apoi la Julie, la Camila şi Mya, la mama şi tatăl Stellei.

— Toată lumea e de acord?

Julie încuviinţează entuziast, pe fondul corului de „da”-uri. Şi toate privirile se întorc apoi spre Barb, care a rămas până acum tăcută.

— Ah, la naiba, da! Sunt total de acord, spune ea zâmbind, şi probabil că, pentru prima dată de când ne ştim, suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Cât timp va rămâne Stella sub efectul sedativelor? o întreb.

— Probabil încă vreo două, trei ore, răspunde după ce se uită la ceas, apoi la cutiile de pe pat şi la lista cu ce are fiecare de făcut. Avem timp *arhisuficient*.

Perfect!

Încep să împart cutiile, atribuind sarcini.

— Bun, Camila şi Mya. Voi două o să lucraţi cu Jason şi Hope la…

Mama a terminat de vorbit la telefon şi o văd strecurându-şi capul pe uşă.

— Am rezolvat. Au spus „da”.

DA! Ştiam eu că va reuşi. Clatin din cap şi replic:

— Uneori chiar te pricepi să bagi lumea în sperieţi.

Ea îmi întoarce zâmbetul.

— Am avut unde să exersez.

Împart şi restul cutiilor, şi fiecare pleacă să pună lucrurile în mişcare. Mama zăboveşte o clipă.

— Mai ai nevoie de ceva?

Clatin din cap.

— Vin şi eu imediat, răspund. Mai am ceva de făcut înainte.

Uşa se închide în urma ei, iar eu mă duc la birou, îmi pun o pereche de mănuşi din latex albastru şi iau creioanele colorate. Am tot lucrat o vreme la acelaşi desen: Stella făcând piruete pe lacul acela îngheţat, cu câteva clipe înainte să-i spun că o iubesc.

Mă străduiesc să redau fiece detaliu cu precizie. Lumina lunii care-i învăluie faţa. Părul care-i flutură pe spate în timp ce se roteşte. Bucuria pură întipărită pe trăsăturile ei.

Îmi dau lacrimile în timp ce mă uit la desen şi mi le şterg cu mâneca, ştiind că, de data asta, fac exact ceea ce trebuie.

Stau din nou în pragul Secţiei de reanimare, urmărind fluxul constant al respiraţiei Stellei pe pieptul ei bandajat. Plămânii cei noi funcţionează perfect. Cu ursuleţul panda, acum uscat, cuibărit sub braţ, doarme liniştită.

O iubesc.

Înainte, întotdeauna eram în căutarea a *ceva.* Căutam de pe fiecare acoperiş ceva care să-mi dea un scop.

Acum l-am găsit.

— Se trezeşte, spune tatăl ei când Stella începe să se mişte uşor.

Mama ei se apropie de pat, şi ochii i se umezesc când se uită la mine.

— Îţi mulţumesc, Will.

Înclin din cap şi, cu mâna înmănuşată, scot din sacul meu un pachet.

— Daţi-i asta când se trezeşte, vă rog!

Mama ei ia pachetul şi schiţează un zâmbet mic şi trist.

Mă uit pentru ultima dată la Stella când pleoapele ei încep să tremure. Aş vrea să rămân. Aş vrea să rămân în prag, acolo, alături de ea. Chiar dacă ar fi pentru totdeauna la cinci paşi distanţă.

Chiar şi la şase.

Dar exact din acest motiv, răsuflu adânc şi, cu toată voinţa de care sunt în stare, mă întorc şi plec.

CAPITOLUL 29
— STELLA —

Deschid ochii.

Văd tavanul, treptat privirea mi se limpezeşte, iar durerea de după operaţie îmi străpunge tot corpul.

„Will!”

Încerc să mă uit în jur, dar sunt prea slăbită. E lume lângă mine, dar pe el nu-l văd. Dau să spun ceva, dar nu pot din cauza aparatului de oxigen.

Privirea mi se opreşte pe faţa mamei, iar ea ridică în aer un pachet.

— Drăguţa mea, îmi şopteşte şi mi-l întinde, ăsta e pentru tine.

Un cadou? Bizar!

Mă străduiesc să rup ambalajul, dar nu am suficientă putere. Mama se apleacă şi mă ajută, scoţând la iveală un caiet negru, pe a cărui copertă scrie „LA CINCI PAŞI DE TINE”.

E de la Will.

Dau paginile şi urmăresc, desen după desen, povestea noastră redată în culori vii. Eu cu ursuleţul, noi doi stând la un capăt şi la celălalt al tacului de biliard, noi în apă, masa bogată de la petrecerea lui, eu făcând piruete pe lacul îngheţat.

Şi apoi, pe ultima pagină, noi doi. În mâna mea mică din desen, ţin un balon care tocmai explodează, şi sute de stele ţâşnesc din el, revărsându-se asupra lui Will. El are în mână o pană şi un pergament pe care scrie: „Lista de căpătâi a lui Will”. Iar dedesubt, un singur alineat:

„1: S-o iubesc pe Stella pentru totdeauna.”

Zâmbesc şi mă uit la chipurile celor din jurul meu. Atunci el de ce nu e aici?

Julie face un pas spre mine şi îmi pune în poală un iPad. O privesc nedumerită, iar ea apasă pe butonul de redare.

„Frumoasa şi tiranica mea Stella”, rosteşte Will când faţa îi apare pe ecran, cu acelaşi păr ciufulit dintotdeauna şi nelipsitul zâmbet şoltic. „Cred că e adevărat ce scria în cartea aceea a ta, că, pentru suflet, timpul nu există. Ultimele săptămâni trăite împreună vor continua să existe pentru mine la nesfârşit.” Trage aer în piept, şi zâmbetul i se ridică în ochii albaştri. „Singurul meu regret e că n-ai apucat să vezi luminiţele.”

Ridic privirea mirată, când lumina din salon se stinge brusc; o văd pe Julie lângă întrerupător. Deodată, dincolo de fereastra salonului, curtea se umple de strălucire, străbătută dintr-un capăt în altul de şirurile de beculeţe licăritoare din parc, prinse de copaci şi de stâlpii de electricitate. Sughiţ de surpriză, scăldată în aura pe care o revarsă în încăpere. Barb şi Julie deblochează patul şi-l împing până sub fereastră, ca să pot vedea mai bine.

Şi acolo, de cealaltă parte a geamului, stând sub bolta feeric luminată, e Will.

Fac ochii mari, înţelegând brusc ce se petrece.

Pleacă. Will pleacă. Mâna mi se încleştează pe cearşaf, şi mă copleşeşte o durere cu totul altfel.

Îmi zâmbeşte şi îşi scoate telefonul din buzunar. Alături de mine, mobilul meu începe să sune. Julie mi-l aduce şi pune sonorul pe difuzor. Deschid gura să vorbesc, să spun ceva, să-i cer să rămână, dar nu pot să scot niciun sunet.

Tubul aparatului de oxigen şuieră.

Încerc să-i transmit din priviri să nu plece. Că am nevoie de el. Îmi zâmbeşte uşor, şi văd lacrimi în ochii lui.

— În sfârşit, te-am lăsat fără cuvinte, aud glasul care se revarsă din difuzorul telefonului.

Ridică o mână şi îşi lipeşte palma de sticla ferestrei. O ridic şi eu pe a mea, cu greu, şi o aşez peste a lui. Geamul e ultimul lucru care ne desparte.

Îmi vine să urlu: „Nu pleca!”

— În filme totdeauna se spune că trebuie să iubeşti pe cineva atât de mult, încât să-l poţi lăsa să plece. Clatină din cap, îşi înghite nodul din gât şi face eforturi să vorbească mai

departe: Mereu mi-am zis că asta e o mare aiureală. Dar, când te-am văzut aproape murind…

Vocea i se stinge, şi degetele mi se încleştează pe sticla rece; aş vrea s-o spulber, dar nu pot decât să bat în ea anemic.

— În momentul acela, nimic n-a mai contat pentru mine. Nimic. Cu excepţia vieţii tale. Apasă şi el mai tare cu palma pe sticlă şi continuă, cu glas tremurat: Singurul lucru pe care mi-l doresc e să fim împreună. Dar *am nevoie* ca tu să fii în siguranţă. Ferită de *mine*. Se străduieşte să vorbească mai departe, şi lacrimile îi şiroiesc pe obraji. Nu vreau să te părăsesc, dar te iubesc prea mult ca să rămân. Râde printre lacrimi, clătinând din cap. Doamne, filmele alea idioate aveau dreptate!

Îşi lipeşte fruntea de geam, în dreptul mâinii mele. Îl simt, chiar şi prin sticlă. Îl simt.

— Te voi iubi întotdeauna, rosteşte apoi şi îşi ridică privirea astfel încât să stăm faţă în faţă, în tăcere. Fiecare vede aceeaşi suferinţă în ochii celuilalt. Inima mi se frânge încet, sub noua cicatrice.

Fereastra se abureşte sub respiraţia mea şi, încă o dată, cu un deget tremurat, desenez o inimă.

— Vrei, te rog, să închizi ochii? mă întreabă el, şi glasul îi cedează. N-o să pot pleca dacă te uiţi aşa la mine.

Dar refuz. Iar el îmi vede împotrivirea din privire. Fermitatea de pe chipul lui mă surprinde însă.

— Nu-ţi face griji pentru mine! continuă el surâzând printre lacrimi. Chiar dacă inima mi s-ar opri mâine, ştiu sigur că n-aş schimba nimic.

Îl iubesc. Iar el e pe punctul de a mă părăsi pentru totdeauna, pentru ca eu să pot trăi.

— Te rog, închide ochii! mă imploră strângând din dinţi. Lasă-mă să plec!

Zăbovesc câteva clipe ca să-i memorez chipul, fiecare trăsătură a feţei, şi în cele din urmă îmi silesc ochii să se închidă, în timp ce hohotele de plâns îmi zguduie trupul, concurând cu aparatul de respirat.

Pleacă.

Will pleacă.

Iar când voi deschide ochii, el va fi plecat deja.

Lacrimile îmi curg pe faţă în timp ce-l simt îndepărtându-se, retrăgându-se mult mai departe decât cei cinci paşi asupra cărora am convenit. Cinci paşi care au existat întotdeauna între noi.

Deschid ochii încet, şi o parte din mine încă speră ca el să mai fie dincolo, de cealaltă parte a ferestrei. Dar tot ce văd e marea de luminiţe sclipitoare din curte şi o maşină în depărtare, dispărând în noapte.

Ridic mâna, tremurând, şi cu vârfurile degetelor ating urma buzelor lui, rămasă pe geam. Ultimul lui sărut de adio.

OPT LUNI MAI TÂRZIU

CAPITOLUL 30
— WILL —

Difuzorul din terminalul aeroportului prinde viaţa, şi o voce înăbuşită răzbate peste murmurele din sală şi peste huruitul rotiţelor pe dalele din pardoseală. Îmi scot una dintre căşti ca să aud anunţul, temându-mă să nu se fi schimbat poarta de îmbarcare şi să fiu nevoit s-o iau la fugă prin aeroport, cu plămânii mei de doi bani.

„Atenţie, vă rugăm, pasagerii cursei Icelandair 616 către Stockholm…”

Îmi pun casca la loc pe ureche. Nu e zborul meu. Abia în decembrie o să mă duc în Suedia.

Mă reazem de spătarul scaunului şi accesez YouTube pentru a mia oară, derulând ca de obicei până la ultimul video al Stellei. Dacă YouTube ar ţine socoteala accesărilor individuale, până acum poliţia mi-ar fi sunat la uşă, acuzându-mă că o spionez. Dar nu-mi pasă, fiindcă filmuleţul acesta este despre noi. Iar când apăs butonul de redare, Stella spune povestea noastră.

„Atingerea umană. Prima noastră formă de comunicare”, răsună vocea ei, limpede şi cristalină. Trage adânc aer în piept – plămânii cei noi îi funcţionează excelent.

Respiraţia aceea e partea mea preferată din tot clipul. Fără nicio greutate. Fără niciun şuierat. Lină şi perfectă. Fără efort.

„Siguranţă, încredere şi confort, toate într-o mângâiere delicată sau într-un sărut fugar pe un obraz catifelat”, continuă ea şi ridic privirea de la ecranul iPad-ului spre lumea din jur, spre oamenii care vin şi pleacă, trăgând după ei bagaje grele, şi ştiu că Stella are dreptate. De la îmbrăţişările lungi la sosire până la mâinile aşezate liniştitor pe umăr la rândul de la verificarea de securitate şi la doi tineri care aşteaptă îmbrăţişaţi la poarta de îmbarcare, contactul uman e pretutindeni în jurul meu.

„Avem nevoie de atingerea celui pe care îl iubim aproape la

fel de mult pe cât avem nevoie de aerul pe care îl respirăm. N-am înţeles niciodată cât de importantă e atingerea, atingerea lui… până când am văzut că n-o pot avea.”

Parcă o văd aievea. La cinci paşi de mine în seara de la piscină, când am mers să vedem luminiţele, de cealaltă parte a ferestrei în ultima noapte – totdeauna cu acel dor de a anihila distanţa dintre noi.

Opresc clipul doar ca s-o privesc.

Arată… mult mai bine decât am văzut-o vreodată de aproape. Fără concentrator de oxigen portabil. Fără cearcăne întunecate sub ochi.

Pentru mine, a fost întotdeauna frumoasă, dar acum e *liberă.* E *vie.*

Nu există zi în care să nu-mi doresc să nu fi plecat atunci, în care să nu retrăiesc momentele în care m-am îndepărtat, cu picioarele grele ca nişte blocuri de ciment, atras înapoi spre fereastra ei ca de un magnet. Cred că atracţia aceea, imboldul acela, va continua să existe mereu. Dar nu-mi trebuie decât s-o văd aşa, ca să ştiu că a meritat de o mie de ori.

Pe ecran îmi apare o notificare trimisă de aplicaţia ei, care îmi aminteşte să-mi iau medicamentele de la ora zece. Zâmbesc văzând flaconul dansator. E ca o Stella portabilă pe care o am întotdeauna cu mine, care-mi priveşte peste umăr, amintindu-mi să-mi fac tratamentele. Amintindu-mi cât de important e să mai ai timp.

— Gata de plecare, amice? mă întreabă Jason când poarta se deschide şi începe îmbarcarea în avionul către Brazilia.

Îi zâmbesc larg, îmi înghit medicamentele fără apă, pun cutia cu pastile înapoi în rucsac şi trag fermoarul.

— M-am născut gata de plecare.

În sfârşit, mă duc să *văd* locuri la care până acum doar am visat.

Mi-am rezervat câte o cameră în fiecare oraş. Asta a fost una dintre cele trei condiţii pe care le-a pus mama înainte să-mi dea voie să plec. Celelalte sunt foarte simple. Trebuie să-i trimit cât mai multe fotografii şi s-o sun pe Skype în fiecare seară de luni, fără excepţie, orice-ar fi. În rest, pot în sfârşit

să-mi trăiesc viaţa aşa cum vreau. Iar de data asta, aici intră şi voinţa de a lupta împotriva bolii alături de ea.

Am reuşit să găsim, în cele din urmă, un numitor comun.

Mă ridic şi inspir adânc, ajustându-mi mai bine pe umăr cureaua respiratorului portabil. Dar simt că mă înec imediat ce încep să trag aerul în piept. Fiindcă, dincolo de zarva şi aglomeraţia din aeroport, dincolo de bârâitul mucusului în plămânii mei, aud cel mai drag sunet din lume.

Râsul ei. Răsună ca nişte clopoţei, şi-mi scot imediat telefonul din buzunar, convins că am lăsat clipul video să ruleze mai departe. Dar ecranul e întunecat, iar sunetul nu e nici slab, nici îndepărtat.

S-a auzit de la numai câţiva paşi distanţă.

Picioarele mele ştiu că ar trebui să mă duc, să urc în avion şi să plec mai departe, dar ochii mei scanează deja mulţimea. Am nevoie să ştiu.

Îmi ia cam şase secunde înainte s-o zăresc, şi nu sunt câtuşi de puţin surprins că, în aceeaşi clipă, privirea ei o întâlneşte pe a mea.

Stella a fost întotdeauna cea care m-a observat prima.

CAPITOLUL 31
— STELLA —

— Ce s-a întâmplat cu spontaneitatea, Stella? Cu „fac lucrurile în stilul lui Abby”? întreabă Mya, dându-mi un ghiont în joacă.

Ridic ochii din harta cu itinerarul şi râd în timp ce o împăturesc şi o pun la loc, în rucsac.

— Roma n-a fost construită într-o zi, replic cu o mică strâmbătură către ea şi Camila, mândră de mica mea glumă à la Vatican. V-aţi prins? Roma…?

Camila râde şi îşi dă ochii peste cap.

— Plămâni noi, dar simţul umorului vechi!

Trag adânc aer în piept auzindu-i cuvintele, şi plămânii mi se dilată şi mi se contractă fără niciun efort. Totul mi se pare încă atât de minunat, încât abia dacă-mi vine să cred. Ultimele opt luni au fost dulci-amărui, ca să nu spun mai multe. Noii mei plămâni sunt extraordinari, iar durerea fizică de după operaţie a lăsat treptat loc unei vieţi cu totul noi. Părinţii mei sunt iar împreună şi, în sfârşit, vechile cicatrici încep să se vindece. La fel ca plămânii mei cei noi, nu tot ce-a fost distrus s-a reparat. Peste durerea pierderii lui Abby şi a lui Poe nu cred că voi putea trece vreodată complet. Aşa cum ştiu şi că, orice s-ar întâmpla, o parte din mine nu-l va uita niciodată pe Will. Dar sunt împăcată cu acest gând.

Durerea îmi reaminteşte că ei au fost lângă mine şi că sunt încă în viaţă.

Graţie lui Will, am o viaţă în faţă. Am mult mai mult *timp*. Şi, pe lângă dragostea lui, ăsta este cel mai de preţ dar pe care l-aş putea primi vreodată. Acum nici măcar nu-mi vine să cred că a fost cât pe ce să-l refuz.

Mă uit în jurul meu în aeroport, la plafonul înalt şi ferestrele largi, şi un val de entuziasm şi nerăbdare mă străbate când ne îndreptăm spre poarta 17, pentru zborul spre Roma. O călătorie în care pot, în sfârşit, să merg şi eu. Spre

Vatican şi spre Capela Sixtină – primele din şirul lung de locuri pe care îmi doresc să le văd şi de lucruri pe care vreau să le fac. Nu sunt cu Abby şi în mod cert n-o să pot bifa acea unică însemnare de pe lista lui Will, dar simplul fapt că plec în această călătorie mă ajută să mă simt mai aproape de ei.

Îmi dau seama în timp ce ne apropiem de poartă că eu sunt cea care impune ritmul. Mya şi Camila păşesc imediat în spatele meu. Cu numai câteva luni în urmă, aproape că m-aş fi prăbuşit de atâta mers, însă acum am senzaţia că aş putea să continui mult şi bine.

— Haideţi să facem o fotografie! spune Mya când ajungem în faţa porţii de îmbarcare, ridicând telefonul în timp ce ne strângem una în alta şi zâmbim către cameră.

Pe urmă ne despărţim şi, când mă uit la telefonul meu, văd că mama mi-a trimis un instantaneu cu tata la micul dejun, cu ouăle şi şunca aranjate pe farfurie aşa încât să formeze o faţă tristă, sub care scrie: „NE E DEJA DOR DE TINE, STELL! Trimite poze!”

Râd şi-i fac semn Myei spunând:

— Hei, ai grijă să le-o trimiţi şi părinţilor mei! Deja îmi cer non-stop fotografii cu…

Dar glasul mi se frânge când o văd uitându-se la Camila cu gura căscată, uluită.

— Ce? M-am strâmbat iar? întreabă Camila şi oftează adânc.

Sincer, nu ştiu de ce zâmbesc în halul…

Mya ridică o mână ca s-o oprească, şi privirea îi zvâcneşte spre un grup mare de oameni care aşteaptă să se îmbarce într-un avion, oprindu-se în cele din urmă asupra unui punct aflat undeva în spatele meu. O aud pe Camila icnind.

Mă întorc să văd la ce se uită amândouă şi simt cum părul mi se ridică pe ceafă în timp ce scanez lungul şir de oameni care aşteaptă să se îmbarce.

Inima începe să-mi bată mai repede când îl zăresc pe Jason.

Şi în aceeaşi clipă, ştiu. Ştiu că e şi el acolo, înainte să-l văd.

„Will.”

Rămân locului, încremenită, când el se uită în direcţia mea, şi privirile ni se întâlnesc, şi ochii aceia albaştri la care am visat atâta vreme îmi taie răsuflarea. E încă bolnav, pe umăr are atârnat respiratorul portabil, iar faţa îi e trasă şi obosită. Aproape că mă doare fizic să-l văd aşa, să-mi simt plămânii umplându-se uşor cu aer, când ştiu că ai lui n-o pot face.

Dar pe urmă buzele i se ridică în acel zâmbet ştrengar al lui, şi lumea întreagă dispare. E Will. Chiar el. Bolnav, dar în viaţă. Amândoi suntem în viaţă.

Inspir adânc, fără efort, şi mă apropii de el, oprindu-mă la exact şase paşi distanţă. Privirea îi e caldă când mă examinează. Sunt fără respirator portabil, fără dificultăţi în respiraţie, fără sondă nazală.

Sunt, practic, o altă Stella.

Cu o singură excepţie.

Zâmbesc şi fac un singur pas spre el, până când ne despart exact cinci paşi.

NOTA AUTORILOR

Medicamentul cevaflomalină, la a cărui testare clinică participă Will, este fictiv. Sperăm, totuşi, ca un asemenea tratament să fie descoperit într-o zi.

MULŢUMIRI

Rachael

În primul rând, dedic această carte miilor de persoane din lumea întreagă care suferă de fibroză chistică. Sper din tot sufletul că vom atrage astfel atenţia generală asupra acestei boli şi că o vom ajuta pe fiecare persoană suferindă să se simtă auzită.

Vă mulţumesc, Mikki Daughtry şi Tobias Iaconis, pentru că mi-aţi încredinţat scenariul vostru şi povestea lui Will şi a Stellei. A fost pentru mine o onoare să colaborez cu voi.

Le sunt extrem de recunoscătoare celor de la Simon & Schuster pentru oportunitatea pe care mi-au oferit-o şi excelentului meu redactor Alexa Pastor, desăvârşită în tot ce face.

Mulţumiri calde îi adresez agentei mele, Rachel Ekstrom Courage de la Folio Literary Management, pentru tot ajutorul oferit.

Îi mulţumesc totodată minunatului meu mentor, Siobhan Vivian.

Bunei mele prietene Lianna Rana, membrilor Monday Night Trivia Crew – Larry Law, Alyssa Zolkiewiez, Kyle Richter şi Kat Loh – şi lui Judy Derrick: dragostea şi sprijinul vostru au fost de nepreţuit. Fără voi, n-aş fi putut reuşi.

Mulţumiri speciale se îndreaptă către mama mea, care a crezut în mine din ziua în care m-am născut. Tu ai redefinit ceea ce înseamnă să fii părinte singur şi îţi sunt veşnic recunoscătoare pentru forţa, curajul şi încrederea pe care le-ai dovedit în decursul anilor.

Şi, în final, iubirea mea, Alyson Derrick – îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc că eşti tu. Lumina în sine.

VIRTUAL
VP
PROJECT

Mikki şi Tobias

Dedicăm această poveste lui Claire Wieland şi tuturor celor care încă duc o bătălie curajoasă împotriva fibrozei chistice. Curajul şi perseverenţa dovedite de Claire în confruntarea cu această boală de-o viaţă ar trebui să fie o lecţie pentru noi toţi. Continuă să lupţi, continuă să zâmbeşti, continuă să ai răbdare! Deşi o cunoaştem de puţin timp, influenţa ei asupra noastră se va face resimţită până la sfârşitul zilelor noastre. Contribuţia ei la această poveste a fost uriaşă. Contribuţia ei la povestea întregii lumi a fost şi va continua să fie nesfârşită.

Mulţumirile noastre se îndreaptă către următorii:

Justin Baldoni, care niciodată nu acceptă un „nu” drept răspuns. Hotărârea, voinţa şi compasiunea lui ne-au fost surse de inspiraţie. Viziunea lui fermă asupra acestui proiect ne-a învăţat că talentul, ambiţia şi concentrarea pot duce la realizări extraordinare. Îi mulţumim din toată inima.

Cathy Schulman, a cărei disponibilitate permanentă n-a fost niciodată mai necesară decât la ora trei din noapte. Cunoştinţele, experienţa şi creativitatea ci ne-au ajutat să şlefuim fiecare pagină şi fiecare scenă din carte. A fost pentru noi o bucurie şi o onoare s-o privim la lucru. În plus, ne-a lăsat să-i atingem Oscarul. Ei da, ASTA lovitură!

Pentru Terry Press, Mark Ross, Sean Ursani şi întreaga echipă de la CBS Films. Ne considerăm foarte norocoşi că am avut parte de îndrumarea lor la fiecare pas. Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil dacă ei n-ar fi crezut în proiectul nostru. Am colaborat cu o echipă de vis şi pentru asta ne simţim binecuvântaţi în fiecare zi.

Rachael Lippincott, ale cărei eforturi herculeene de a transpune această poveste într-un roman au fost extraordinar de urmărit şi de citit. Îţi mulţumim, îţi mulţumim, îţi mulţumim!

Fără eforturile neobosite ale tuturor celor implicaţi, scenariul n-ar fi existat. Filmul n-ar fi existat. Cartea n-ar fi existat. Le suntem etern recunoscători pentru ele.

„PENTRU PRIMA DATĂ SIMT ÎNTREAGA POVARĂ A FIECĂRUI CENTIMETRU, A FIECĂRUI MILIMETRU DIN CEI ȘASE PAȘI DINTRE NOI. ÎMI STRÂNG PULOVERUL MAI APROAPE DE CORP ȘI ÎNTORC PRIVIREA SPRE TEANCUL DE SALTELE DE YOGA DIN COLȚ, ÎNCERCÂND SĂ NU DAU ATENȚIE FAPTULUI CĂ DISTANȚA ACEASTA VA EXISTA ÎNTOTDEAUNA.“

O poveste de dragoste emoționantă, perfectă pentru fanii lui John Green, despre doi tineri care se îndrăgostesc deși nu se pot apropia unul de altul fără să-și riște viața.

CBS FILMS presents a WELLE ENTERTAINMENT / WAYFARER ENTERTAINMENT production "FIVE FEET APART"
HALEY LU RICHARDSON COLE SPROUSE MOISES ARIAS KIMBERLY HÉBERT GREGORY PARMINDER NAGRA
CLAIRE FORLANI casting by BARBARA J. McCARTHY music supervisor TRACY McKNIGHT
music by BRIAN TYLER and BRETON VIVIAN costume designer RACHEL SAGE KUNIN
edited by ANGELA M. CATANZARO, ace production designer ANTHONY T. FANNING
director of photography FRANKIE G. DiMARCO executive producer CHRISTOPHER H. WARNER
produced by CATHY SCHULMAN, p.g.a. JUSTIN BALDONI, p.g.a.
written by MIKKI DAUGHTRY & TOBIAS IACONIS directed by JUSTIN BALDONI
© 2019 CBS Films Inc. All Rights Reserved.

Tradiție din 1989
virtual project
eBook disponibil

{1} Banchet care se organizează în mod tradiţional în liceele din SUA şi Canada în perioada decembrie-martie (n. tr.).

{2} Maestru bucătar britanic (n. tr.).

{3} *Burkholderia cepacia* – specii bacteriene care se găsesc în mediul înconjurător, dar care prezintă riscuri considerabile pentru persoanele cu boli pulmonare grave, precum fibroza chistică (n. tr.).

{4} Film despre un rebel din secolul al XIII-lea care şi-a condus conaţionalii în primul război pentru independenţa Scoției împotriva trupelor engleze (n. tr.).

{5} Theodore Seuss Geisel, scriitor american (1904-1991), autor şi ilustrator de cărţi pentru copii sub pseudonimul Dr. Seuss (n. tr.).

{6} Jurnalist, scriitor şi om de televiziune american, moderator al unei emisiuni de ştiri la postul CNN (n. tr.).